

Giới thiệu Công Chúa Vô Cảm

Thể loại: Văn xuyên không(Mở cường thể loại này), cổ trang, có chút cung đấu nhưng chủ yếu là nam nhân đấu,.....

Nàng bị ngôi sao xấu nhìn trúng, ở kiếp trước từ nhỏ nàng đã sống cực khổ phải trải qua rất nhiều khó khăn mới được hạnh phúc, cứ nghĩ mình đã thoát khỏi xui xẻo ai ngờ gặp tai nạn khiến nàng chết đi. Không chỉ vậy mà khi chết đi thì lại bị ném tới nơi này. Nói là gì nhỉ? Ừm.....Đúng rồi! Là vì đền bù nên kêu nàng tới đây để có thể tận hưởng một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Nhưng mà tốt đẹp hơn là bị một đám nam nhân vây quay cùng một đám nữ nhân ghen tị lúc nào cũng tìm cách trừ khử? Dù thể loại từ hoàng đế, vương gia, tể tướng, à còn có cả nhân sĩ giang hồ cũng góp vui. Nữ nhân cũng đủ loại không ngừng tới kiếm chuyện. Vui thì có vui nhưng nàng thấy thật phiền phức. Nam nhân theo đuổi nàng không thiếu, nàng sống trong nhung lụa phồn hoa, có vô vàn sự yêu chiều sủng ái. Nhưng chưa từng có một thứ chạm được tới cảm xúc của nàng. Liệu rằng tình yêu có thể thay đổi được sự vô cảm của nàng??????

Và từ đây một câu chuyện dài dòng rắc rối cùng hại não của chúng ta bắt đầu. Hi vọng mấy độc giả sẽ ủng hộ cho tui mình.

Nhân vật: Its cười, ít nói, ít khóc. lúc nào cũng diện khuôn mặt pokerface. Nam nhân xung quanh cũng đủ thể loại ôn nhu, lạnh lùng, nham hiểm, đáng yêu.....Nhưng đều có điểm chung là.....là gì sau này tự biết. Con ta tính hơi xấu nên để mọi người tự cảm nhận đi

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Cuộc đời trôi qua như phù du

Thành phố New York, nước Mỹ

Bệnh viện WhiteAngle

-Thiếu gia! Thiếu gia! Cậu không nên vào đó. Chủ tịch đang bận.

Trên hành lang bệnh viện, một đám người mặc comle chỉnh tề, đeo kính mát đứng theo kiểu vệ sĩ đang chặn trước cửa phòng bệnh ngăn không cho một thiếu niên vào trong. Mặc dù bị ngăn cản nhưng người thiếu niên đó vẫn muốn bước vào. Người thiếu niên đó có mái tóc đen bóng, khuôn mặt tinh tế nhưng vẫn rất trẻ con. Cậu tên là Dương Gia Thần, nhị thiếu gia của tập đoàn Dương thị, năm nay 19 tuổi. Như mọi ngày, cậu muốn vào thăm chị gái mình nhưng lần nào cũng bị đám người phiền phức này ngăn cản. Tuy nhiên chưa từng có một ai ngăn cản được cậu cả.

-Mấy người lấy quyền gì mà cản tôi! Tôi muốn vào thăm chị tôi có làm sao?

-Thiếu gia! Mong người thông cảm! Chủ tịch đang họp với các lãnh đạo cấp cao trong tập đoàn

Nghe vậy Gia Thần liền nổi khùng

-Hợp! Hợp! Lại hợp! Rốt cuộc chị tôi vào đây để dưỡng bệnh hay để làm việc vậy? Mấy người tránh ra! Tôi nhất định phải vào gặp chị ấy._Nói rồi liền có ý xông vào

-Thiếu gia! Thiếu gia! Người không được phép vào trong!

-Tránh ra! Tôi phải vào!

-Thiếu gia! Xin người đừng làm khó chúng tôi!

-Tránh ra!!!

-Thiếu gia.....

-Cho nó vào đi!

Đang lúc Gia Thần đang tranh cãi với đám vệ sĩ ở bên ngoài thì có một giọng nói vang lên. Giọng nói rất cao và trong của một cô gái trẻ.

-Chị hai/Chủ tịch

-Còn ở ngoài đây làm gì? Mau vào đi!

-Vâng

Gia Thần nghe vậy thì rất vui vẻ bước vào. Đám vệ sĩ cũng tự động nhường đường cho cậu. Cùng lúc cậu vào phòng bệnh thì một đám người ăn mặc sang trọng cũng từ đó đi ra. Những người đó đều là những lãnh đạo cao cấp của Dương thị.

Phòng bệnh của chị cậu là phòng vip lớn nhất của bệnh viện. Chiếc giường cỡ lớn cùng đầy đủ trang thiết bị y tế, một chiếc tivi 50 inch treo trên tường, vài bức tranh để tạo cảm giác thư thái, trên giường còn có một cái bàn gỗ nhỏ đang để rất nhiều giấy tờ cùng laptop.

Còn chị cậu đang ngồi trên giường cạnh bàn làm việc. Chị vẫn luôn đẹp như vậy, đúng như cái tên ba mẹ đã từng đặt cho chị - Dương Mầu Đơn. Khuôn mặt chị tựa như tác phẩm điêu khắc của thượng đế, tuyệt mỹ, cao ngạo giống y hệt loài hoa này. Ba mẹ mất sớm mà chị là con cả nên từ khi mới 15 tuổi, lúc đó cậu cũng mới có 9 tuổi, chị đã phải gánh trên vai cả cái tập đoàn khổng lồ đứng thứ 2 thế giới. Làm việc đến quên mình nên mới đến cách đây vài năm mới phát hiện chị bị bệnh, cơ thể dần dần suy nhược đến mức không còn có thể phục hồi.

Gia Thần luôn muốn làm cái gì đó vì chị nhưng Mầu Đơn không cho. Chị nói muốn để cho cậu có một tuổi thơ đúng nghĩa nên không muốn cậu đụng tới bất cứ công việc gì trong công ty, để cậu có thể học tập, vui chơi thoải mái. Chính vì lẽ đó mà đến khi vào viện rồi, Mầu Đơn vẫn phải làm việc. Cậu thật không biết nên làm gì nữa đây

-Chị hai! Chị vào đây là để chữa bệnh sao lại vẫn làm việc như vậy?

-Tập đoàn Dương thị nắm giữ miếng cơm manh áo của không ít người. Vậy nên với cương vị là người đứng đầu chị không thể bỏ mặc được.

-Nhưng sức khỏe của chị thì sao?_Gia Thần lo lắng nói

-Chị không sao. Bác sĩ ở đây lo cho chị 24/24 rồi. Bây giờ là em đó, lo học hành cho tốt. Sau này Dương thị phải dựa vào em rồi.

-Chị hai à.....

Gia Thần buồn rầu nhìn chị gái mình. Mầu Đơn nhìn em trai rồi mỉm cười nhẹ:

-Coi kia! Còn trẻ như vậy đã bày cái vẻ mặt như ông cụ non ấy là sao?

Nụ cười của chị như có như không nhưng vẫn thật đẹp

-Chị! Em thấy chị rất ít khi cười. Em mong chị có thể cười nhiều hơn.

-Em trai ngoan. Muộn rồi! Mau về đi. Chị muốn nghỉ ngơi.

Mặc dù không muốn nhưng Gia Thần vẫn phải đi về. Sức khỏe của chị là quan trọng nhất, chị đã muốn nghỉ ngơi thì cậu sẽ không làm phiền chị nữa. Chị cần ngày mai khi quay trở lại chị vẫn còn khỏe mạnh là cậu vui rồi. Từ khi còn nhỏ cậu đã thề đời này sẽ bảo vệ chị đến cùng.

Nhìn theo bóng lưng cô đơn bước ra khỏi phòng bệnh của Gia Thần, Mầu Đơn cảm thấy lòng mình chua xót. Cô rất muốn có thể biểu lộ tình cảm của mình đối với cậu nhưng lại không thể. Có một bí mật vô cùng lớn Gia Thần không hề hay biết. Đó là hai chị em họ không phải là hai chị em ruột. Mà thật ra cô cũng không thể coi là con người.

Thế giới bí mật làm một dự án nghiên cứu để tạo ra những dòng gen siêu đẳng. Hàng trăm đứa trẻ mồ côi bị đưa về trung tâm để làm thí nghiệm. Hàng ngày bị tiêm những chất lạ vào trong cơ thể, một số đứa trẻ đã không chịu nổi đau đớn đến tột cùng mà chết. Cô là một trong những vật thí nghiệm đó và may mắn sống sót, tuy nhiên lại gần như quên đi bản năng biểu cảm của con người. Nụ cười lúc này đến với Gia Thần là nụ cười hiếm hoi cô có được sau nhiều năm kể từ khi ba mẹ Dương mất. Nó bộc phát mà cô cũng không biết tại sao.

Quay lại về quá khứ, dần dà, chỉ còn lại mỗi mình cô. Cô chính là sản phẩm thành công vang dội của họ. Cô mang trong mình năng lực siêu nhiên mà không ai có được – khả năng điều khiển vật chất. Chỉ cần đó là một dạng vật chất thì cái gì cô cũng có thể kiểm soát. Một sức mạnh đáng kinh ngạc có thể thay đổi cả thế giới. Thế nhưng bọn họ không biết rằng mỗi khi cô sử dụng năng lực thì tuổi thọ lại giảm bớt đi. Ngay cả chính cô cũng không biết cho đến khi càng ngày càng cảm thấy bản thân yếu dần đi qua mỗi lần sử dụng năng lực. Lần cuối khi sử dụng để cho bọn họ nghiên cứu, bản thân cô cảm nhận được mình chỉ còn có thể sống đến năm 23 tuổi.

Với sức mạnh như vậy tại sao cô lại không trốn đi. Mỗi khi nghiên cứu cả người cô sẽ bị gắn đầy miếng dán điện cực, chỉ cần có bất kì hành động lạ gì ngoài mệnh lệnh thì lập tức điện sẽ phóng ra làm tê liệt toàn bộ cơ thể. Còn những lúc bình thường thì cô lại bị trói lại, mọi giác quan đều bị vô hiệu hóa nhốt trong phòng giam đặc biệt. Không cảm nhận được vật chất thì sẽ không điều khiển được chúng.

Cứ tưởng cô cứ như thế chết dần chết mòn trong cái phòng thí nghiệm đó thì cho đến một ngày, phòng thí nghiệm gặp phải sự cố và phát nổ. Rất nhiều người đã mất mạng. Nhân cơ hội đó cô liền trốn đi. Bên ngoài trời tối đen, mưa tầm tã không ngừng, kiệt sức và mệt mỏi, cô ngất từ lúc nào cũng không biết.

Cũng nhờ đó cô gặp ba mẹ Dương, họ đã đưa cô về và chăm sóc cô trong suốt thời gian bất tỉnh:

-Con tên gì?_Người phụ nữ xinh đẹp lên tiếng

-Con không có tên!

-Con mò côi sao?

-Vâng!_Khuôn mặt không có tí cảm xúc, cô chỉ biết đáp đơn giản như vậy!

-Đưa trẻ tội nghiệp! Chúng ta đã nhiều năm nay không có một đứa con. Hay từ bây giờ con làm con gái chúng ta nhé!_Người đàn ông đứng bên cạnh nói

Cô định từ chối nhưng nhìn vào đôi mắt chân thành của họ thì không hiểu sao cô lại ngơ ngác gật đầu đồng ý.

-Vâng!

-Tốt quá rồi! Ta sẽ đặt tên con là Mầu Đôn, từ bây giờ con sẽ là đại tiểu thư của Dương gia ta.

Kể từ đó, cô sống rất bình yên ở Dương gia. Cô trốn mất, người ở phòng nghiên cứu cũng không có đi tìm, có lẽ họ nghĩ cô đã chết trong vụ nổ. Rồi ba mẹ Dương có thêm Gia Thần, thằng bé rất đáng yêu, cả gia đình sống với nhau rất hạnh phúc.

Nhưng hạnh phúc không được bao lâu thì ba mẹ cô gặp phải tai nạn qua đời. Ba mẹ mất quá đột ngột không kịp để lại di chúc vậy nên với tư cách là đại tiểu thư, con cả của Dương gia, cô sẽ là người thừa kế Dương thị. Ban đầu cô không đồng ý bởi Dương thị vốn sẽ là của Gia Thần nhưng nghĩ lại lúc đó cậu còn quá nhỏ, cần người chăm sóc làm sao lo được cho cả một tập đoàn. Vậy nên năm đó cô đã lên làm chủ tịch của Dương thị cho tới bây giờ.

-Khụ.....khụ.....khụ.....

Con ho dai dẳng không dứt làm ngực cô đau đớn vô cùng. Thất thần nhìn lên trần nhà. Mầu Đôn tự nói thầm với mình:

-Cũng sắp đến lúc phải trả lại mọi thứ rồi nhỉ?

"Rầm....rầm....."

Gia Thần đang vội vã chạy trên hành lang của bệnh viện. Lúc này đang trong tiết học, cậu bỗng nhận được cuộc gọi từ bệnh viện. Họ nói tình trạng của chị hai đang ngày càng xấu đi. Nghe thấy thế Gia Thần mặc kệ tất cả, lập tức chạy đến đây.

-Chị hai!!!!!!!!!!

Bước vào phòng bệnh, đập vào mắt Gia Thần chính là hình ảnh chị mình yếu ớt nằm trên giường, khuôn mặt trắng nhợt nhạt không còn sức sống. Nếu không phải còn chút hơi thở thì có lẽ người ta tưởng Mầu Đôn đã chết. Đau đớn lại gần giường bệnh, Gia Thần gần như sắp khóc:

-Chị hai???

Khó khăn mở mắt ra, Mầu Đôn nhìn thật kĩ đứa em trai của mình.

-Đến rồi à?

-Vâng! Em đến rồi! Chị, chị phải cố gắng lên

Lắc nhẹ đầu Mầu Đôn thì thảo nói

-Vô ích thôi! Hứa với chị là em sẽ sống thật tốt!

-KHÔNG! CHỊ SẼ VƯỢT QUA ĐƯỢC MÀ! LÀM ƠN! HÃY Ở LẠI VỚI EM!!!!!!!!!!

-Chị thật may mắn vì cuộc đời này có đứa em trai như em. Nhưng chị quả thật không xứng đáng với những gì em dành cho chị, là chị đã lừa dối em quá nhiều.

-CHỊ KHÔNG CÓ LỪA DỐI GÌ EM HẾT! CHỊ SẼ KHÔNG LÀM SAO CẢ!!!!

Đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt của Gia Thần, Mầu Đôn chỉ cười nhẹ, nụ cười hiếm hoi nhưng cũng là nụ cười cuối cùng. Dành hết sức lực còn lại, cô vẫn chỉ nói:

-Hãy sống tốt!

Nói rồi cơ thể cô trở nên vô lực, nhiệt độ ngày càng lạnh dần đi. Gia Thần vẫn nắm chặt bàn tay người con gái đã mãi mãi ra đi ấy, người con gái quan trọng nhất cuộc đời cậu.

-Chị! Em biết tất cả mà!

Cậu biết, cậu biết hai người không phải hai chị em ruột, cậu cũng biết vì sao chị ấy lại ở Dương gia. Một lần đi ngang qua phòng của bố mẹ Gia Thần đã

nghe họ nói chuyện. Là cậu giấu giếm, là cậu không muốn để ai biết. Cậu muốn có thể mãi mãi sống cuộc sống bình yên với chị. Cậu sợ nếu nói ra tình cảm của mình, Mẫu Đơn sẽ từ chối nó và rời bỏ cậu. Vậy nên đến lúc cô đi, Gia Thần không thể nói với cô rằng:

-Chị ơi! Anh yêu em!

00◆K◆U◆◆

PS: Chương đầu tiên của tác phẩm mới. Thả thính để mọi người xem thử. Cho Scor nhận xét nhé! Nếu được ủng hộ thì Scor sẽ đăng tiếp! LOVE EVERYONE!!!!!! FROM SCOR!! <3

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Được sinh ra lần nữa

Trong một khoảng không tối đen như mực, Mẫu Đơn đang trôi vô định ở trong đó. Cơ thể cô nặng nề như có cả tấn tạ đè lên người. Như vậy là cô đã chết rồi sao? Vậy ra đây là cảm giác khi chết sao? Thật khó chịu! Bảo sao con người ai cũng sợ chết

-Cô tạm thời chưa có chết đâu_Một giọng nói vang lên vô định

-Là ai?

-Tôi là người đến đưa cô đi!

-Anh là thần chết?

-Cứ cho là vậy đi! Bây giờ đến lúc cô phải đi rồi!

-Đi đến âm phủ sao?

Mẫu Đơn nhìn quanh nhưng không thấy bất kì một người nào. Nhưng âm thanh ấy rất to và rõ khiến cho cô có cảm tưởng có người đang ở cạnh nói chuyện với cô vậy. Như đọc được suy nghĩ của cô, âm thanh ấy lại lên tiếng:

-Không cần tìm. Tôi làm gì có thực thể mà nhìn. Không gian này do tôi tạo ra. Cô đã chết nhưng mà dương thọ lại chưa tận nên chưa đi được. Với lại đáng ra cô không phải sống một cuộc sống khổ sở như vậy. Là sự nhầm lẫn với người khác vậy nên cô sẽ được đền bù.

-Đền bù?

-Đúng vậy! Tận thế đi trả nợ luôn. Nợ đào hoa của cô qua mỗi lần luân hồi chuyển thế nhiều quá._Âm thanh đó có chút thờ dãi

-Vậy anh định đưa tôi đi đâu?

-Đến nơi rồi sẽ biết. Coi như cô được sống lại lần nữa nên hãy cố gắng tận hưởng đi nhé. Chúc vui vẻ!!!!

Nói rồi một luồng sáng lớn xuất hiện, cơ thể cô bị hút vào trong đó. Trước khi mất ý thức, cô vẫn còn kịp nghe những lời nói cuối cùng của âm thanh kì lạ.

-À! Tôi quên không nói với cô. Tôi tặng cho cô năng lực cũ của mình. Hãy coi nó như một món quà, cứ sử dụng theo ý thích mà không cần lo lắng nữa nhé. Dương thọ của cô đã được bảo hộ rồi vậy nên chưa đến lúc cô sẽ không bao giờ chết được Cô sẽ sống bách niên giai lão. Tạm biệt!!!!!!!!!!

Mẫu Đơn biến mất trong luồng sáng đó và.....

-AAAAAAAAA.....

-Oe.....oe.....oe.....

-Nương nương! Sinh rồi! Sinh rồi!

-Chúc mừng nương nương! Chúc mừng nương nương! Là một tiểu công chúa!

-Chúng nô tài/ nô tì xin chúc mừng nương nương! Chúc mừng nương nương. Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!!!!!!!!!!!!!! Công chúa điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên tuế!!!!!!

Ở một tấm cung nguy nga tráng lệ, mọi người đang vui mừng vì sự ra đời của một đứa trẻ. Bên ngoài mặt trăng lại có màu xanh dương hiếm thấy, vì đại tóa ánh sáng dịu nhẹ nhưng vẫn vô cùng rực rỡ. Trong Ngự hoa viên, trăm hoa bỗng đua nở khoe sắc giữa màn đêm. Đêm đến một lời tiên tri trở thành sự thật. trời đất giao hòa, vạn vật vui mừng. Nữ Thần giáng thế.....

Huyền Phong quốc, năm Thiên Hòa thứ 63, Quang Minh hoàng đế tại trị

Hoàng hậu Huyền Phong Quốc – Mộ Dung thị sau bao nhiêu năm cuối cùng cũng mang thai và sinh ra Bát công chúa. Nghe nói Bát công chúa sinh ra vào thời điểm giao thoa giữa ngày và đêm. Đặc biệt khi công chúa chào đời, mặt trăng biến thành màu xanh lam tỏa ánh sáng rực rỡ khắp hoàng cung.

Trăm hoa trong Ngự hoa viên bỗng thi nhau đua nở. Ở Huyền Thiên đại lục không ai là không biết truyền thuyết về Mẫu thần, một trong những vị thần đã tạo nên đại lục này. Và có một lời sấm truyền rằng vào thời điểm giao thoa giữa ngày và đêm, mặt trăng biến thành màu lam, màu sắc được cho là sự trộn lẫn của ánh sáng và bóng tối, hậu duệ của Mẫu Thần sẽ hạ phàm, đem đến trăm năm phồn vinh cho mảnh đất này. Và Thiên Trang đại sư, trụ trì chùa Vọng Thiên, người nhận được vô số sự kính trọng đã nói rằng Bát công chúa chính là đứa trẻ được nhắc đến trong lời tiên tri. Nghe tin vậy, dân chúng khắp Huyền Phong quốc hết đời vui mừng, liên tục cúi đầu trước cửa hoàng cung để tạ ơn thần linh cùng chào đón sự ra đời Bát công chúa.

Quang Minh hoàng đế - Huyền Ứng thì cũng vô cùng cao hứng. Không chỉ vì Bát công chúa là Thánh nữ hạ phàm mà còn là vì đó là kết tinh mà khó khăn lắm mới có được giữa ngài và nữ nhân mình yêu thương nhất – Mộ Dung Ngọc Mai, đương kim Hoàng Hậu. Vậy nên để chào đón đứa con quý giá nhất này, Quang Minh hoàng đế đã lập tức ban chiếu toàn thiên hạ, đặt tên Bát công chúa là Huyền Minh Lam Nguyệt, hiệu là Thần Vũ, sắc phong làm Thiên Mệnh Thánh Nữ Hộ Quốc công chúa, bảo hộ và cầu phúc cho vạn dân, cho sự trường tồn và phồn vinh của Huyền Phong quốc.

Dân chúng đọc chiếu liền không ngừng hô to:

-HOÀNG THUỶ VẠN TUỆ VẠN TUỆ VẠN VẠN TUỆ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! THẦN VŨ CÔNG CHÚA THIÊN TUỆ THIÊN TUỆ THIÊN THIÊN TUỆ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Phượng Tường cung, tấm cung của hoàng hậu

Hoàng đế cùng hoàng hậu đang ôm công chúa mới sinh ngồi trên giường, cùng nhau trò chuyện thật vui vẻ, đầm ấm.

-Mai nhi! Nàng đã vất vả rồi. Cuối cùng chúng ta cũng đã có một đứa con. Nàng muốn bắt cứ thứ gì trăm có thể ban thưởng cho nàng.

-Không đâu hoàng thượng! Có thể sinh nữ nhi cho người, thần thiếp đã mãn nguyện lắm rồi.

Quang Minh hoàng đế ôm chặt thê từ cùng nữ nhi vào lòng, hạnh phúc nói:

-Đời này của trăm có nàng thật may mắn. Trăm hứa sẽ cùng nàng và nữ nhi của chúng ta, ba người thành một gia đình.

-Thần thiếp vô cùng cao hứng.

Hoàng Lan cung

-CHOANG.....

-CHOANG.....

-CHOANG.....

-Thật khốn kiếp! Đồ tiện nhân!

-Xin nương nương bớt giận!!!! Xin nương nương bớt giận!!!!!!!!

-Một lũ cái người đều là đồ vô dụng! Cút hết cho ta!!!!!!!!!!!!

Trong tấm cung, các cung nữ đang không ngừng cúi dập đầu tạ lỗi với vị nương nương đó trong khi họ không hề làm gì sai. Có lẽ cái sai duy nhất là phải làm cung nữ ở trong Hoàng Lan cung này. Chủ nhân của cung này là Lan quý phi, một phi tần có địa vị nhất trong hậu cung sau hoàng hậu. Á lúc này đang vô cùng tức giận, người ả ghét nhất lại sinh được nữ nhi. Đáng hận hơn đứa bé đó lại được Thiên Trang đại sư đọc sô mệnh là hậu duệ của Mẫu Thần nhận được vô số sủng ái cùng ân điển. Trong khi ả lại chỉ có một nhi tử yếu đuối, bệnh tật triền miên, có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Mà thậm chí nghiệt chủng đó cũng chẳng phải con ả, chỉ là kẻ thế thân mà cũng không làm được gì. Á hận! Á rất hận! Lúc này khuôn mặt xinh đẹp của Lan quý phi trở nên vằn vện vô cùng khó coi. Trong lòng ả chỉ có mỗi lòng tham vô hạn cùng đã tâm ngút trời. Là đứa bé đó, tất cả là do đứa bé đó. Á thề sẽ không để yên đâu.

Thật khó hiểu vì mọi thù hận bỗng dưng lại bị trút lên đầu của một đứa bé mới sinh. Long tham đôi khi che mờ mắt người khác, khiến họ lúc nào cũng

nghĩ người đứng là mình và kẻ khác phải chịu trách nhiệm cho những khổ sở họ đang có. Thật ngu xuẩn làm sao.....

ko }>2

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Vừa tỉnh dậy đã gặp chuyện

Sau một khoảng thời gian rất lâu sau khi đi vào luồng sáng đó, Mẫu Đơn mới từ từ tỉnh dậy. Mở mắt ra đập vào mắt là trần nhà được chạm trổ hình hoa đào vô cùng tinh xảo, quay đầu nhìn quanh thì cô thấy mình đang ở trong một căn phòng rất kì lạ. Căn phòng rộng lớn sắp xếp rất giống cổ đại, các cột trụ đều được khảm phượng hoàng vì thiên bằng vô số vàng và đá quý, bàn ghế nội thất bên trong nhìn qua đều thấy là loại gỗ tốt trang trí bằng những họa tiết dát vàng. Nhìn lại bản thân thì hình như cô đang nằm trên một chiếc giường vô cùng lớn được treo rất nhiều tấm màn bằng lụa tơ tằm.

Nhớ lại giọng nói kì lạ trước khi cô bất tỉnh, Mẫu Đơn tự hỏi rốt cuộc là cô đang ở đâu? Thân phận của cô lúc này là gì? Cố ngồi dậy nhưng không hiểu sao cơ thể lại vô cùng nặng nề, Mẫu Đơn cố gọi người giúp đỡ:

-Có ai không? Làm ơn giúp tôi với!!!!

Vừa nói xong cô liền hoảng hốt, âm thanh cô phát ra lại oe oe như tiếng trẻ con khóc. Có lẽ nào..... Mẫu Đơn gơ hai bàn tay lên nhìn, bàn tay cô từ khi nào lại bé tí tẹo như trẻ em sơ sinh như thế này?? Sờ khắp người thì cảm nhận cơ thể tròn vo nhỏ nhắn không chút nào giống của người trưởng thành.

-Cái gì đây?

-Không thể nào? Không thể nào?

-Tại sao lại như vậy?

Mẫu Đơn có chút sợ hãi mà nói rất nhiều nhưng âm thanh cô phát ra lại chỉ có thể là

-Oe.....oe.....oe.....oe.....

"Cạch..."

Cửa căn phòng bỗng bật mở rồi có hai cô nương tầm 15, 16 tuổi gì đó ăn mặc đồ cổ trang giống hệt trong các bộ phim mà cô từng xem. Trông họ thật to lớn so với bình thường. Một người lại gần bế cơ thể Mẫu Đơn lên liên tục dỗ dành

-Công chúa điện hạ ngoan. Đừng khóc, Hoàng hậu nương nương sắp về rồi. Xin người đừng khóc nữa.

-Này! Cô gái, có thể cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra không? Đây là đâu vậy?

Mẫu Đơn cố gắng hỏi nhưng tiếng phát ra vẫn chỉ như tiếng khóc của trẻ con. Rồi cô nương đó quay sang người bên cạnh lo lắng nói

-Thôi chết rồi! Có khi nào tiểu công chúa bị đói.

-Không thể nào ta vừa cho công chúa ăn cách đây không lâu mà.

-Vậy làm sao công chúa lại khóc? Tỳ mau đi tìm Hoàng hậu nương nương đi. Công chúa có gì lạ lắm!

-Ta lập tức đi ngay.

Nói xong cô gái đó liền chạy đi mất. Còn lại Mẫu Đơn và cô gái đang bế mình kia. Cô càng cố lên tiếng thì cô gái đó càng hoảng hơn, vậy nên cô đành im lặng. Cô gái đó thấy vậy liền thở phào nhẹ nhõm:

-May quá! Công chúa ngừng khóc rồi. Chắc lúc này là do bị giật mình tỉnh giấc đây mà.

Bé được một lúc thì cô gái đó liền đặt cô quay về giường. Liền sau đó một trung phụ cũng ăn mặc kì lạ như hai cô nương vừa nãy bước vào. Người này hình như có địa vị cao hơn, vừa vào đã lên nghiêm giọng hỏi:

-A Cừ! Ta nghe nói công chúa có việc gì sao?

-Thưa ma ma, công chúa chỉ là giật mình tỉnh giấc nên khóc thôi.

-Hóa ra là vậy! Nhớ rõ, công chúa là lá ngọc cành vàng được hoàng thượng cưng ái nhất, lại còn là thánh nữ được người dân tôn sùng. Chăm sóc người cho kĩ nếu không thì có mười cái đầu chúng ta cũng không đủ chém đầu.

-Nó thì đã nhớ rõ lời ma ma chỉ bảo.

-Tốt!

Qua cuộc nói chuyện của những người vừa nãy, Mẫu Đơn đã hiểu phần nào mọi việc xung quanh mình, đợi thêm một lát nữa xem có thêm bất kì thông tin gì không vậy. Nhưng thiên gia chưa kịp đề Mẫu Đơn đợi thì trong tấm cung đã xảy ra biến. Tệ hơn vì nó mà con ác mộng của cô đã quay trở về.

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.....

Hai người kia đang nói chuyện với nhau thì một đám hắc y nhân bịt mặt đột nhiên xông vào. Bọn chúng không do dự mà vung kiếm chém chết hai người đó. Tiếng hét thảm thiết của bọn họ văng vẳng bên tai Mẫu Đơn, Tiếng hét y hết tiếng kêu la đau đớn của những đứa trẻ trong khu thí nghiệm đó. Những đứa trẻ đó khi chết trên khuôn mặt đều là sự sợ hãi cùng đau đớn tột cùng. Hằng đêm mỗi khi đi ngủ, tiếng hét đó lại vọng lại trong giấc mơ của cô. Thật đáng sợ!!!!!!!

Hai người đó bị chém chết, máu văng khắp nơi. Thậm chí còn bắn lên cả mặt cô. Trong lòng đang thập phần sợ hãi. Rồi đám hắc y nhân đẩy dần lại gần đến chỗ cô nên nỗi sợ ấy lại càng lớn hơn. Không được rồi, mục tiêu của bọn chúng là cô

-Không....Đừng lại gần đây...Đừng....Đừng lại đây.....

Mẫu Đơn liên tục dấy giữa nhưng cơ thể của một đứa trẻ sơ sinh không cho phép cô làm điều đó. Tay chân quờ quạng khắp nơi, âm thanh kêu cứu mà cô phát ra đều biến thành tiếng khóc của con nít. Đám hắc y nhân ngày càng lại gần cô, ngay lúc một tên trong số đó đang chuẩn bị vung kiếm chém, Mẫu Đơn chỉ biết nhắm chặt mắt lại hết lớn

-ĐỪNG LẠI GẦN ĐÂY!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

-KYAAAAAAAAAAAAA.....

"Choang..."

"Choang..."

"Choang....."

.....

Đồ gốm sứ trong phòng bỗng nhiên lần lượt thi nhau vỡ tan tành. Tấm cung bỗng trở nên tan hoang. Mẫu Đơn quá kích động vì sợ hãi nên cơ thể vô thức sử dụng năng lực của mình để tự vệ. Còn đám hắc y nhân thì bị một nguồn lực lớn đánh văng ra đập cả thân mình vào tường bất tỉnh. Tiếng hét của cô cũng đã thu hút được sự chú ý. Ngay sau đó một đám binh lính liền vội vã chạy vào bao vây đám hắc y nhân. Theo sau là một đám người mà dẫn đầu là một người đàn ông mặc cẩm bào màu vàng sáng cùng một người phụ nữ đang vận đồ cổ trang rất lộng lẫy.

Vừa tiến vào, người phụ nữ lạ mặt đó liền chạy lại bế cô lên rồi hốt hoảng nói:

-Nữ nhi của ta! Nữ nhi của ta! Con có làm sao không? Có bị thương ở đâu không? Mẫu hậu xin lỗi, là Mẫu hậu đến trễ làm con hoảng sợ!!!

Còn người đàn ông đang vận cẩm bào sau khi thấy cô vẫn bình an vô sự thì thở phào một cái rồi lớn tiếng tức giận ra lệnh.

-Thật to gan! Giữa ban ngày ban mặt dám hành thích công chúa của trẫm. Mau giải chúng đi. Thêm nữa triệu thống lĩnh cấm vệ quân lập tức đến Ngự thư phòng gặp trẫm.

-Rõ!!!!

Đám hắc y nhân bị binh lính trói lại rồi hết đi. Mẫu Đơn thì vẫn bị người phụ nữ đó ôm chặt trong lòng. Cô thì vẫn bị sốc vì chuyện xảy ra vừa nãy nên nằm im không động đậy. Người quý phụ đó khóc lóc một hồi liền nói với người đàn ông kia

-Hoàng thượng, thần thiếp thực sự rất sợ hãi. Nữ nhi của thiếp mà xảy ra chuyện gì thì thiếp biết sống ra sao?

Lại gần ôm thê tử vào lòng, Quang Minh hoàng đế ôn nhu an ủi:

-Nàng đừng lo lắng. Trẫm nhất định sẽ tìm được kẻ chủ mưu, bảo vệ nàng cùng nữ nhi an toàn.

-Vâng! Thần thiếp tin tưởng ở hoàng thượng.

Sau đó tin tức Bát công chúa bị thích khách hành thích liền bị lan truyền ra ngoài cung. Dân chúng ai nấy cũng vô cùng phẫn nộ, Bát công chúa là hậu duệ của Mẫu thần, nếu người có chuyện gì thì chẳng phải Thiên giới sẽ trừng phạt bọn họ sao? Chính vì lẽ đó mà đã có rất nhiều người đã tụ tập trước cửa hoàng cung dập đầu cầu xin thần linh, đòi hoàng thượng phải tìm ra kẻ có ý đồ với công chúa. Mọi thứ trở nên vô cùng âm ỉ nhưng rồi cũng nhanh chóng

lặng xuống. Đáng tiếc thay cuối cùng vẫn không thể tìm ra kẻ đó.

-----
3 năm sau, năm Thiên Hòa thứ 66

-Bát công chúa! Bát công chúa! Người đâu rồi! Xin người mau ra đây đi. Đừng làm chúng nô tì/ nô tài sợ.

Một đám cung nhân đang chạy khắp nơi tìm kiếm một thân ảnh. Bát công chúa tính tình hiếu động lúc nào cũng trốn đi đâu mất làm hoàng thượng cùng hoàng hậu vô cùng lo lắng. Bọn họ nhận được lệnh phải trông chừng công chúa nhưng công chúa lại biến mất như vậy thì cái đầu của họ sắp phải chuyển nhà mất.

-Công chúa điện hạ! Công chúa điện hạ!!!!!!!!!!!!!!

Trong lúc mọi người sốt sắng đi tìm thì cái con người nào đó vẫn đang vô tư nằm vắt vẻo trên cây. Mẫu Đơn à không bây giờ phải gọi là Lam Nguyệt đang hưởng thụ giấc ngủ trưa ngon lành. Đã ba năm từ khi nàng đến đây.

Nơi đây là Huyền Thiên đại lục, gồm 5 quốc gia: Bốn nước Hoàng Lâm quốc, Phụng Vũ quốc, Bảo Tồn quốc, Long Thần quốc nằm ở bốn phía của đại lục. Còn lại Huyền Phong quốc chính là nơi nàng đang ở bây giờ thì nằm ở chính giữa. Năm quốc gia này thực lực ngang nhau nên luôn giữ ở thế cân bằng như vậy. Mọi người chắc sẽ nghĩ rằng câu chuyện tiếp theo của chúng ta sẽ là cái thế này sẽ nhanh chóng bị phá vỡ bởi dã tâm thống nhất ngũ quốc của một vài nhân vật truyền kì nào đó. Tuy nhiên thật khó có thể tin rằng sự thật lại hoàn toàn khác. Năm quốc gia này đều có một điểm chung là lòng tự tôn đối với dân tộc rất cao. Đối với họ, mảnh đất của quốc gia mình là thiêng liêng nhất, không cần phải lấy của những nơi khác làm dơ nó. Nhưng mà sau này có ai có kiến thức hay không thì nàng không biết.

Huyền Phong quốc nằm ở vị trí trung tâm, là nơi giao thương của 4 quốc gia còn lại nên vô cùng sầm uất. Trị vì của Huyền Phong quốc bây giờ là Quang Minh hoàng đế, tự là Từ Ân, ý nghĩa là trị vì bằng sự từ ái. Nhưng đối với những kẻ phạm tội thì chưa bao giờ thấy sự từ ái ở đâu cả. Kẻ nào kẻ đó đều bị trừng trị nghiêm khắc, cho dù thân phận gì. Ông cũng là một vị vua tài giỏi, dân chúng luôn được chăm lo đầy đủ, sống cuộc sống bình yên, ấm no. Chính vì lẽ đó mà ông được dân gian tôn sùng rất nhiều.

Quang Minh hoàng đế có 1 hoàng hậu, 1 quý phi, tứ phi cùng vài chiêu nghi và tần. Vua thì tất nhiên phải nhiều vợ, đó là điều hiển nhiên từ trước tới nay. Nhưng mà vị vua này lại đặc biệt dành tình yêu của mình cho một nữ nhân duy nhất. Đó chính là đương kim hoàng hậu – Mộ Dung Ngọc Mai, ái nữ duy nhất của Mộ Dung tướng quân thống lĩnh hàng vạn quân của Huyền Phong quốc. Thời tiền đế từng chinh chiến rất nhiều nơi, bảo vệ bá tánh cùng hoàng gia khỏi sự xâm lược của bộ tộc hiếu chiến bên ngoài đại lục. Từng lập được đại công cứu giá cho tiền đế nên cả gia tộc Mộ Dung đều nhận được hoàng ân. Trong đó có việc nữ nhi của Mộ Dung gia sau này được phong làm Hiền Đức hoàng hậu khi tân hoàng đăng cơ.

Hai người gặp nhau trong một đêm hoa đăng từ đó cảm mến nhau rồi nảy sinh tình yêu. Thật là câu chuyện tình cũ kĩ nhàm chán. Đó đều là suy nghĩ của Lam Nguyệt mỗi khi nhớ đến câu chuyện đó. (mỗ tui: con cái thế đó! ai đi nói phụ mẫu mình như vậy không?. LN: *nhún vai bất cần*, mỗ tui: =_=). Hoàng đế ngàn giai nhân chỉ độc sủng một người, để hậu tình thâm khiến ai cũng phải ghen tị. Nhưng thiên gia luôn công bằng, tuy nhận được sự sủng ái của quân vương nhưng vị hoàng hậu đã mấy năm vào cung vẫn không mang thai được một nhi tử nào. Thấy thế thì Thái hậu mới ép hoàng đế nạp hậu cung, rải mưa móc đều. Nhờ sự "miễn cưỡng" của hoàng đế mà hoàng thất có 4 vị hoàng tử, 3 vị công chúa. Đại hoàng tử do Thục phi sinh, Nhị hoàng tử và Ngũ công chúa do Đức phi sinh, Tam công chúa do Thần chiêu nghi sinh, Tứ hoàng tử do Lan quý phi sinh và Lục công chúa và Thất hoàng tử là của Mai phi sinh. Hoàng tộc con cháu lại đầy đủ thế nên vị hoàng đế của chúng ta lại quay về với tổ ấm nhỏ của mình ở Phụng Vũ Tường cung và không còn một phi tần nào còn thấy hoàng thượng nữa. (mỗ tui: cặn lòi =_=)

Nhưng may mắn thay, hoàng hậu cuối cùng cũng đã mang thai, và sinh ra một tiểu công chúa. Tuy chỉ là công chúa nhưng vẫn được sủng ái nhất. Và người đó chính là nàng, bây giờ tên nàng là Lam Nguyệt không phải Mẫu Đơn như trước. Thôi thì Lam Nguyệt thì Lam Nguyệt, cũng chỉ là đổi cách gọi thôi mà. Nhưng nói đến cái thân phận này thì.....

Đ\$!#13

ps: truyện mới nên Scor mong mọi người hãy ủng hộ nhiệt tình hơn nữa nha! Mọi người ủng hộ càng nhiều Scor càng có động lực để viết. Cảm ơn rất nhiều nha!!! LOVE FROM SCOR!!! <3

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Thân phận mới

Do tình dậy đã thấy mình ở trong tình trạng là trẻ sơ sinh nên thực sự nàng không biết đây là thân thể do nàng chiếm lấy hay vốn nó là của nàng. Tuy nhiên sự thực vẫn không thay đổi rằng nàng bây giờ là Lam Nguyệt, Lam Nguyệt chính là nàng.

Còn nói về thân phận nàng bây giờ thì là Bát công chúa của Huyền Phong quốc, sinh ra đúng vào thời điểm đặc biệt, thời điểm xuất hiện tượng mặt trăng xanh đặc biệt nên được đặt tên là Huyền Minh Lam Nguyệt, hiệu là Thần Vũ. Nghe nói vào đúng lúc nàng sinh ra lại trùng hợp với lời tiên tri gì gì đó về

hậu duệ của Mẫu Thần sẽ hạ phàm nên được đặc biệt phong làm Thiên Mệnh Thánh Nữ Hộ Quốc công chúa.

Thêm nữa vì là đứa con hiếm hoi của hoàng hậu và hoàng thượng nên nhận được sự sủng ái vô hạn từ phụ hoàng và mẫu hậu. Cuộc sống coi như cũng tạm ổn nhưng mà trong hoàng cung này thì những lúc "tạm ổn" như vậy sẽ không bao giờ tồn tại lâu.

Lam Nguyệt vẫn còn nhớ như in cái lần bị thích khách tấn công. Lần đó nếu không phải cơ thể theo cơ chế tự vệ tự động sử dụng năng lực thì không biết nàng còn nằm được ở đây nữa không. Tệ hơn từ hôm đó đêm nào nàng cũng gặp ác mộng, tiếng hét của hai người cung nhân luôn ám ảnh trong tâm trí nàng. Đúng! Cái Lam Nguyệt sợ không phải là người chết, không phải là máu, không phải sự giết chóc tra tấn mà là tiếng hét. Tiếng hét của sự sợ hãi, tiếng hét của sự đau đớn.....

Nó làm nàng gợi nhớ đến quãng thời gian ở trong khu thí nghiệm. Nhìn đứa trẻ giống mình chết dần chết mòn trong sự giãy vò nhưng lại không thể làm gì. Khuôn mặt của họ đến lúc chết trở nên vụn vỡ không khác gì ma quỷ. Lúc ở Phụng Tường cung, Lam Nguyệt sợ khi mấy thanh gươm đó chém qua người, nàng sẽ lại hết lên, để rồi chính mình phải nghe thứ mình sợ nhất do chính mình tạo ra.

Sau lần đó, phụ hoàng đã lệnh tăng cường gấp đôi số lượng Cẩm vệ quân bảo hộ nàng. Từ đó thì không còn chuyện tương tự nào xảy ra nhưng Lam Nguyệt có một linh cảm rằng rồi sẽ có lúc có người muốn tiếp tục hạ thủ với nàng. Nơi đây cũng không khác kiếp trước là mấy, kiếp trước nàng tranh đấu trên thương trường thì kiếp này nàng phải tranh đấu trong hoàng cung. Ai biết được, phụ hoàng còn có thể bảo vệ nàng đến khi nào.

-Haizzzz.....Nằm mãi trên này cũng chán quá! _Lam Nguyệt thở dài ngao ngán

Nhảy từ trên cây xuống Lam Nguyệt quyết định đi lòng vòng tìm chỗ để chơi. Đi Ngự hoa viên kiểu gì cũng sẽ bị đám cung nhân đẩy bắt lại. Vậy thì hay ra mấy khu tắm cung vắng vẻ nhỉ? Biết đâu vô tình lại gặp một tiên cảnh giữa nhân gian giống trong mấy phim kiếm hiệp mình từng xem? (mở túi: "Tỷ có trí tưởng tượng thật tuyệt vời!").

Nhưng mà hoàng cung này rộng thật đấy, chưa kể đường đi lại rắc rối. Đi một hồi mà lạc luôn rồi nè, phải làm sao đây? Đường về Phụng Tường cung của mẫu hậu ở chỗ nào nhỉ? Không còn cách nào khác Lam Nguyệt đành phải tự mình dò đường. Haizzzz.....Tiên cảnh chẳng thấy đâu chỉ thấy môi chân. Đường lúc chán nản thì.....

Phía tây Hoàng Lan cung, Bảo Triều điện.

Một nam hài tầm 10 tuổi đang ngồi ở bàn đọc sách. Đứa bé đó có dung mạo xuất chúng, vẻ đẹp tinh xảo chỉ sợ đến nữ nhân cũng tự thẹn không bằng. Tuy nhiên khuôn mặt đó lại trông nhợt nhạt, ốm yếu, thân thể cũng khá gầy so với tuổi. Đang chăm chú đọc sách thì nam hài đó bỗng nhìn ra cửa, có hai cung nữ đi vào, một người đang bê trên tay một bát thuốc. Để bát thuốc lên bàn, người cung nữ lên tiếng:

-Tứ hoàng tử, đến giờ phải uống thuốc rồi!

-Để đấy đi! Lát ta tự uống

-Thưa điện hạ! Quý phi nương nương có lệnh, chúng nô tì phải nhìn người uống hết bát thuốc này rồi mới được rời đi.

-Cứ nói với mẫu phi là ta đã uống là được

Hai cung nữ nghe vậy liền vội vàng quỳ xuống khóc lóc cầu xin:

-Xin điện hạ đừng làm khó chúng nô tì. Nếu không hoàn thành nhiệm vụ thì chúng nô tì sẽ bị trừng phạt. Xin điện hạ hãy tha cho chúng nô tì!!!

Nam hài đành phải cầm bát thuốc một hơi uống cạn. Dốc ngược cái bát để chứng tỏ đã hết rồi lạnh lùng nói:

-Đã được rồi chứ!

-Xin tạ ơn điện hạ! Xin tạ ơn điện hạ!!!!

Tứ hoàng tử của Huyền Phong quốc, tên Huyền Tử Mặc, mẫu phi thân sinh là Lan quý phi, ngoại công là thừa tướng đương triều, quyền khuynh thiên hạ dưới một người mà trên vạn người. Tuy nhiên khi sinh ra cơ thể lại ốm yếu bệnh tật triền miên, cũng có thể coi như là một cái ả sắc thuốc di động. Phụ hoàng không quan tâm, mẫu phi ham vinh hoa ghê lạnh. Ở trong cung mang danh hoàng tử nhưng đến cả một tên nô tài cũng có thể coi thường hắn. Nói chung số phận của vị hoàng tử này có chút thảm thương. Nhưng trực giác của Lam Nguyệt cho nàng biết ở vị hoàng huynh này có một cái gì đó rất đặc biệt, nó ẩn sâu trong đôi mắt mà khó ai có thể thấy được.

Từ Mặc sau nhìn hai cung nữ đó rồi đi khuôn mặt lạnh đi nhiều phần. Á nữ nhân xảo trá..

-Aizz.....Nếu huynh không muốn uống thì có nhiều cách để tránh mà!

-Trốn ngoài cửa sổ lâu như vậy giờ mới chịu ra mặt?

Nghe thấy tiếng Lam Nguyệt Huyền Tử Mặc không hề cảm thấy ngạc nhiên, chỉ lạnh nhạt đáp lại

- Có chút ý tứ! Ta đi khề như vậy mà huynh cũng nghe được ra?

Nói rồi liền có một thân ảnh nhỏ bé trèo vô cửa sổ. Vì cửa sổ cũng khá cao nên việc này có chút khó khăn.

-Ngươi là ai?

Không thèm trả lời câu hỏi của Lam Nguyệt Huyền Từ Mặc liền lập tức hỏi, giọng cũng có vẻ đang khó chịu

-Hoàng muội của Từ ca!

-Hoàng muội? Ngươi là Bát công chúa?

-Đúng rồi! Không ngờ Từ ca lại nhận ra ta!

-Chuyện này cũng có thể đoán được mà! Nữ nhi của phụ hoàng kém tuổi hơn ta chỉ có 3 người, Ngũ công chúa, Lục công chúa và Bát công chúa. Hai người kia ta đã từng gặp rồi, chỉ có mỗi người là chưa thấy bao giờ. Cho nên xưng là hoàng muội với ta lúc này chỉ có thể là Bát công chúa. _Huyền Từ mặc lúc này bỗng nhiên giọng cũng trở nên ôn hòa hơn

-Hóa ra vậy!

-Mà sao ngươi không ở Phụng Tường cung của mình mà chạy loạn đến đây làm gì? Mới 3 tuổi phụ hoàng đã cho người đi lung tung như vậy sao?

-Tất nhiên là không! Ta chán quá nên mới trốn đi. Vô tình lạc đến đây.

-Vậy mau về nhanh đi! _Huyền Từ Mặc đuổi khách

-Không đời nào! Quay về lại bị nhốt trong tầm cung! Ta không thích! Ta quyết định ở đây chơi một lát! (mồ tui: độ cứng của tỳ đã được chứng minh)

Nói rồi không thèm để ý đến ai liền đi dạo quanh phòng của hần, sờ mó đồ đạc lung tung. Thậm chí còn mở miệng chê bai căn phòng chẳng có đồ gì thú vị, (mồ tui: tỳ "có duyên" dễ sợ)

Huyền Từ Mặc cũng không ngăn cản, hần tranh thủ nhìn kĩ cô công chúa được vạn dân tôn sùng, được phụ hoàng hết mực thương yêu này. Một nha đầu 3 tuổi, tóc được búi sang hai bên thành hình bánh bao, bộ váy dài thêu vài đóa hoa đào ở vạt áo được may bằng vải Tô Châu thượng hạng vô cùng hiếm, mỗi năm tiến cống vào hoàng cung có 50 xấp. Đến Lan quý phi khó khăn lắm mới được thưởng một xấp may cung trang mặc những dịp đặc biệt, vậy mà phụ hoàng lại dễ dàng ban thưởng cho Bát công chúa làm thường phục hàng ngày. Có thể thấy người sùng ái nữ nhi này của mình đến như thế nào.

Nghe đồn Bát công chúa chưa đầy một tuổi đã biết nói, biết đi. Hơn hai tuổi đã có thể đọc những chữ đơn giản và đến ba tuổi thì đã biết đọc, biết viết. Thông minh, lanh lợi không ai bằng. Đặc biệt vị công chúa này lại có một màu tóc kì lạ không ai có, màu hắc lam. Cũng chính vì màu tóc đặc biệt này mà khi nha đầu kia nói mình là Bát công chúa hần liền tin.

Khuôn mặt tinh xảo tựa như búp bê bằng sứ, đôi mắt to tròn long lanh, đôi môi nhỏ nhắn màu anh đào, lông mi dài cong vút hình cánh quạt. Quả thật là rất đáng yêu, lớn lên nhất định sẽ khuynh đảo thiên hạ. Bảo sao lại khiến người ta yêu thích không thôi. Một nàng công chúa rất đặc biệt!!!!

Đang mải nghĩ, thì bỗng Lam Nguyệt lên tiếng làm hần có chút giật mình:

-Quay lại chuyện vừa nãy! Ta có chút tò mò. Nếu đã không thích uống thuốc đó thì tìm cách giả vờ uống là được.

-Hả?

-Ta muốn nói là nếu đã không muốn thì giả vờ uống là được.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Câm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Huyền Từ Mặc

-Bằng cách nào? Ta chỉ là một đứa trẻ 10 tuổi!

-Vậy thì sao? Ta cũng chỉ là một đứa trẻ 3 tuổi nhưng không ai dám quản ta đó thôi!

-Làm sao có thể so sánh như vậy được! Ngươi là nữ nhi được phụ hoàng sủng ái nhất, được mọi người yêu thương nhất. Còn ta chỉ là một kẻ có cũng được không có cũng chẳng sao.

-Chúng ta khác nhau đến vậy sao?

- Tất nhiên

- Vậy thì để ta giúp hoàng huynh cũng như vậy đi!

- Há? Người muốn làm gì?

Từ Mặc vô cùng ngạc nhiên khi nghe câu nói này của Lam Nguyệt. Nhưng sau khi ngẫm nghĩ một lát thì hấn lại từ chối.

- Bỏ đi! Ta không cần! Làm gì có ai cần ta chứ!

Nghe vậy Lam Nguyệt lại gần Từ Mặc, hai bàn tay nhỏ nhắn vươn ra ép chặt má hấn, khuôn mặt hơi đỏ hồng lên trông rất đáng yêu. Từ Mặc nhìn dáng vẻ nàng như vậy liền đỏ mặt, thất thần quên mất khuôn mặt mình đang bị ai đó tàn phá.

- Đừng nói thế. Trên đời này rồi ít nhất sẽ có một người cần hoàng huynh. Chỉ là hoàng huynh có tìm được hay không mà thôi.

- Là ai? _ Từ Mặc tò mò hỏi

- Cái này ta cũng không biết!

Bỏ mặt của Từ Mặc ra. Lam Nguyệt lại bắt đầu trèo qua cửa sổ để đi ra ngoài. Vừa trèo, nàng vừa nói:

- Thế nhé! Ta sẽ giúp huynh! Còn lại đều dựa vào huynh rồi!

- Người tin tưởng ta sẽ làm sao?

Vẫn mưng trong mình nghi ngờ, Từ Mặc hỏi lại

- Ta biết hoàng huynh sẽ chấp nhận lời đề nghị này, bởi ta thấy được trong mắt hoàng huynh có một thứ mà người bình thường không có.

- Đó là?

- Lòng thù hận!

Huyền Từ Mặc mắt mở lớn vì ngạc nhiên. Lam Nguyệt thực sự đã làm hấn có chút thương thực, có thể nhìn thấu hấn như vậy có lẽ chỉ có mỗi nàng.

- Dù không biết lòng thù hận đó có phải đối với Lan quý phi hay không nhưng điều đó vẫn làm hoàng huynh trở nên rất thú vị. Ta tin huynh sẽ không làm ta thất vọng. Nếu vậy thì ta tin huynh là người duy nhất có thể khiến ta cảm thấy vui vẻ hơn ở cái nơi nhảm chán này.

Lam Nguyệt vừa dứt lời liền nở một nụ cười nhẹ, khuôn mặt lộ rõ sự vui thích khác hấn với sự lạnh nhạt lúc nãy. Từ khi bước vào căn phòng này nói chuyện với Từ Mặc, nàng không hề thể hiện bất cứ biểu cảm gì, trông lúc nào cũng có vẻ nhảm chán. Nụ cười cùng sự vui vẻ bây giờ có thể nói là rất hiếm hoi. Nghĩ ngợi một lát cái gì đó. Huyền Từ Mặc có chút cười khổ bất đắc dĩ.

- Cứ tin tưởng ở ta! Xin cáo từ! Lúc khác hoàng muội sẽ nhất định lại đến chơi với huynh.

Nói xong thì liền nhảy ra khỏi cửa sổ đi mất. Huyền Từ Mặc nhìn theo dáng người nhỏ bé đang khuất xa dần, nhẹ giọng nói:

- Hẹn gặp lại.....

Nhìn theo bóng dáng nhỏ biến mất ngoài cửa sổ, Huyền Từ Mặc bỗng trở nên trầm ngâm. Thật ra hấn đang không hề cam chịu. Mà có lẽ Lam Nguyệt biết điều đó. Chỉ là hấn vẫn âm binh bất động thôi. Lúc nãy có tình nói vậy để xem phản ứng của Bát công chúa ra sao. Kết quả khá bất ngờ và thú vị. Cách suy nghĩ của nàng không hề giống một đứa trẻ 3 tuổi.

Hấn thân là hoàng tử nhưng lại bị chính mẫu phi của mình ghét lạnh không quan tâm. Lúc đó Huyền Từ Mặc có nghĩ là do bản thân ốm yếu vô dụng nên vẫn luôn chấp nhận như vậy. Nhưng vào ngày đó, cái ngày mà hấn có lẽ cả đời cũng không bao giờ quên

Lễ cầu phúc mùa xuân hàng năm ở chùa Vọng Thiên, hấn mới chỉ có 5 tuổi, Lan Quý phi vốn không thích mấy nơi thanh tịnh như này nên lấy cớ cơ thể một hồi ốm cung trước. Ai ngờ trên đường về bọn họ gặp phải sơn tặc, lúc đó binh lính đem theo ít nên nhanh chóng bị đám sơn tặc đó đã xử lý hết. Đúng lúc một tên đã lao lên vung đao định chém ả và hấn đang ở ngay cạnh. Không do dự ả ta lập tức kéo hấn ra đỡ nhát đao đó. Huyền Từ Mặc vẫn nhớ như in cảm giác đau đớn không chỉ ở thể xác mà còn ở trong tâm. Hấn tự hỏi mình đã làm gì để bị ghét đến mức như vậy.

Ngã ra đường nằm im bất động, máu thấm dần vào đất; mắt vẫn còn mờ mờ nhìn thấy hình ảnh người mà hấn coi là mẫu thân kia chạy trốn mất, mặc kệ hấn ở lại. Từ từ nhắm mắt lại, Huyền Từ Mặc cứ nghĩ là mình đã chết. Nhưng mà.....

Tỉnh lại Huyền Từ Mặc thấy mình đang nằm ở trong một cái động, vết thương cũng đã được bôi thuốc và băng bó lại. Cố gắng ngồi dậy, Huyền Từ Mặc nhìn xung quanh, tuy đây là bên trong một hang động nhưng vẫn có một bộ bàn trà, một tủ tường với rất nhiều sách cùng bình lọ. Vậy có lẽ nơi này là chỗ ở của một cao nhân ẩn cư nào đó chăng. Và người đó đã cứu ta???

- Tỉnh dậy rồi sao?

Quay ra thì thấy đi vào là một lão nhân tầm 70 tuổi đi vào, một y phục màu xanh trông có chút bụi bặm bên ngoài một chiếc áo dài màu đen, mái tóc bạc phơ búi ở chòm đầu. Vừa nhìn thấy người đó Huyền Từ Mặc đã hỏi

-Đây là đâu?

-Nơi đây là Áo Ảnh cốc! Người là được ta cứu về. cứ tưởng người chết rồi đấy ai ngờ xem lại thì vẫn còn một hơi thở, cái mạng của ngươi cũng khá lớn đấy.

-Ngươi là Bồ Y lão sư? Người từng là được coi là Đệ nhất võ lâm hơn 20 năm trước

-Không ngờ vẫn còn người nhớ đến ta sao? _Bồ Y lão sư nhìn Huyền Từ Mặc với ánh mắt rất thương thức.

-Từ khi ta quay về Áo Ảnh cốc ở ẩn thì giang hồ đã chẳng còn ai nhớ đến tên ta nữa rồi.

-Vậy tại sao ngươi lại chọn ở ẩn ở đây? _Huyền Từ Mặc có chút tò mò.

Nghe câu hỏi Bồ Y lão sư liền lặng đi, cả người toát ra cỗ ưu thương, như đang hoài niệm về kí ức nào đó rồi từ từ lên tiếng:

-Lặn lội ở giang hồ nhiều năm ta cũng bắt đầu thấy mệt mỏi, thật không thể chịu nổi cái cảnh ngươi chết ta sống chỉ vì cái danh hiệu Đệ nhất võ lâm đó. Vậy nên ta mới tìm đến nơi này để sống nốt quãng đời còn lại. Trận đồ ở nơi này cũng do ta bày. Ta không muốn bất kì ai tìm đến làm phiền ta.

-Thì ra là như vậy!

-Còn tiểu tử người đã gặp chuyện gì mà thâm trầm như vậy? Nếu ta không vô tình đi ngang qua thì người đã xuống điện kiến ở Điện Diêm Vương rồi. Trông quần áo ngươi mặc thì cũng là người quyền quý.

-Vô tình nhất là gia đình đế vương _Huyền Từ Mặc có chút chua chát

-Hiểu rồi! Vậy sau này người tính sao!

Đôi mắt của tiểu hài tử tràn đầy sự đau đớn và thất vọng

-Ta cũng không biết!

-Haizzz.....Ngươi coi như cũng là đứa trẻ đáng thương. Vậy đi, trong thời gian dưỡng thương ở đây, người cứ suy nghĩ kĩ.

Suốt một tháng tiếp theo, Huyền Từ Mặc cùng Bồ Y lão sư ở Áo Ảnh cốc dưỡng thương. Vết thương nhanh chóng lành lại mà Huyền Từ Mặc vẫn không biết bản thân sau này định làm gì. Hắn thực sự không hề muốn quay về cái nơi vô tình đẩy hắn nữa. Rồi một hôm, khi Bồ Y lão sư vừa đi đâu trở về.

-Tiểu tử, ngươi có biết ta vừa biết được một thông tin gì không? Liên quan đến ngươi đó!

-Liên quan đến ta?

-Phải! Ta vào thị trấn nghe dân chúng ở đó bàn tán rằng Tử hoàng tử bị sơn tặc giết hại, Lan Quý phi đau lòng ốm liệt giường, hoàng thượng thấy vậy liền ban thưởng rất lớn, ngày ngày bên cạnh nàng để an ủi.

Nghe đến đây Huyền Từ Mặc liền nở nụ cười khinh bỉ. Mía mai làm sao? À ta là người đã đem hắn ra làm bia đỡ, giờ lại đau lòng đến mức ốm liệt giường sao? Đây cũng chỉ là cái cớ để lấy sự sủng ái của đế vương mà thôi. Bồ Y lão sư thấy vậy cũng không nói gì chỉ tiếp tục kể

- Vì có chút tò mò nên ta mới lên vào cung xem vị quý phi này. Lúc đó nàng ta đang trò chuyện cùng đại cung nữ của mình. Khác hẳn lời đồn thì nàng ta đang cười nói rất vui vẻ, không thấy một tia đau lòng. Nói cái gì mà nghiệt chủng đó còn chẳng phải con của ả, chỉ là thể thân thôi, chết cũng chẳng sao! Hóa ra Lan quý phi sinh ra công chúa nhưng lại lên cho người dôi. Đồi với ai thì ta còn chưa kịp nghe thì hoàng đế đã đến. Nàng ta thấy thế liền.....

"Choang....."

Bộ ấm chén trên bàn liền bị Huyền Từ Mặc đưa tay quét sạch xuống dưới đất vỡ tan tành. Đôi mắt đau khổ lúc trước nay lại trở nên sắc bén, lạnh lùng, không một chút nào phù hợp với một tiểu hài tử 5 tuổi. Trong lòng một đứa trẻ thay vì sự ngây thơ đơn thuần lại là lòng thù hận đến tột cùng. Bồ Y lão sư thú vị nhìn kĩ đứa bé đó rồi nhàn nhạt hỏi:

-Vậy giờ ngươi muốn làm gì?

Gần từng chữ, Huyền Từ Mặc lên tiếng

-Làm cho ả phải hối hận.

-Khá! Khá lắm! Ha ha ha ha ha ha ha ha..... Ngươi làm ra cảm thấy rất yêu thích!

Bố Y lão sư cười lớn khuôn mặt tràn đầy sự hưng phấn như vừa tìm được một món bảo bối. Hắn đã nhìn được trong mắt hải tử đó có sự hận thù khiến hắn rất thương thức. Việc vừa nãy đã kích thích cho nó bộ phát, xem ra hắn tìm được một đệ tử tốt rồi

-Vậy ngươi có muốn làm đồ đệ ta không? Ta vừa hay cần một người thừa kế võ công của mình, mà ngươi cũng vừa hay cần có sức mạnh. Ta sẽ giúp ngươi!

Nhìn thật kĩ Bố Y lão sư thấy sự nghiêm túc, Huyền Tử Mặc liền lập tức dập đầu ba lần rồi nói:

-Đồ đệ - Huyền Tử Mặc xin ra mắt sư phụ!

-Giỏi! Đồ đệ ngoan. Ha ha ha ha ha ha ha.....

Nhưng sau đó để thuận tiện cho mọi việc sau này, Bố Y lão sư vẫn đưa Huyền Tử Mặc về hoàng cung. Huyền Tử Mặc trở về, Lan quý phi trong lòng vận vẹo nhưng vẫn cố tỏ ra vui mừng đến rớt nước mắt. Quang Minh hoàng đế thấy nhi tử có thể bình an trở về cũng chúc mừng rồi ban thưởng rất nhiều đồ quý giá. Nhốt mình trong tẩm cung, mỗi đêm Bố Y lão sư đều đến dạy võ công cho hắn. Thỉnh thoảng bận việc thì vứt cho Tử Mặc vài cuốn bí kíp rồi kêu tự học. Bí mật chén thuốc cũng là sư phụ nói cho hắn biết, trong đó luôn có bỏ thêm được đầu độc cơ thể hắn từ từ. Chỉ khi hắn chết Lan quý phi mới có thể kiếm đứa con thừa tự khác mà không bị thiên hạ dị nghị. Sư phụ đưa cho hắn viên Hóa Bách Độc vô cùng quý giá. Giúp hắn có cơ thể bách độc bất xâm, nội lực mạnh mẽ cũng là một thân sư phụ truyền lại cho hắn.

Mọi thứ đến bây giờ vẫn chỉ là bước chuẩn bị. Nhưng sau cuộc đối thoại vừa nãy với Bát công chúa thì có thể bắt đầu được rồi....

R{

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Câm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Cung chiều

Phượng Tường cung

Minh Nguyệt điện

Bên ngoài một đám cung nhân đang quỳ trước cửa chính điện, trông ai cũng đang rất sợ hãi. Hoàng thượng vừa thiết triều về liền lập tức đến đây tìm Bát công chúa nhưng công chúa mãi chơi trốn đi mất đến bây giờ vẫn chưa tìm được. Hoàng thượng tức giận liền phạt bọn họ quỳ ngoài này cho đến khi công chúa về mới thôi.

Đang lúc dầu sôi lửa bỏng thì một thân ảnh nhỏ bé màu hồng từ từ đi đến:

-Chúng nô tì/ nô tài xin thỉnh an Bát công chúa!!!!!!!!!!

-Uả? sao mọi người lại quỳ bên ngoài hết thế này?

Mọi người quay ra nhìn nhau, một lát thì có một tên thái giám liền mình đứng lên ghé vào tai công chúa

-Công chúa điện hạ! Hoàng thượng vừa từ buổi thiết triều sớm về tìm gặp người nhưng người lại rời khỏi tẩm cung nên ngài đang rất giận dữ.

-Hiểu rồi! Cứ để ta vào nói chuyện với phụ hoàng.

Nói xong Lam Nguyệt liền đi vào trong điện của mình. Biểu cảm vẫn lạnh nhạt như mọi ngày, không hề có chút gì gọi là sợ hãi khi mình làm sai cả.

Bên trong điện, Quang Minh hoàng đế đang ngồi ở bàn trà. Không khí lạnh tỏa ra khắp căn phòng khiến ai cũng sợ hãi. Khuôn mặt hơn tứ tuần nay nhăn lại tràn đầy sự tức giận

-Nguyệt nhi xin thỉnh an phụ hoàng! Phụ hoàng vạn phúc!

-Còn biết về sao? _Quang Minh hoàng đế lạnh giọng

-Nguyệt nhi mệt và đói! _Lam Nguyệt vẫn vô tư đáp trả lại

Vừa nghe thấy thế, Quang Minh hoàng đế liền lập tức quên đi sự tức giận lúc nãy của mình. Lớn tiếng ra lệnh

-Người đâu!

-Có nô tài!_Một thái giám nhanh chóng đi vào

-Còn không nghe công chúa nói gì sao? Mau chuẩn bị điễm tâm!

-Nô tài xin đi ngay!

Nói rồi liền đi như chạy, mắt hút sau cánh cửa. Đồ ăn rất nhanh được mang đến, Lam Nguyệt ngồi trong lòng phụ hoàng mình nhóp nhép nhai bánh. Quang Minh hoàng đế nhìn con gái cùng nghĩ lại bản thân mình mà bất lực không biết làm sao, thờ dài một cái liễn lên tiếng:

-Nguyệt nhi, con không ở trong tâm cung mà chạy loạn ra ngoài làm gì?

-Nguyệt nhi rất chán!_Vẫn tiếp tục ăn bánh

-Chẳng phải phụ hoàng đã ban thưởng cho con rất nhiều món đồ chơi sao?

-Chúng nhàm chán!_Bánh là trên hết

-Nhưng dù sao trong thời gian mẫu hậu con đi chùa cầu phúc con nên ngoan ngoan ở cung của mình chứ? Có biết là phụ hoàng đã rất lo lắng không?

Lần này, Lam Nguyệt ngừng ăn bánh ngẩng đầu lên nhìn Quang Minh hoàng đế, khuôn mặt vẫn vô cùng lạnh nhạt nói:

-Nếu phụ hoàng còn không cho nữ nhi đi chơi nữa nữ nhi sẽ khóc cho phụ hoàng xem

Nghe thế Quang Minh hoàng đế vội vàng thỏa hiệp:

-Được! Được! Con muốn đi đâu thì đi nhưng phải mang cung nhân bên mình, không được trốn đi chơi nữa!

-Vâng!

Nữ nhi của ông đến số lần cười từ khi sinh ra tới giờ còn đếm chưa hết ngón tay, lại để nó khóc là ông lại không nỡ. Không ngờ nó lại mình cách uy hiếp này để bắt nạt phụ hoàng nó. (mồ tui có cô con gái như vậy có chút khổ nhĩ?. QMHD: chuyện đấy còn phải bàn sao?)

Cung nhân nhìn thấy cảnh này cũng không lấy làm ngạc nhiên. Phải nói tất cả hoàng tử công chúa, thậm chí là phi tần đều sợ hãi hoàng thượng. Hoàng thượng nói gì đều nhất nhất nghe theo không dám cãi lại. nhưng chỉ duy mỗi Bát công chúa lại khác, không thêm để ý hoàng thượng giận, cũng chẳng sợ hoàng thượng. nhưng hoàng thượng vẫn sủng ái nàng hết mực. Đối với những nô tì, nô tài như bọn họ, hầu hạ một chủ tử được sủng ái có tiền đồ vô hạn. nhưng Bát công chúa tính tình thất thường, khiến họ khổ không ít. Vậy nên được hầu hạ cho Người không biết là phúc hay là họa đây???

-Nguyệt nhi muốn thỉnh cầu phụ hoàng một việc được không?

-Muốn gì thì Nguyệt nhi cứ nói với phụ hoàng, dù hoàng nhất định sẽ tìm mọi cách đáp ứng con.

-Nguyệt nhi muốn chơi với các hoàng huynh, hoàng tỷ. Nguyệt nhi chơi một mình rất chán.

-Chuyện đó thì có gì khó, nếu con muốn thì có thể đến Quốc Tử Giám tìm bọn chúng. Hàng ngày các hoàng huynh, hoàng tỷ của con đều đến đó cả. Nhưng mà không được làm ảnh hưởng đến việc học của mọi người ở đó đấy.

-Vâng! Nguyệt nhi nhớ lời phụ hoàng!

-Nguyệt nhi ngoan!

Phía Tây Hoàng Lan cung

Bảo Triều điện của Tứ hoàng tử

Phía sau tâm cung của Tứ hoàng tử Huyền Tử Mặc có một khu rừng trúc vắng vẻ, nơi đó được lan truyền rất nhiều lời đồn về ma quỷ ở trong cung. Đó là nơi những cung nhân bị chủ tử trừng phạt đến chết bị vứt xác ở đó. Linh hồn oan ức không thể siêu thoát ám rừng trúc đó. Chính vì thế không một ai ở trong cung dám đến đó.

Sau khi đèn trong phòng Tứ hoàng tử đã tắt, cung nhân đứng bên ngoài cũng khá lâu. Xác định là hoàng tử đã ngủ mới rời đi. Trong phòng, Huyền Tử Mặc đang nằm trên giường bỗng tỉnh dậy, mở cửa sổ rồi sử dụng khinh công đi ra ngoài. Mà hướng đi lại là về phía khu rừng đó. Đến nơi, tiểu hài tử dừng lại, một lát sau, con gió bất chợt thổi đến một lão nhân xuất hiện đang ngồi vắt vẻo trên cành trúc mỏng manh. Vẫn đứng im bất động, Tử Mặc chỉ có chút cung kính nói

-Sư phụ!

-Tiểu tử! Không chịu luyện tập lại cứ nhất nhất muốn tìm ta là có chuyện gì?

-Con muốn bắt đầu?

-Sớm vậy sao? _Bố Y lão sư có chút nghỉ hoặc

-Càng sớm càng tốt. Chờ đợi quá lâu sẽ không hay!

-Được! Theo ý con. Ta sẽ giúp con dựng thể lực, còn đủ khả năng để điều khiển hay không là phải dựa vào con.

-Con đã biết!

-Vậy thì tốt! Hãy cố gắng tiếp tục luyện võ công đi. Mọi việc còn lại hãy để lại cho ta.

-Sự phụ yên tâm, con đã đột phá tầng thứ 3 của Toàn Cơ công pháp!

-Tốt! Ta quả không nhìn nhầm người, con rất là có thiên phú. Mới đó đã lại đột phá. Nhưng phải cẩn thận, không được nóng vội, tâu hòa nhập ma dẫn đến vỡ kinh mạch thì sau này đừng mong luyện võ nữa.

-Đồ đệ đã ghi nhớ!

-Nhớ là tốt! Ta đi đây!

Nháy mắt Bố Y lão sư liền biến mất, chỉ còn lại Huyền Từ Mặc vẫn còn đứng một mình giữa rừng trúc. Đôi mắt lạnh lùng không phù hợp với hài tử hiện lên trên khuôn mặt tuyệt đẹp. Mọi thứ rất nhanh thôi rồi sẽ bắt đầu.

9V-1

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Quốc Tử Giám

Ngày hôm sau

Vẫn như mọi ngày Lam Nguyệt thức dậy rửa mặt, súc miệng rồi dùng điểm tâm sáng. Mỗi lần ăn sáng đều mất một canh giờ, không phải nàng ăn lâu mà là nàng ăn rất nhiều. Cái giọng nói kì lạ hồi đó nói năng lực có thể sử dụng thoải mái không lo bị giảm thọ, tuy nhiên hình như đổi lại thể lực rất yếu. Nàng dễ đói, nếu mỗi bữa không ăn nhiều thì rất nhanh chóng cơ thể bị hạ đường huyết và ngất. Mỗi lần dùng bữa Lam Nguyệt đều ăn gấp 3 lần người trưởng thành mới thấy no.

Bữa sáng hôm nay có cháo tổ yến, bánh bao hạt sen vi cá, bánh quế hoa, bánh đậu, gà hầm táo đỏ. Mỗi thứ đều có một lượng lớn đặt kín chiếc bàn ăn hơn 3 thước. Lam Nguyệt dùng bữa rất từ tốn nhưng mà nhìn những gì nàng ăn vẫn khiến người ta phải cảm thấy có chút kinh sợ. Đây là sức ăn của một đứa bé 3 tuổi sao?

Đang dùng bữa thì có tiếng của Thái giám vang lên the the từ ngoài cửa. Thiệt tình, đến nơi này đã gần 3 năm rồi mà nàng vẫn không tài nào quen được với cái giọng này. Vậy nên mỗi lần có người nào tới Lam Nguyệt đều thấy thật phiền phức. Hô to gọi nhỏ để làm cái gì nữa không biết, đằng nào vào trong rồi cũng sẽ biết người tới là ai mà.

-Hoàng thượng giá đáo!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Quang Minh hoàng đế bước vào tầm cung, trên người vẫn còn mặc nguyên bộ hoàng bào chứng tỏ vừa thiết triều xong liền lập tức đến đây. Khuôn mặt nghiêm nghị có đôi chút mệt mỏi. Lam Nguyệt nhảy từ trên ghế xuống, nhìn Quang Minh hoàng đế bước vào rồi nói

-Thỉnh an phụ hoàng!

Giọng nói đều đều không mặn, không nhạt. Quang Minh hoàng đế vừa nhìn thấy nữ nhi yêu quý nhất của mình liền lại gần bế nàng lên ngồi trên ghế.

-Nguyệt nhi của phụ hoàng đang dùng bữa đấy à?

-Vâng!

-Vẫn ăn nhiều vậy sao?

-Vâng!

Bất lực, Quang Minh hoàng đế đành chịu mất hình tượng trước mặt nữ nhi mà cầu khẩn

-Nguyệt nhi à! Con có thể cười lên một cái không? Từ khi sinh ra đến giờ con không mấy khi khóc cũng không mấy khi cười thực sự làm phụ hoàng thấy lo lắng đó.

"Tại không có lý do gì để khóc hay cười cả." Lam Nguyệt nghĩ thầm trong lòng

Quang Minh hoàng đế thấy nàng bỗng im lặng liền nghĩ nàng không thích đề cập đến vấn đề này. Vội vàng chuyển chủ đề

-Nếu Nguyệt nhi chán thì hôm nay phụ hoàng cùng con đến Quốc Tử Giám nhé? Nguyệt nhi nói muốn đến đó chơi mà đúng không?_Quang Minh hoàng đế cũng chiều nói

-Cũng được!

-Vậy phụ hoàng cho con ăn rồi chúng ta xuất phát nhé!

-Vâng!

Quốc Tử Giám

Đây là nơi dạy học của hoàng thất. Tất cả con cháu của hoàng gia cùng con cháu các vị đại thần lớn trong triều đều có thể tham gia. Các lão sư ở đây đều là những người nổi tiếng về tài hoa và sự uyên bác. Hiện tại học ở đây có Nhị hoàng tử - Huyền Bảo Hằng, Tam công chúa - Huyền Hoàn Chân, Tứ hoàng tử - Huyền Tử Mặc và Ngũ công chúa - Huyền Thiên Mẫn. Đại hoàng tử thì năm nay đã gần 15 nên có lão sư dạy riêng không cần tới Quốc Tử Giám, còn Lục công chúa và Thất hoàng tử tuổi mới lên 4 nên chỉ mời lão sư về dạy đọc và viết, năm sau mới phải đến đây.

Nhị hoàng tử Huyền Bảo Hằng được mẫu phi chiều chuộng từ nhỏ, nhà ngoại cũng có chút thế lực. Ngoại công nắm giữ chức Lại Bộ thượng thư, gia đình có truyền thống làm quan cho triều đình từ nhiều đời, rất được hoàng đế tin tưởng. Chính vì lẽ đó mà tính tình của Nhị hoàng tử rất kiêu căng, ngạo mạn không coi ai ra gì. Vì là hai huynh muội cùng mẫu thân sinh ra nên tính cách của Ngũ công chúa khá giống hoàng huynh mình. Luôn héch cằn lên trời nhìn người, tuy nhiên nàng vẫn sợ nhất đó chính là phụ hoàng, mẫu phi cùng huynh ruột của mình. Còn lại ai nàng cũng không để vào mắt, kể cả hoàng hậu vậy nên bị trách phạt không ít lần. Tam công chúa thì trầm tính hơn, nổi tiếng thông minh xinh đẹp, cầm ki thì họa mọi thứ đều tinh thông. Nhà ngoại chỉ là quan tri huyện nên trong cung không có nhiều địa vị. Nổi danh là Đế nhất tài nữ của Huyền Phong quốc. Còn Tứ hoàng tử luôn thể hiện rằng mình hiền lành yếu đuối, còn sự thực ra sao thì đã nói rồi nên bỏ qua.

Mọi người đang ngồi trong lớp tập trung nghe lão sư giảng đạo à nhầm giảng bài. Trong lớp mỗi môn sinh đều có một bàn bọc làm bằng gỗ bạch đàn rất quý, một ống bút lông, sách và mực, phía trên lớp học có một bàn lớn của lão sư, trên đó để rất nhiều sách. Lão sư ngồi ở đó giảng bài còn môn sinh thì ngồi phía dưới nghe giảng. Đương giờ học thì tiếng thái giám the the vang lên

-HOÀNG THƯỢNG GIÁ ĐÁO! BÁT CÔNG CHÚA GIÁ ĐÁO!

Vừa nghe thấy tiếng của thái giám, tất cả mọi người đều lập tức dừng việc đang làm lại ra ngoài cửa nghênh đón

-Nhi thần/ Thần xin thỉnh an phụ hoàng/ hoàng thượng. Phụ hoàng/ hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!!!!!!!!!!!!!!

-Bình thân!

-Tạ ơn phụ hoàng/ hoàng thượng.

Quang Minh hoàng đế đã thay hoàng bào của mình thành bộ thường phục màu vàng đồng, trên tay vẫn đang bế Thần Vũ công chúa năm nay mới gần 3 tuổi. Đằng sau là một đoàn cung nhân bao gồm rất nhiều thái giám cùng nô tì. Thả Lam Nguyệt xuống đất tự đứng rồi chỉ vào 4 hài tử đang đứng đầu giới thiệu:

-Nguyệt nhi! Đây là Nhị hoàng huynh, Tứ hoàng huynh, Tam hoàng tỷ cùng Ngũ hoàng tỷ của con. Mau lại chào đi!

Lam Nguyệt nhìn qua bốn người đó rồi nhún người vẫn đứng nguyên một chỗ thỉnh an

-Lam Nguyệt thỉnh an Nhị hoàng huynh, Tam hoàng tỷ, Tứ hoàng huynh và Ngũ hoàng tỷ!

Thăm đánh giá ba người còn lại, Lam Nguyệt có thể đánh giá tạm thời qua vẻ bề ngoài của họ như sau. Nhị hoàng tử Huyền Bảo Hằng khuôn mặt khá điển trai, nếu đem đến hiện đại có thể sẽ trở thành người nổi tiếng. Tuy nhiên làn da trắng bệch cho thấy giống dạng công tử quần là áo lượt được chiều chuộng từ nhỏ, Ngũ công chúa Huyền Hoàn Chân, vẻ đẹp rực rỡ đáng yêu tựa bông hoa hướng dương đang nở rộ, nhưng mà trong mắt luôn có sự khinh thường đối với mọi người xung quanh, không khác gì mấy so với huynh trưởng của mình, kiêu căng ngạo mạn. Còn Tam Công chúa Huyền Thiên Mẫn đúng chuẩn nữ nhân thời xưa, vẻ đẹp tựa hoa lan, tao nhã thanh khiết đem lại cảm giác thoải mái cho người đối diện. Còn Tứ hoàng tử Huyền Tử Mặc cũng đã giới thiệu rồi nên bỏ qua tiếp.

Tam công chúa Huyền Thiên Mẫn liền lại gần chỗ nàng rồi dịu dàng nói

-Hóa ra đây là Bát hoàng muội sao? Quả là rất đáng yêu.

-Tạ tỷ tỷ khen ngợi_ Vẫn như mọi như, biểu cảm nhàm chán, không mặn không nhạt.

Quang Minh hoàng đế cũng không có trách móc gì với thái độ của Lam Nguyệt, vẫn dắt tay nàng rồi quay sang Mộc lão sư, người chịu trách nhiệm dạy lớp của các hoàng tử công chúa nghiêm giọng hỏi:

-Tình hình học tập của các hoàng tử, công chúa sao rồi?

Mộc lão sư khom người cúi đầu cung kính trả lời

-Khởi bẩm hoàng thượng! Các hoàng tử, công chúa đều rất thông minh lanh lợi học một hiểu mười. Đặc biệt là Tam công chúa không hổ danh là tài nữ.

-Vậy là tốt rồi! Điều là người của hoàng thất nên các người đừng làm cho thất vọng.

-Nhi thần ghi nhớ lời căn dặn của phụ hoàng_ Tất cả đều đồng thanh

-Tuy Mộc lão sư đã nói vậy nhưng ta vẫn muốn kiểm tra lại, như vậy được chứ?

-Nhi thần/ Thần không dám phản đối.

-Đi thôi Nguyệt nhi! Phụ hoàng dắt con vào.

Nói rồi Quang Minh hoàng đế liền cùng chiều dắt tay Lam Nguyệt đi vào lớp, khuôn mặt lạnh lùng lúc này đã thay bằng sự ôn nhu. Mọi người cũng lập tức theo sau. Nghe nói hoàng thượng vô cùng sủng ái Bát công chúa nhưng đến nay mới được chứng kiến. Tin đồn quả là không sai, ngay đến cách xưng hô cũng thấy sự khác biệt. Đối với các hoàng tử công chúa khác Hoàng thượng đều tự xưng là trẫm, chỉ mỗi đối với Bát công chúa mới tự xưng là phụ hoàng. Điều này cho thấy hoàng đế yêu thương vị công chúa này đến mức nào.

Nhị hoàng tử cùng Ngũ công chúa cũng có chút ghen tị. Chẳng qua sinh ra và thời điểm đặc biệt nên mới được sủng ái như vậy. Nếu đổi lại là huynh muội bọn họ thì quang vinh cùng ân điển sẽ nhiều tới cỡ nào. Giấu sự tham lam dưới đáy mắt, cả hai cùng nhanh chóng đi theo sau hoàng thượng.

Quang Minh hoàng đế lần lượt kiểm tra kiến thức đã học của từng người nên trong lúc chờ đợi, Lam Nguyệt đi đến ngồi cạnh Huyền Tử Mặc

-Hoàng huynh

-Bát hoàng muội! Không ngờ muội đến tận đây để tìm ta đấy_ Huyền Tử Mặc có chút tự phi tiểu nói

-Đến tận để xem huynh ở đây có thú vị hơn không? Nhưng xem ra thất vọng rồi. Thật nhàm chán!

-Thứ lỗi cho ta cũng không thể làm gì có thể thay đổi sự nhàm chán này của Bát hoàng muội nhưng nếu chịu khó ở thêm lát nữa thì có người sẽ diễn kịch miễn phí cho muội xem.

-Có chút thú vị! Vậy ta chờ để xem vở kịch này có hay không?_ Tuy biểu cảm vẫn ngàn năm như một nhưng trong đôi mắt của Lam Nguyệt có chứa chút chờ mong

-Ta rất cao hứng được dẫn muội đi xem.

-Được! Hi vọng sẽ như lời huynh nói.

-Tất nhiên rồi.....

en="/

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Yếu thế và sự đấu tranh

Sau khi kiểm tra xong chỉ có Ngũ công chúa vẫn chưa thuộc bài nên bị Quang Minh hoàng đế trách phạt ngồi trong góc khóc thút thít. Còn lại đều được hoàng đế khen ngợi, đặc biệt là Tam công chúa. Vừa xong thì có thái giám chạy tới thông báo các vị đại thần đang đợi ở Ngự thư phòng để bẩm tấu một số chuyện.

-Nguyệt nhi! Phụ hoàng có việc phải đi rồi. Chúng ta mau quay trở về thôi

-Nguyệt nhi muốn ở đây chơi với các hoàng huynh, hoàng tỷ.

-Thế cũng được! Nhớ phải ngoan!

Nói rồi quay ra dặn dò Mộc lão sư

-Hãy để ý đến Bát công chúa!

-Thần nhất định chăm sóc đầy đủ cho công chúa _Mộc lão sư cung kính nói

Hải lòng gật đầu, Quang Minh hoàng đế lại quay ra nhìn các vị hoàng tử,, công chúa

-Nguyệt nhi còn nhỏ, các người nhớ quan tâm đến hoàng muội của mình. Nếu có chuyện gì xảy ra trăm sẽ phạt tất cả.

-Nhi thần đã nhớ _Bốn người cùng đồng thanh

Quang Minh hoàng đế liền quy đầu đi mất, tất cả mọi người nhìn theo rồi hô lớn

-Cung tiễn Hoàng thượng/phụ hoàng.

Rồi tất cả nhanh chóng quay trở lại lớp học. Lam Nguyệt cũng tự tìm cho mình chỗ ngồi, là chỗ ngay bên cạnh Huyền Tử Mặc. Cả hai chẳng nói năng gì suốt giờ học. Lam Nguyệt thì nhắm mắt nhìn xung quanh còn Tử Mặc vẫn chăm chú nghe lão sư giảng bài. Rồi cuối cùng cũng đến giờ nghỉ.

-Tứ hoàng huynh nói sẽ có kịch xem mà?

Huyền Tử Mặc chỉ cười thần bí rồi chỉ ra ngoài cửa sổ

-Chúng ta cứ ngồi ở đây xem là biết!

Lam Nguyệt nghe theo lời của Huyền Tử Mặc nhìn ra ngoài. Bên ngoài có rất nhiều đứa trẻ đang tụ tập lại với nhau. Bọn chúng đang cùng bắt nạt một nam hài nhỏ tuổi. Hoàn Chân công chúa không ngừng đập lên người cậu. Vừa đập vừa mắng:

-Tại ngươi! Tất cả là tại ngươi! Nếu không phải ngươi không chịu nhắc ta thì ta đã không bị phụ hoàng trách phạt.

-Công chúa tha mạng! Công chúa tha mạng! Hoàng thượng luôn nhìn về phía ta, ta căn bản không dám nhắc công chúa.....

-Còn cái, mấy người các người đánh tiếp cho ta. _Huyền Hoàn Chân đang đá nói

Nghe lệnh, những môn sinh khác lao vào đánh nam hài đó. Nam hài từ đó chỉ biết ôm mình cuộn tròn trên đất chịu trận. Bên kia Nhị hoàng tử Huyền Bảo Hằng chỉ đứng nhìn rồi cười vui vẻ, đám người đứng đằng sau hắn cũng nhiệt tình cổ vũ.

-Đánh đi! Đánh đi! Đánh tiếp đi! Có lên! Có lên!!!!

Lam Nguyệt cũng chẳng có phản ứng gì với việc xảy ra như vậy. Đây là cổ đại, chứ không phải hiện đại mà có cái gọi là quyền bình đẳng. Thắng làm vua thua làm giặc, người yếu thế tất sẽ phải như vậy. Vẫn chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, Lam Nguyệt nhàn nhạt hỏi:

-Hài tử đó là ai?

-Con trai thứ của nhà Trình Hộ bộ thị lang –Trình Tuấn Kiệt, dưới trướng của huynh trưởng Đức phi, Hộ bộ thượng thư. Mẫu thân xuất thân nô tì trong một lần Trình đại nhân say rượu thì sinh ra hắn. Nhiều đó cũng đủ thấy trong phủ hắn cũng không yêu thương gì

-Vậy sao hắn lại vào được đây?

-Trình Tuấn Kiệt tuy con thứ nhưng may mắn sinh ra lại có tài hoa hơn người. Sinh thân Trình đại nhân, phụ hoàng ghé qua chúc mừng phát hiện thiên phú của hắn nên đặc biệt cho vào đây học. Nhờ vậy mà nghe nói cuộc sống của hai mẫu tử bọn họ tốt lên rất nhiều. Tuy nhiên Bát muội có thể thấy, vào đây là phúc hay họa còn chưa biết được. _Huyền Tử Mặc từ tốn nói

-Yếu thế thì đành phải chấp nhận! Bản thân ta nếu không phải là công chúa, không được sủng ái thì kết cục cũng chỉ giống như vậy!

Nghe câu nói của Lam Nguyệt Huyền Tử Mặc cảm thấy khá ngạc nhiên. Đây là lời nói của một đứa trẻ 3 tuổi sao? Tại sao có cảm giác như một người đã trải qua hết nhân sinh của con người vậy? Còn nữa từ hồi gặp Bát hoàng muội, Tử Mặc luôn thấy ở nàng ấy có gì rất khác thường. Lúc nào cũng rất lạnh nhạt với tất cả mọi thứ, giống như không có bất cứ cái gì có thể làm vừa lòng, thỏa mãn nàng. Xa vời khiến người ta phải ngược lên.

-Rốt cuộc thứ gì có thể khiến muội thỏa mãn.

-Huỳnh biết không. Ta từng có một giấc mơ, trong giấc mơ đó ta chỉ là đồ thí nghiệm cho người khác. May mắn có người đến cứu, có thể sống hạnh phúc trong một gia đình nhưng mà hạnh phúc đó lại kéo dài không lâu. Bọn họ đều ra đi, chỉ còn một mình ta cùng một đệ đệ nhỏ tuổi. Một mình ta cố gắng nuôi dạy đệ đệ, bảo vệ mọi thứ phụ mẫu để lại cho đệ ấy. Đến lúc sắp chết ta vẫn phải vì đệ đệ mình. Trước giờ ta sống vì người khác nên chính ta còn không biết bản thân mình muốn gì.

-Có vẻ như đó là một con ác mộng?

Lắc nhẹ đầu, Lam Nguyệt cười hạnh phúc. Nụ cười hiếm hoi đến chính nàng cũng không phát hiện ra.

-Không hẳn! Có thể trút hơi thở cuối cùng vì đệ ấy là ta vui rồi. Ít ra thì đệ ấy cũng là lí do để ta sống tiếp. Chính ta tự chọn dốc hết mọi thứ ta có vì bọn họ. Bởi dù trong thời gian ngắn nhưng đó vẫn là quãng thời gian hạnh phúc nhất của ta. Và khi ta chết đi, một giọng nói đã nói với ta rằng. Cuộc sống này là để bồi thường cho người, hãy tận hưởng nó đi. Đó là lúc ta tỉnh dậy. Chính vì thế, ta không cần gì nhiều, chỉ cần có người che chở cho ta đủ ăn đủ mặc là được. Và ta chọn Từ Huỳnh.

-Ta? _Huỳnh Từ Mặc ngạc nhiên

-Đúng! Không phải tự nhiên ta giúp huỳnh. Ta là thấy được ở huỳnh có khả năng nhất có thể đảm bảo cuộc sống sâu gao của ta sau này.

-Sâu gao?

-Cuộc sống ăn, chơi, ngủ. Ta rất mệt mỏi, không còn muốn tranh đấu gì nữa

Cả một đời đấu tranh vì mạng sống, vì ba mẹ Dương, vì đệ đệ, vì Dương thị đối với nàng đã là quá đủ rồi. Nàng chỉ cần một cuộc đời yên ả đến hết đời thôi.

-Hiểu rồi. Ta vẫn luôn thắc mắc vì sao muội lại muốn giúp ta.

-Biết rồi thì huỳnh phải chịu trách nhiệm với ta sau này đây!

Huỳnh Từ Mặc là lần đầu tiên thấy một nha đầu bạo dạn như Lam Nguyệt, rất thẳng thắn, thẳng tới mức hần không biết phải cư xử sao cho phù hợp. Cười có một chút bất lực, Huỳnh Từ Mặc nói.

-Được thôi! Nếu muội đã tốn sức giúp ta thì ta sẽ đảm bảo muội trở thành con sâu gao.

Nhưng mà Huỳnh Từ Mặc luôn thấy bản thân mình kì lạ lại đi tin lời nói của một nữ hài mới gần 3 tuổi. Nhìn biểu hiện của Lam Nguyệt lúc nào cũng thờ ơ, không giống một người nghiêm túc nhưng mà hần vẫn nghe theo lời nàng. Hần đúng là điên rồi!

-Nè! Huỳnh không phải chỉ cho ta xem một đám người đang đánh nhau đấy chứ?

Mãi suy nghĩ cho đến lúc Lam Nguyệt lên tiếng Huỳnh Từ Mặc mới giật mình đáp lại:

-Tất nhiên là không rồi! Mau nhìn xem.

Đám trẻ lao vào đánh nhau cho đến khi Mộc lão sư đến bọn chúng liền lập tức dừng lại, kéo Trình Tuấn Kiệt đứng lên. Huỳnh Hoàn Chân còn thậm chí giả vờ phủ bụi y phục cho hần, khuôn mặt biểu lộ sự lo lắng khác hẳn lúc trước. Mộc lão sư đi ngang qua mỉm cười nhìn có vẻ rất hài lòng, còn khen ngợi:

-Ngũ công chúa thật tốt bụng. Còn giúp đồng học đứng dậy khi ngã nữa.

-Không có gì! Đây cũng là việc bổn công chúa nên làm.

-Rất tốt! Các trò nên học tập theo. Còn bây giờ đừng chơi nữa, sắp đến giờ vào lớp rồi. Ta đi lấy thêm sách rồi sẽ quay lại ngay.

-Vâng_ Tất cả đồng thanh

Mộc lão sư đi khuất, đám hài tử cũng không tiếp tục bắt nạt Trình Tuấn Kiệt nữa chỉ đe dọa cầm mạch lại với lão sư nếu không sẽ tự nhận hậu quả rồi bỏ đi mất. Lam Nguyệt cùng Huỳnh Từ Mặc nhìn hết từ đầu đến cuối. Biểu cảm tuy vẫn chẳng thay đổi nhưng nghe ra trong lời nói của Lam Nguyệt có sự hứng thú:

-Đúng là kịch hay! Còn nhỏ tuổi nhưng khả năng diễn thật tốt!

-Muội nói thế làm ta còn tưởng muội lớn tuổi hơn họ đấy.

-Chuyện này xảy ra mỗi ngày sao?

-Không! Hôm có hôm không nhưng rất thường xuyên. Lúc phụ hoàng kiểm tra Ngũ công chúa ta liền biết hôm nay sẽ tiếp tục. Nàng ta vốn ham chơi nên không thích học mấy thứ này, bình thường toàn nhờ Trình Tuấn Kiệt gian lận để qua được khảo nghiệm. Đáng tiếc hoàng thượng không phải là người dễ

qua mặt như vậy

- Còn Tam công chúa đâu?

- Tam công chúa không có nhà mẹ đẻ lớn như Nhị hoàng tử và Ngũ công chúa nên lao vào giúp chi thua thiệt. Không muốn nhìn nên tỷ ấy luôn tìm một chỗ vắng người để ngồi cho hết giờ nghỉ.

Hắn cùng Tam công chúa đều như nhau, không quyền không thế, phải cam chịu dưới đám người này. Bản thân hắn nhìn như vậy không phải không muốn giúp mà là không thể giúp. Bây giờ bản thân hắn còn không giúp được, nói chi là người khác. Hình như Lam Nguyệt cũng biết điều đó nên mới không hỏi hắn vì sao lại chỉ nhìn.

- Thật một đám người tội nghiệp. _ Lam Nguyệt có chút thương hại

Trình Tuấn Kiệt vẫn đứng đó, cả người nhếch nhác rất khó coi, khuôn mặt bị che kín bởi bùn đất. Tuy nhiên nó lại không che kín được đôi mắt sáng tràn đầy sự khuat nhục. Y như ánh mắt của một con dã thú đang chờ lúc để bùng phát. Một phát hiện thú vị. Có ý tứ!

Quay ra Huyền Từ Mặc Lam Nguyệt chỉ nói

- Hoàng huynh! Ta đói rồi nên về trước. Mai huynh không cần đến lớp đúng không?

- Không! Ta vẫn phải vào lớp buổi sáng

Lam Nguyệt bỗng hỏi vậy làm hắn thấy khó hiểu.

- Vậy cũng được. Mai huynh đến Phụng Tường cung chơi với muội đi. Ta sẽ nói với phụ hoàng cùng mẫu phi huynh.

- Ặ không phải mẫu thân ta!!!!

Huyền Từ Mặc bỗng nổi giận, giọng lạnh đi rất nhiều. Đôi mắt tĩnh như nước nay lại như sắp nổi bão. Hơi ngạc nhiên nhưng Lam Nguyệt cũng nhanh chóng quay trở về biểu tình nhàm chán như mọi ngày của mình. Nàng cũng không tò mò hỏi gì chỉ đổi lại:

- Mai đến Phụng Tường cung đi. Ta sẽ xin phụ hoàng và báo lại với Lan quý phi.

Liếc nhìn qua Trình Tuấn Kiệt vẫn đứng ngoài sân rồi tiếp lời.

- Phiền huynh dẫn thêm cả cậu ta theo.

- Trình Tuấn Kiệt?

- Phải!

Nói rồi liền đi mất, để lại Huyền Từ Mặc vẫn cảm thấy vô cùng khó hiểu. Bát hoàng muội thật kì lạ.

X~&L

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Chuyến ghé thăm kì lạ

Chiều hôm sau, theo đúng như lời hẹn của Lam Nguyệt, Huyền Từ Mặc cùng Trình Tuấn Kiệt tìm đến Phụng Tường cung. Có thể nhiều bạn đang thắc mắc tại sao Lam Nguyệt không có cung điện riêng mà vẫn ở cung của hoàng hậu. Tất nhiên là cung điện riêng của nàng vẫn sẽ có nhưng là đang xây dựng, với lại luật lệ trong hoàng cung rằng hoàng tử, công chúa dưới 10 tuổi phải ở cung của mẫu thân để tiện chăm sóc. Qua sinh thần 10 tuổi thì sẽ phải dọn riêng ra tâm cung của mình sống. Hiện nay chỉ mới có Đại hoàng tử, Nhị hoàng tử và Tam công chúa là có cung điện riêng, còn lại thì vẫn đang ở chung với mẫu hậu hay mẫu phi của mình.

Cung nhân thấy Huyền Từ Mặc đến liền cúi đầu cung kính thỉnh an.

- Nô tài/ nô tì xin thỉnh an Tứ hoàng tử, Trình công tử.

- Đứng lên đi!

- Tạ ơn điện hạ.

-Bỏ hoàng tử đến tìm Bát công chúa.

-Xin điện hạ chờ một lát. Nô tài vào thông báo với công chúa.

Một tên thái giám nhanh chóng chạy nhanh vào cung của Lam Nguyệt. Một lát sau liền đi ra nói:

-Công chúa đang đợi điện hạ. Mời ngài và Trình công tử vào.

Khi Huyền Từ Mặc đi vào Lam Nguyệt đang ngồi ở chính điện uống trà, có hai cung nữ đang ở phía sau chờ phục vụ. Trình Tuấn Kiệt thấy Lam Nguyệt liền lập tức hành lễ:

-Thần xin thỉnh an Bát công chúa.

-Miễn lễ đi!

-Tạ ơn công chúa!

-Tứ hoàng huynh cùng Trình công tử mau ngồi xuống đi.

Hoàn thành xong mấy cái lễ nghi thì Huyền Từ Mặc cùng Trình Tuấn Kiệt cùng ngồi xuống cạnh bàn trà. Lam Nguyệt quay ra nói với hai cung nữ phía sau

-Đi ra ngoài đi! Ở đây ta tự mình tiếp khách là được rồi. Tuyệt đối không có lệnh của ta, ai cũng không cho phép vào. Nếu là phụ hoàng thì lập tức báo lại.

-Vâng!

Sau khi hai người đó đi khuất, Huyền Từ Mặc mới mở lời:

-Bát hoàng muội hôm nay muốn chúng ta đến đây là có việc gì?

-Chơi thôi! Uống trà nhé!

Lam Nguyệt đưa hai chén trà tới mời Huyền Từ Mặc và Trình Tuấn Kiệt. Nhưng mà cách nàng đưa lại khiến cả hai người kinh sợ. Hai chén trà đang bay lơ lửng trước mặt hai người. Có chút ngập ngừng, cả hai đều không ai đưa tay ra lấy. Lam Nguyệt thấy vậy cũng không phản ứng gì, chỉ đặt trà xuống bàn rồi nói:

-Hai người không thích trà sao? Vậy dùng ít điểm tâm ngọt nhé?

Rồi tương tự, đĩa bánh quế hoa tự động di chuyển đến trước mặt Huyền Từ Mặc và Trình Tuấn Kiệt. Sau khi hoàn hồn Huyền Từ Mặc mới nói:

-Bát hoàng muội. Chuyện này là?

-Như hai người đã thấy.

Trình Tuấn Kiệt sau khi thấy một màn này phải một lúc sau mới bình tâm lại được. Bát công chúa quả đúng như lời đồn, là hậu duệ của Mẫu Thần. Đó là lời giải thích hợp lý duy nhất cho chuyện hoang đường này mà hắn có thể nghĩ ra được.

-Vậy muội đúng là hậu duệ của Mẫu thần?_Huyền Từ Mặc nghi ngờ hỏi lại

-Còn có người nghi ngờ ta sao?

-Có một vài người.

-Thật ra nói cái này đúng cũng được mà sai cũng chẳng sai. Ta vốn không tin vào mấy cái truyền thuyết tiên tri này. Chỉ là vì ta sinh vào thời điểm đặc biệt thế là đủ trở thành Thánh nữ. Không phải quá dễ dàng sao?

-Chẳng phải còn có thần thuật kì lạ của công chúa sao?_Lần này là Trình Tuấn Kiệt lên tiếng

- Nếu không phải ta mang danh Thánh nữ, thì liệu có bị thế nhân cho là yêu quái không. Với lại không ai biết ta có năng lực này. Hai người là đầu tiên.

-Vậy tại sao muội lại nói cho chúng ta?

-Tại vì chúng ta tương lai sẽ đồng hội đồng thuyền với nhau. Chia sẻ cho nhau ít bí mật là điều đương nhiên.

-Ý muội là sao?

Bất công chứa thật bí ẩn. Huyền Từ Mặc hẳn thấy rất khó để có thể hiểu được nàng ấy đang ý gì, đang có mưu đồ gì. Lại một lần nữa, đây tuyệt đối không thể nào là đứa trẻ gần 3 tuổi được. Trưởng thành, chín chắn còn hơn cả hẳn nữa.

-Hai người cứ bình tĩnh uống trà rồi từ từ ta kể cho.

-Mấy hôm trước phụ hoàng có tới đây thăm ta. Trông người có vẻ đang tức giận. Ta mới hiểu kì hỏi đã có chuyện gì thì phụ hoàng kể rằng.....

Hồi tưởng

Điện Chính Hòa

Nơi thiết triều của của hoàng đế cùng các vị đại thần. Lúc này Quang Minh hoàng đế đang mặc bộ hoàng bào cửu long ngồi ngự nghiêm trên ghế rồng nhìn xuống các triều thần.

-Có chuyện bẩm tấu không thì bãi triều_Quang Minh lạnh giọng nói

-Bẩm hoàng thượng! Thần có chuyện muốn bẩm tấu_Lan thừa tướng bước lên

Thừa tướng đương triều của Huyền Phong quốc – Lan Cảnh Chính. Năm nay đã hơn 50 tuổi, đã làm quan cho triều đình từ thời tại vị của tiên đế. Rất được tiên đế trọng dụng, quyền lực khuynh triều, dưới một người mà trên vạn người. Hắn có một nữ nhi đã vào cung, đó chính là Lan quý phi bây giờ. Trước giờ Lan thừa tướng luôn thể hiện mình là người trung thành, tận tụy với triều đình. Nhưng cung đình âm hiểm, liệu người ta có thể giữ được lòng trung thành bấy lâu thì không ai biết...

-Có chuyện gì?

-Khởi bẩm hoàng thượng. Chúng thần đều thấy các vị hoàng tử đều đã lớn. Cũng đã đến lúc hoàng thượng chọn thái tử rồi.

-Trẫm vẫn thấy chưa cần vội!

-Nhưng khởi bẩm hoàng thượng. Bất biến khó lường không biết tương lai sẽ ra sao, Huyền Phong quốc cần có người sẵn sàng để.....

-TO GAN! NGƯỜI ĐÂY LÀ MUỐN RỬA TRẫm SAO?

-Thần không có ý đó. Mong hoàng thượng tha tội

Lan thừa tướng vội vàng quỳ xuống nhận tội. Quang Minh hoàng đế cũng không để cho hắn đứng lên, khuôn mặt tràn đầy sự giận dữ. Các vị đại thần còn lại thấy vậy liền đồng loạt quỳ xuống

-Xin hoàng thượng tha tội. Thừa tướng cũng kại vì suy nghĩ cho giang sơn xã tắc của Huyền Phong quốc ta

-Đúng vậy hoàng thượng. Người cứ trì hoãn việc lập thái tử như vậy là không nên.....

Rầm

-IM HẾT CHO TRẫm!!!!!!!

Khuôn mặt của Quang Minh hoàng đế đang thể hiện sự giận dữ đến tột đỉnh. Phán, phán hết rồi! Lan thừa tướng thế lực bề nổi đã rất lớn, hắn có rất nhiều quan lại dưới trướng mình. Mà bề sâu thì không thể lường được. Một mối nguy hại của hoàng gia. Muốn diệt gia tộc Lan thừa tướng không khó, hắn có thể lấy việc ăn nói thất kính lúc này để tru di cả nhà. Tuy nhiên nếu hắn chết rồi thì thế lực đằng sau hắn vẫn còn đó, nhất định sẽ gây bất lợi lớn cho triều đình. Vậy nên lúc này chỉ có thể nhịn.

Triều thần trong triều dưới chướng hấn càng nhiều hơn, mọi thứ đều phải rất cẩn thận. Lúc tiên đế mất đã giao lại cho hắn cái cục diện nguy hiểm này. Cho đến giờ thì vẫn chưa giải quyết được. Cứ tiếp tục kiểu này thì triều đình sẽ phải trải qua phe sóng gió lớn. Có lẽ Lan thừa tướng nói cũng đúng, hắn cần chọn một người để làm tiếp trách nhiệm của hắn. Nhưng là ai bây giờ???

Các đại thần thấy thiên tử giận dữ thì liền im lặng cúi đầu

-Chuyện này trẫm sẽ xem xét lại. Bãi triều!!!!!!!!!!!!

Kết thúc

-Toàn bộ câu chuyện là như vậy

-Vậy phụ hoàng muốn chọn thái tử? Thì sao?

-Tất nhiên là vì qua nó ta muốn hỏi hoàng huynh một câu?

-Đó là?

-Xin thứ lỗi cho thần thừa công chúa! Nhưng chuyện này thì có liên quan gì tới ta? _Trình Tuấn Kiệt lên tiếng cắt ngang

-Hôm qua khi ở Quốc Tử Giám, ta có thể quan sát được người là món đồ chơi giày vò yêu thích của Ngũ công chúa thì phải?

Giọng lam Nguyệt rất nhẹ, như một con gió thổi qua vậy. Trình Tuấn Kiệt nghe đến đây thì khuôn mặt biến sắc, lạnh hơn. Hai tay tóm chặt đến nỗi hồng hết vật áo.

Lam Nguyệt thấy vậy cũng không có phản ứng gì nữa. Đưa mắt nhìn cả hai người, nàng mới từ tốn nói:

-Hôm nay, ta không bắt hai người phải trả lời luôn. Đi áp bức hay chịu áp bức. Đặc biệt Tứ hoàng huynh, người huynh muốn đổi đầu, là kẻ gần như có mọi thứ. Vậy nên để thắng được kẻ gần như có mọi thứ, hãy trở thành người có tất cả mọi thứ.....

-Ý muội là.....

-Huynh có thể tự hiểu mà!

.Q

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Trình Tuấn Kiệt

Cả Huyền Từ Mặc cùng Trình Tuấn Kiệt ngây người trong chốc lát. Trở thành người có tất cả mọi thứ sao?

-Có thật muội chỉ mới gần 3 tuổi không vậy? _Huyền Từ Mặc cười nhẹ

-Hoàng huynh là một người có mục đích, có dã tâm nhưng đáng tiếc nó lại không đủ.

-Ta.....

-Vậy tiếp theo huynh muốn làm thế nào huynh đã biết chưa? Một mục đích chung chung sẽ không bao giờ đi đến đâu hết.

Lại quay về phía Trình Tuấn Kiệt, Lam Nguyệt tiếp tục:

-Còn người! Bây giờ có phụ hoàng để người dựa dẫm mà người đã phải chịu khuất nhục dưới chân kẻ khác như vậy. Sau này ra sao tự người có thể hình dung ra ta không cần nhiều lời.

Cả hai đều trầm mặc suy nghĩ. Một lát sau, Trình Tuấn Kiệt mới lên tiếng hỏi

-Tại sao công chúa lại muốn giúp ta cùng Tứ hoàng tử.

-Nhìn hoàng cung hiện tại ta cũng đủ biết tương lai sẽ có chuyện gì. Đáng tiếc nơi này không ai có thể thay đổi nó. Chỉ có hai người mới làm được, hai người thực sự rất giống nhau. Chính vì thế ta bắt buộc phải ra tay tương trợ. Ta không muốn sau này phải mệt mỏi thêm, ta rất lười. _ Vừa nói Lam Nguyệt vừa lắc đầu nhẹ.

-Nhưng tại sao lại là chúng ta?

-Haizzz.....Nói chuyện này với hai hài tử các huynh thực đúng là vô dụng. Có lẽ để hai người tự chiêm nghiệm thì tốt hơn. Mà cũng sắp đến rồi nhỉ? Ba ngày nữa là sinh thần tròn 3 tuổi của ta, đến lúc đó mọi chuyện sẽ dễ hiểu hơn nhiều.

-Muội nói thế là có ý gì?

-Đến lúc đó tự biết. Ta đi ngủ trước đây, không tiễn hai người được. Xin thứ lỗi.

Nói rồi liền đi luôn vào trong điện. Huyền Từ Mặc cùng Trình Tuấn Kiệt thấy vậy cũng đành đứng dậy ra về. Cả hai đều rất mơ hồ về cuộc đối thoại lúc nãy của Lam Nguyệt. Tại sao Lam Nguyệt lại nói như vậy? Sinh thần của Bát công chúa sẽ xảy ra việc gì sao?

Còn Lam Nguyệt sau khi vào trong điện tuy nằm trên giường nhưng vẫn chưa ngủ. Cứ nằm im như vậy nhìn lên mấy cái xà nhà suy nghĩ mọi chuyện. Tên ấy đúng là đồ lừa đảo, cái gì mà tận hưởng cũng không khác kiếp trước là mấy. Vẫn phải tranh giành mà thôi. Kiếp trước ba mẹ Dương mất sớm, nàng còn rất trẻ đã lên chiếc ghế chủ tịch, mọi thể lực trong công ty đều muốn lật đổ nàng. Khó khăn lắm mới dẹp được mối nguy hại cùng lấy được lòng tin của các cổ đông.

Bây giờ sinh ra trong hoàng tộc, ở trong cái hoàng cung lại một lần nữa nàng lại phải tranh đấu. Việc này cứ như bản năng có sẵn của mỗi con người rồi nhỉ? Cứ nghĩ đến sinh thân ba ngày sau của mình Lam Nguyệt lại thờ dài. Nhắm mắt lại ngủ, nàng lẩm bầm trong miệng:

-Tứ hoàng huynh! Lần này huynh chịu khó vậy!

Trình phủ

Trình Tuấn Kiệt sau khi rời khỏi Minh Nguyệt điện thì trở về nhà. Ra khỏi xe ngựa bước vào phủ. Cổng hán vào là cổng sau, vì là con thứ thấp lại có thân phận ti tiện nên Trình Tuấn Kiệt gần như không được coi là con cháu trong gia tộc. Đến xe ngựa đưa đón hán vào cung cũng chỉ là loại tầm thường, một gia đình bậc trung cũng có thể mua được dễ dàng. Nếu không phải vì mặt mũi của Trình gia thì để một cỗ xe hán cũng không có. Hán cùng mẫu thân sống ở Trúc các nằm ở nơi hẻo lánh nhất trong Trình phủ. Hai mẫu tử bọn họ luôn bị người trong phủ bắt nạt, chèn ép, đến cả nô tài trong phủ cũng làm khó. Cuộc sống thấp phần khó khăn thậm chí có nhưng lúc bữa đói bữa no.

Cho đến khi Hoàng Thượng đến và ban đặc ân cho hán vào Quốc Tử Giám học thì cuộc sống đó mới tốt lên một chút. Nhưng là hán đã quá hi vọng để rồi thất vọng càng nhiều. Ở nhà có các huynh đệ tỷ muội chèn ép còn đến đó bị mấy hài tử hoàng thất quý tộc tôn quý khinh rẻ, coi như là cầu để mua vui, sai khiến. Đặc biệt Nhị hoàng tử và Ngũ công chúa.

Mẫu phi của bọn họ là Đức phi, huynh trưởng của nàng là Hộ bộ thượng thư là người đã nâng đỡ Trình Viên Đông lên làm thị lang bên cạnh mình. Và lại Đức phi tuy trong cung giống như các phi tần khác đều bị hoàng thượng thờ ơ nhưng vì có công sinh được Nhị hoàng tử cùng Ngũ công chúa, lại được lòng thái hậu nên trong cung cũng có chút tiếng nói. Nhờ đó đem lại không ít lợi ích cho nhà họ Trình. Nói chung hơn Trình đại nhân ra ngoài đường vênh vênh tự đắc nhưng cũng chỉ như cầu theo đuôi Đức phi.

Chuyện ngày hôm qua ở Quốc Tử Giám truyền đến tai Trình Viên Đông, lão ta đem hán phạt quỳ ngoài sân lạnh trước cửa từ đường cấm ai lại gần. Mẫu thân hán vì hán liền lên đem đồ ăn đến nhưng lại bị Đại phu nhân phát hiện nên bị phạt nhốt trong Trúc các không cho ra ngoài. Còn nói nếu còn cố trốn ra thì hán sẽ bị phạt đánh 20 trượng. Bị dọa như vậy nên mẫu thân hán cũng không dám đi ra, hán cũng chỉ bị phạt quỳ. Tuy nhiên quỳ suốt một đêm ngoài trời, lại còn không được ăn uống, sức khỏe của hán đến ngày hôm sau kiệt quệ đến mức thảm hại. Lúc ngồi ở trong Minh Nguyệt điện cùng Tứ hoàng tử cùng Bát công chúa hán nhiều lúc tưởng bản thân sẽ gục, may mắn là về được đến nhà.

Trúc các

Nơi đây trong vô cùng cũ kỹ, mục nát. Sơn gỗ bên ngoài bạc màu trắng phếch, giấy dán cửa sổ cũng bị thủng vài chỗ. Bên ngoài sân thì toàn cỏ dại, hoa cỏ héo rũ hoang tàn. Nơi này một nô ti cũng không có. Mọi sinh hoạt hằng ngày đều là do mẫu tử hán tự lo lấy.

Bước vào phòng, Trình Tuấn Kiệt thấy mẫu thân mình đang ngồi khâu, chiếc áo cũ kỹ đã bị sờn vải nhưng vẫn cố sửa lại. Căn phòng đơn sơ không hề có bất cứ thứ gì quý giá. Trong phòng có vẻ tiêu tụy, xanh xao. Lại gần Trình Tuấn Kiệt lo lắng nói:

-Mẫu thân! Trông người nhợt nhạt quá. Có phải đêm qua ngủ lại không ngủ không?

Nhìn thấy con trai về, Liễu Y Lục dùng tay, lập tức chạy đến hỏi thăm hài tử của mình:

-Tuấn Kiệt! Con về rồi sao? Hôm nay có vất vả lắm không?

-Không sao đâu, mẫu thân đừng lo lắng, Trình Tuấn Kiệt cố gắng mỉm cười để mẫu thân an tâm

Liễu Y Lục mình còn hài tử của mình tuy mệt mỏi nhưng vẫn cố gắng trấn an nàng làm nàng cảm thấy vô cùng đau lòng. Nàng tử nhỏ bị bán vào trong Trình phủ làm nô ti. Cứ ngỡ đến tuổi có thể ra khỏi đó tự kiếm cuộc sống riêng cho mình nào ngờ đêm ấy lại xảy ra, Nàng có Tuấn Kiệt nên đành phải chôn thân mình ở nơi này. Thân phận thấp hèn nên hài tử nàng sinh ra không được công nhận, phụ thân nó từ sau đêm đó cũng không thèm nhìn mặt hai mẹ con họ. Đầu là nàng tự thân một mình kể cả lúc lâm bồn. Sinh xong thì có người đưa chút đồ rồi để họ tự sinh tự diệt. Cái tên Tuấn Kiệt cũng là do nàng tự đặt để gửi gắm hi vọng nhỏ nhoi của mình vào hài tử, trở thành người tài hoa kiệt xuất.

-Hài tử ngốc! Một thì cứ nói một đi, đừng có cố làm gì. Con vì cuộc sống của chúng ta mà vất vả nhiều rồi.

-Con không sao mà mẫu thân! Người đừng lo lắng. Con nhất định sẽ tự mình thay đổi cuộc đời của chúng ta. Mẫu thân cứ yên tâm đi

Mỉm cười nhẹ, Liễu Tiểu lục đưa tay xoa đầu hài tử của mình hạnh phúc nói

-Ừm! Mẫu thân tin con nhất định sẽ làm được.

-Mẫu thân! Người cũng nên chú ý sức khỏe của mình.

-Ta sẽ không sao đâu. À! Hay chúng ta hôm nay cùng nhau làm canh cá nhé. Mẫu thân tìm được ở chợ con cá ngon lắm.

Mang tiếng là thấp trong Trình phủ nhưng cả cái công việc đi chợ hạ đẳng của nô ti mà mẫu thân cũng phải làm. Trình Tuấn Kiệt cảm thấy uất ức không thôi, trái tim ngày càng nguội lạnh. Phải làm sao? Phải làm sao để mang lại cho mẫu thân cuộc sống tốt hơn đây??

-Kiệt nhi!! Kiệt nhi!!!!

-Mẫu thân gọi con? _Trình Tuấn Kiệt mãi đờ người mà không nghe thấy mẫu thân nói chuyện bên cạnh.

-Con đi rửa mặt nghỉ ngơi đi.. Ta đi nấu bữa tối cho con.

-Mẫu thân, để con phụ người

-Không sao! Con cứ đi nghỉ đi!

-Vâng!

Trình Tuấn Kiệt đi vào bên trong nằm trên giường, chiếc giường đơn giản và lạnh buốt tuy nhiên cơ thể dễ chịu hơn nhiều do vậy lúc này. Có lẽ đúng là do kiệt sức rồi, cứ nằm như vậy, Trình Tuấn Kiệt ngủ thiếp đi lúc nào cũng không hay.

-KIẾT NHI! KIẾT NHI! TỈNH LẠI ĐI CON! TỈNH LẠI ĐI CON! ĐỪNG LÀM MẪU THÂN SỢ!!!!!!!

Âm thanh ồn ào của mẫu thân làm Trình Tuấn Kiệt thức giấc nhưng mặc dù đã tỉnh nhưng mắt không tài nào mở ra được. Cơ thể cũng trở nên vô lực rất mệt mỏi, khó khăn lắm mới mở được mắt ra, Trình Tuấn Kiệt đang thấy mẫu thân của mình đang không ngừng khóc lóc bên cạnh giường hắn. Đang có chuyện gì vậy? Hắn chỉ lên giường đi ngủ thôi mà:

-Mẫu thân! Người làm sao vậy?

-Ôi! Kiệt nhi! Cuối cùng con cũng chịu tỉnh rồi!!!!!! Con có biết mẫu thân lo cho con thế nào không hả???? _Liễu nương nước mắt khóc

-Con chỉ nhớ là mình đã thiếp đi vì mệt. Đã có chuyện gì xảy ra vậy?

-Hu...hu....Ta vừa mới làm xong cơm, định gọi con dậy nhưng sờ cả người con nóng ran như cái lò. Ta gọi con mãi nhưng con không chịu tỉnh. Con đã nằm mê man suốt một ngày đấy. Ta thực sự rất sợ, ta chỉ còn mỗi mình con. Con mà có mệnh hệ gì mẫu thân biết làm sao hu...hu.....hu.....

Hóa ra là vậy! Hèn gì lúc tỉnh dậy lại mệt mỏi đến thế. Trình Tuấn Kiệt lên tiếng an ủi mẫu thân mình.

-Người đừng lo lắng quá! Chẳng phải con vẫn ổn đấy sao?

-Ừ! Con tỉnh dậy là tốt rồi! Để ta đi lấy cho con chút cháo. Chắc con đã đói lắm rồi.

Nói rồi nàng liền đứng lên định đi đến bếp lấy cháo. Nhưng khi nàng vừa quay lưng về phía Trình Tuấn Kiệt, hắn liền kích động

-MẪU THÂN, CHÂN NGƯỜI LÀ BỊ LÀM SAO????

Dáng đi của Liễu nương có chút khập khiễng, nếu để ý kỹ thì nàng đang đi rất chậm, khuôn mặt ảm ảm đau đớn. Thậm chí trên váy còn có vài vết máu. Nhất định có vấn đề.

-À...òm.....Chân ta đâu có sao? Chỉ là ngồi cạnh con lâu quá nên hơi tê thôi! _Liễu nương vội vàng giải thích

-Tê sao người lại chảy máu????

-Cái này.....

-Là bọn họ đúng không?

-Kiệt nhi à....

-LÀ BỌN HỌ ĐÚNG KHÔNG????????!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

-Không! Là do ta. Nếu ta không khinh động làm phiền lão gia nghỉ ngơi thì sẽ không bị phạt. Lẽ ra ta nên chú ý lễ nghi hơn.

-Là vì con phải không?

.....

Trình Tuấn Kiệt tràn đầy sự phẫn nộ. Mẫu tử bọn họ sống trong Trình phủ này không khác gì súc vật. Vì yên bình nên lúc nào cũng nhẫn nhịn, vậy mà bọn chúng cũng không dễ yên. Như một giọt nước tràn ly, Trình Tuấn Kiệt liền lập tức ra khỏi giường định đi đến cửa. Thấy vậy Liễu nương liền cản lại không cho hắn đi

-KHÔNG ĐƯỢC! KHÔNG ĐƯỢC CON! Con có đi cũng không làm được gì. Chỉ khiến chúng ta rơi vào cảnh cùng quẫn hơn thôi. Bỏ đi!

-Chết tiệt! Chẳng lẽ chúng ta phải chịu như vậy mãi!!!!!!

-Không chịu thì có làm được gì!

"Rầm!!!!"

Đâm mạnh vào tường, tay của hắn tứa máu ra đau đớn vô cùng nhưng nỗi đau thể xác ấy đâu bằng được nỗi đau tinh thần bây giờ. Là hắn quá yếu đuối nên mới không bảo vệ được mẫu thân của mình để nàng phải chịu khổ. Hắn phải làm sao đây? PHẢI LÀM SAO ĐÂY?????

Liễu nương chỉ còn biết ôm con trai mình mà khóc. Bỗng một tên gia nô chạy tới lớn tiếng, giọng cũng rất vội vã hoảng loạn:

-Đại nhân cho gọi các người kia. Mau ra nhanh lên!!! Có thánh chỉ tới!

Thánh chỉ? Sao lại có thánh chỉ vào đúng lúc này????

_u5sk

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Lựa chọn

Trình Tuấn Kiệt cùng mẫu thân mình nhanh chóng đi đến đại sảnh. Bước vào trong, ở nơi ghế chủ vị là Trình Viễn Đông đang ngồi, bên cạnh còn có một người khác. Đây chẳng phải phải là Tổng quản đại nội bên người hoàng thượng sao? Có việc gì mà đích thân ông ta phải đến đây tuyên chỉ. Xung quanh chính là gia quyến của Trình gia gồm có đại phu nhân, mấy vị di nương cùng các thiếu gia, tiểu thư. Vừa vào Đại phu nhân liền cho bọn họ sắc mặt khinh thường nói

-Liễu di nương đúng là có giá thật. Bất mọi người phải chờ lâu như vậy

- Thần thiếp xin thỉnh an Từ công công, lão gia, đại phu nhân cùng mấy vị tỷ muội.

-Tuấn Kiệt xin thỉnh an Từ công công, phụ thân, mẫu thân cùng mấy vị di nương

-Làm gì mà giờ này mới đến hả? Có biết hai người đã làm mất thời gian quý báu của Từ công công không? _Trình Viễn Đông lên tiếng trách phạt

-Thần thiếp có lỗi xin lão gia tha tội!!!! _Liễu nương liên tục dập đầu xin tha thứ

-Liễu nương làm thế là không được. Nếu cứ bỏ qua dễ dàng như vậy thì sau này còn ai coi trọng gia phong trong cái nhà này nữa.

Đại phu nhân dường như sợ chưa đủ loạn còn muốn đồ thêm ít dầu. Bà ta không phải là người xinh đẹp, nhan sắc cũng chỉ tầm trung. Tuy nhiên gia thế lại không hề nhỏ, là đích nữ của nhà Dương phán quan, được chiều chuộng từ nhỏ. Trong phủ này các di nương là tiểu thư quyền quý cũng không ít. Vậy mà qua từng ấy năm địa vị ở trong phủ vẫn không thay đổi. Thậm chí là có phần lộng hành hơn. Vậy nên có thể thấy bà ta không phải là dạng nữ nhân tầm thường.

Liễu nương nghe vậy chỉ biết dập đầu xin lỗi. Trình Tuấn Kiệt nhìn mẫu thân mình chịu khuất nhục như vậy không khỏi cắn răng tức giận. Mà Trình đại nhân nghe như vậy cũng lại bắt đầu ra oai:

-Tiện nhân! Việc làm loạn lần trước còn chưa đủ sao? Lát nữa tự ra chịu phạt 30 trượng đi!

Nghe vậy Trình Tuấn Kiệt liền quỳ xuống cầu xin:

-Phụ thân! Xin người hãy tha cho di nương của con. Người vừa mới chịu phạt xong không thể tiếp tục được.

Vì chỉ là thứ thiếp nên con cái trong phủ kẻ cả con đề cũng không được phép gọi là mẫu thân. Chỉ có đại phu nhân mới có quyền đó. Vậy nên lúc không có người Trình Tuấn Kiệt vẫn gọi nương mình là mẫu thân, còn những lúc thế này phải kêu bằng di nương nếu không sẽ bị bắt tội.

-IM LẶNG! Tên tiểu tử nhà ngươi còn nói thêm một câu nữa thì hình phạt của nương ngươi sẽ tăng lên gấp đôi.

-NGƯỜI KHÔNG THỂ LÀM THẾ!

-Người đâu! Lôi Mẫu tử Liễu nương cùng nhau ra chịu phạt!

-Vâng!

Nhanh chóng có vài gia đình định lỗi hai người họ đi. Liễu nương thấy vậy lại càng dập đầu cầu xin

-Không! Xin lão gia hãy tha cho Kiệt nhi! Xin người hãy tha cho Kiệt nhi!

-Khoan đã!

Ngồi ở một bên nhìn tất cả mọi chuyện từ nãy đến giờ, cuối cùng Từ công công cũng phải lên tiếng. Mấy chuyện của mấy gia đình quý tộc ông đã nhìn nhiều rồi không tham gia vào làm gì? Nhưng mà thánh chỉ ông mang đến ngày hôm nay có liên quan tới hai người đó vậy nên không thể không can thiệp. Nếu có vấn đề gì ông biết ăn nói sao với hoàng thượng.

Trình Viễn Đông bây giờ mới nhớ ra vị khách quý đang ngồi cạnh mình. Vội vàng cười lấy lòng

-Mong Từ công công thứ lỗi cho ta. Ta mãi giải quyết một ít việc của trong phủ.

-Đại nhân muốn dạy dỗ lại người nhà lão nô không dám can thiệp nhưng thánh chỉ này liên quan tới hai người bọn họ nên đành phải ngăn cản ngài lại.

Nghe thấy vậy ngoại trừ từ công công, tất cả mọi người đều ngạc nhiên. Liễu nương và Trình Tuấn Kiệt vô cùng hoảng hốt không biết chuyện gì. Trình Viễn Đông sau một lúc hoàn hồn liền vung tay tát Liễu nương một cái ngã lăn ra

-DI NƯỞNG!!!!

Trình Tuấn Kiệt nhanh chóng chạy gần lại nhưng chưa kịp tới nơi cũng bị Trình Viễn Đông lại gần tát cho một cái đến nỗi khóe môi tứa cả máu. Quay ra nhìn Liễu nương vẫn đang ngồi trên đất ôm mặt lão giận dữ nói

-ĐỒ TIỆN NHÂN! Người dạy dỗ con mình thế à? Nó gây chuyện để kinh động đến Thánh thượng làm liên lụy đến cả phủ kia.

-Từ công công, phiền ngài có thể nói lại với hoàng thượng xem xét lại được không? Bọn họ có làm gì Trình phủ cũng không có liên quan! _Đại phu nhân cũng vội vàng phải hết trách nhiệm

Nhìn thấy cảnh này, Từ công công nhủ mày lại nhưng giọng vẫn từ tốn

-Trình đại nhân! Mọi người ở đây còn không biết Thánh chỉ là gì sao có thể vội vàng kết luận như vậy. Là một quan viên, hằng năm hưởng bổng lộc của triều đình mà ngài lại làm việc thiên cận như vậy thì hỏi làm sao hoàng thượng có thể tin tưởng.

Nghe thấy vậy, Trình Viễn Đông mới nhận ra mình đang quá thất thố. Sắc mặt trở nên trắng bệch, cả người toát mồ hôi hột. Từ công công là người thân cận bên cạnh hoàng đế, nếu hắn nói mấy lời không hay với Thánh thượng thì Trình phủ chắc chắn sẽ xong

-Cái này....cái này....Mong Từ công công thứ lỗi.

-Từ nãy đến giờ tốn quá nhiều thời gian rồi. Lão nô nên hoàn thành công việc của mình!

-Vâng! Mời công công tiếp tục!

Từ công công lôi ra một cuộn thánh chỉ màu vàng, bắt đầu sáng giọng

-Tiếp chỉ!!!!!!!!!!!!

-Thần xin tin tiếp chỉ!!!!!!!!!!!!_Tất cả mọi người đều đồng loạt quỳ xuống

"Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết. Hoàng hậu Mộ Dung thị ngày ngày quản lý hậu cung, công việc trăm bề không có nhiều thời gian chăm sóc chu đáo cho Bát công chúa. Còn nữ mẫu của công chúa do quá tuổi nên đã xuất cung quay trở về quê hương an dưỡng tuổi già. Lại nghe nói Liễu thị là người hiền lành thực đức nên đặc biệt yêu cầu vào cung làm nữ mẫu cho công chúa. Chăm sóc công chúa cho đến khi trưởng thành. Khâm thủ"

-TẠ ƠN HOÀNG THƯỢNG! HOÀNG THƯỢNG VẠN TUỆ VẠN TUỆ VẠN TUỆ VẠN VẠN TUỆ!!!!

Nghe xong thánh chỉ Liễu nương cùng Trình Tuấn Kiệt thở phào nhẹ nhõm nhưng mà cũng rất đối ngạc nhiên. Sao tự nhiên hoàng thượng lại yêu cầu mẫu thân hắn vào trong cung làm nữ mẫu cho Bát công chúa. Chuyện này có thể nào là do.....

Nhưng người còn lại trong phủ cũng ngạc nhiên không kém vì vấn đề này. Xuất thân của Liễu nương thấp kém ti tiện, sao lại được mời vào cung. Trình Viễn Đông có chút rụt rè hỏi lại

-Từ công công có phải có nhầm lẫn gì không? Sao có thể.....

-Lão nô đọc đúng như những gì hoàng thượng viết. Các người đây làm muốn kháng chỉ?

-Chúng thần không dám

-Vậy thì tốt rồi! Ta đem đến một thành chỉ nữa. Mọi người mọi tiếp chỉ!

Còn một cái nữa sao??? Tuy thắc mắc nhưng ai nhưng nhanh chóng quỳ xuống hành lễ

"Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết, Trình tam công tử hào hoa phong nhã, tài năng xuất chúng. Bát công chúa rất có lời khen, vậy nên trăm yêu cầu người nhập cung cùng đi nương làm thư đồng của công chúa.

Khâm thờ"

-TẠ ƠN HOÀNG THƯỢNG! HOÀNG THƯỢNG VẠN TUỆ VẠN TUỆ VẠN VẠN TUỆ!!!

Lại nữa, nhất định là do Bát công chúa rồi. Trình Tuấn Kiệt âm thầm khẳng định như vậy. Nhưng mà công chúa làm như vậy để làm gì. Thương hại bọn họ sao??? Trình Viễn Đông thì tuy ngạc nhiên nhưng rất vui mừng. Cả hai thánh chỉ đều liên quan đến Bát công chúa, công chúa được hoàng thượng sủng ái nhất. Nếu như được công chúa yêu thích, tiền đồ sau này của Trình phủ sẽ vô hạn đến cơ nào. Còn Đại phu nhân cùng mấy vị di nương đang cần khẩn vò cùng tức tởm. Tiện nhân đó vào cung lại làm như mẫu cho công chúa, như vậy sao này ả muốn đụng đến nàng ta thật khó.

-Thánh chỉ đã tuyên xong. Ta còn phải quay về báo lại với hoàng thượng. Còn Liễu thị cùng Trình công tử thì sau sinh thần thứ 3 của Bát công chúa sẽ sắp xếp hai người vào cung

Lại quay ra nhìn Trình Viễn Đông, Trình công công nói

-Nàng ta đã là người của Bát công chúa. Ta mong mọi người trong phủ sẽ có cách cư xử đúng mực hơn để không phạm thượng đến người.

Nghe thấy vậy, Trình Viễn Đông bỗng giật mình. Mồ hôi toát lạnh sống lưng, đây chẳng phải là cảnh cáo hấn sao

-Ta hiểu rồi. Xin Từ công cứ yên tâm báo lại với hoàng thượng. Ta sẽ không để mẫu tử họ chịu thiệt thòi.

-Tốt

Nói rồi Từ công công lại quay ra nhìn Trình Tuấn Kiệt đưa cho hắn một phong thư rồi nói:

-Đây là của công chúa gửi riêng cho thiếu gia. Công chúa nói nó sẽ giúp người nghĩ tốt hơn.

Xong liền cùng quan binh rời đi. Mẫu tử Liễu nương cũng nhanh chóng quay về Trúc các. Đến tối, Liễu nương đi chuẩn bị đồ ăn còn Tuấn Kiệt ngồi trong phòng mở phong thư của Bát công chúa ra đọc. Một lát sau mang đồ ăn đặt lên bàn, Liễu nương mới tò mò hỏi hải tử:

-Bát công chúa nói gì vậy con?

Nắm chặt bức thư trong tay, Trình Tuấn Kiệt kiên định nói:

-Mẫu thân! Hải tử nhất định sẽ thay đổi số phận chúng ta.

Liễu nương không biết trong thư nói gì mà khiến hải tử của nàng bỗng trở nên như vậy. Trình Tuấn Kiệt bỗng trở nên trông thâm trầm, lạnh lùng như một con dã thú đã bị xổng ra. Nàng bỗng thấy lo lắng cho con trai mình, như vậy liệu có tốt không?

Trong thư chỉ có vồn vện vài dòng

"Người chịu ơn của ta nhưng người có thể tự mình trả lại sau này. Nếu người chịu nhục thì mãi mãi cũng chỉ có thể chịu nhục. Người muốn chịu ơn hay chịu nhục....."

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Câm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Sinh thần 1

Hoàng cung Huyền Phong quốc

Hôm nay là một ngày rất đặc biệt, là sinh thần 3 tuổi của Thiên Mệnh Thánh Nữ Hộ Quốc công chúa của Huyền Phong quốc hay hiệu chính là Thần Vũ công chúa. Người dân trong kinh thành cùng nhau treo đèn lồng trang trí để chúc mừng, tổ chức lễ hội thật náo nhiệt để tạ ơn sự ban phúc của Thánh nữ đối với bọn họ trong suốt thời gian qua. Từ khi Bát công chúa sinh ra, đất nước luôn mưa thuận gió hòa, dân chúng an cư lạc nghiệp. Huyền Phong quốc bước vào thời kỳ yên ổn, ấm no.

Sinh thần của công chúa trong cung đã được chuẩn bị từ 1 tháng trước. Hoàng hậu Huyền Phong quốc cũng đi lên chùa dâng hương một tuần để cầu phúc cho nữ nhi. Mọi người ai cũng vô cùng háo hức vui mừng chờ đợi đến ngày hôm nay.

Phượng Tường cung

Bên trong Minh Nguyệt điện

-Công chúa điện hạ! Xin người hãy mau thay y phục. Yến tiệc sắp bắt đầu rồi ạ!

-Không! Trừ khi các người mang cho ta bộ đồ khác còn nếu không có chết ta cũng không thay. _Một con tiểu miêu lười nào đó đang lăn lộn trên giường

-Công chúa! Chúng nô tì cầu xin người. Người phải mặc quốc phục mới được phép tham dự yến tiệc

Yến tiệc mừng sinh thần của Lam Nguyệt sẽ bắt đầu khi mặt trời lặn vậy mà vầng thái dương sắp biến mất sau đường chân trời rồi mà nàng vẫn chưa thay y phục. Nói thế nào cũng không chịu rời giường. Lý do nàng nói là bởi bộ triều phục đây có tận 5 lớp. Chưa kể ngoài ra còn có một bộ trăm đĩnh đầy đá quý, sợi chân trâu treo trên đó nhiều như rèm, đeo hết lên để muốn gãy cổ sao. Vậy nên không cam chịu trước số phận chết vì gãy cổ của mình, Lam Nguyệt bỏ ngoài tai mọi lời nói của cung nhân, nhất quyết cố thủ ở trên giường trừ khi nàng được mặc bộ khác nhẹ hơn. Nghe thấy một người bảo nếu không mặc triều phục Lam Nguyệt sẽ phải bỏ lỡ tiệc sinh thần của chính mình thì đáp một câu xanh rờn:

-Thế thì ta không đi nữa là được. Hãy nói ta đang bị bệnh!

-Công chúa! Xin người đừng làm khó chúng nô tì. Hôm nay là sinh thần của người làm sao người có thể không đi.

-Thế thì đổi bộ khác cho ta.

-Công chúa...

-Có chuyện gì vậy?

Một giọng nói vang lên, là Hiền Đức hoàng hậu. Cả ngày nay nàng lo chuẩn bị yến tiệc ở đại điện, thấy sắp đến giờ nên mới quay về tẩm cung để xem nữ nhi đã chuẩn bị đến đâu rồi. Nhưng vừa tới nơi đã thấy tiếng van nài không thôi. Vào tới nơi thì thấy cung nữ đang quỳ rất đông trước giường của Lam Nguyệt, còn nữ nhi của nàng vẫn còn đang cuộn tròn trong chăn. Nha đầu này! Thật hết nói nổi mà.

-Chúng nô tì xin thỉnh an hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế.

-Bình thân đi!

-Tạ ơn nương nương!

-Ở đây là đang có chuyện gì vậy? _Hiền Đức hoàng hậu nhẹ nhàng hỏi

Hoàng hậu nương nương nổi danh khắp hoàng cung là người hiền lương thực đức, lại đối xử với cung nhân rất tốt. Vậy nên ai cũng muốn được trở thành cung nhân của Phượng Tường cung, hầu hạ nương nương. Một cung nữ tay đang bê chiếc khay trên đó đang để bộ lễ phục của Thần Vũ công chúa cung kính trả lời:

-Bẩm nương nương! Công chúa từ nãy đến giờ không chịu rời giường. Người nói nếu không đổi bộ đồ khác thì nhất định sẽ cáo bệnh không dự yến tiệc.

Hiền Đức hoàng hậu lại gần bên giường, đưa tay dịu dàng vuốt cái cục đang cuộn mình trong chăn nói:

-Nguyệt nhi! Mau ra đây đi nào. Hôm nay là sinh thần của con, sứ thần các nước cũng vì con mà đến tặng lễ vật. Con sao có thể không đi được?

Lam Nguyệt lúc này mới thò đầu ra khỏi chăn nói

-Bộ y phục đó nặng lắm, trăm cái cũng rất nhiều nữa. Nguyệt nhi sẽ rất mệt mỏi nếu mặc chúng.

-Ngoan! Nghe lời mẫu hậu ra đây thay y phục đi. Bộ triều phục này phụ hoàng con đã cho người may bằng loại vải Cẩm Vân vô cùng quý hiếm, rất nhẹ lại mát sẽ không nặng đâu. Còn trăm thì mẫu hậu sẽ bớt chúng đi cho con được không?

-Thật không?

-Mẫu hậu là mẫu nghi thiên hạ, làm sao có thể lừa người dối ta được. Mau ra đây đi! Sắp đến giờ rồi.

-Vâng!

Cuối cùng dưới sự khuyên nhủ của Hiền Đức hoàng hậu, Lam Nguyệt cũng chịu ra khỏi giường. Cung nhân vội vàng tiến đến đỡ công chúa xuống đất, bởi chiếc giường quá lớn, Lam Nguyệt không thể tự trèo xuống được. Thân ảnh nhỏ bé đứng ở giữa điện, trên giường chỉ mặc một kiện trung y trắng, mái tóc dài hắc lam để thả đổ xuống như thác nước. Làn da trắng nõn nà như bạch ngọc, đôi mắt to tròn trong suốt, hắc bạch phân minh, đôi môi hồng nhỏ nhắn như cánh hoa đào tháng giêng. Tất cả cung nhân đứng trong điện đều phải đỏ mặt trầm trồ cảm thán, Bát công chúa quả thực vô cùng xinh đẹp, vẻ đẹp tựa như búp bê bằng sứ hoàn hảo không tì vết.

Hiền Đức hoàng hậu dưới sự giúp đỡ của cung nữ liền tự tay thay y phục cho Lam Nguyệt. Triều phục của Lam Nguyệt được làm bằng vải Cẩm Vân hiếm có được dệt bằng phương thức bí mật nổi danh nên rất nhẹ. Nàng mặc lên quả thật rất dễ chịu, chưa kể đến màu vải cũng rất rực rỡ không bị nhòe hay xin. Trên triều phục là một con chim khổng tước đang tung cánh, trông thực điểm lệ trên nền áo màu lam. Nó đã được thêu thủ công bằng chỉ vàng, chỉ bạc, đính đá bởi các nghệ nhân suốt ba tháng liền. Không những thế, chân váy còn là một bức tranh thủy mặc tuyệt vời liền hồ.

Tóc thì được vấn lên đơn giản sang hai bên, hai bên tóc mỗi bên cài một cây trâm vàng hồ điệp có sợi châu rủ xuống. Trước trán thì chính là một giọt nước bằng đá quý, cũng có thể gọi nó là saphia nếu theo như ở hiện đại. Vì khuôn mặt đã vốn rất hoàn hảo nên Lam Nguyệt không cần trang điểm. Mà nếu thậm chí có thì dù có chết nàng cũng không chịu. Làn da của một đứa bé ba tuổi thì chịu sao được mấy thứ son phấn này, kể cả có là đồ làm từ tự nhiên đi chăng nữa.

Thay xong y phục, mọi người lại một lần nữa phải cảm thán. Bát công chúa bình thường cứ tưởng như vậy là đẹp nhất rồi, ai ngờ sao khi thay y phục và vấn tóc cẩn thận thì lại càng muốn phần thu hút hơn. Tựa như một tiểu tiên bị lạc dưới nhân gian vậy, ai cũng không thể rời mắt đi khỏi. Thần Vũ công chúa nhất định sau thành sẽ trở thành một mỹ nhân nghiêng nước, nghiêng thành, khuynh đảo thiên hạ.

Hiền Đức hoàng hậu nhìn nữ nhi của mình xinh đẹp đáng yêu như vậy cũng thập phần hài lòng

Nhưng khác với suy nghĩ đó của mọi người, Lam Nguyệt đang cảm thấy bức bối khó chịu. Tuy bộ triều phục này mặc lên rất nhẹ nhưng có cần thiết phải bó chặt đến thế không? Thất lung nàng đang cảm tưởng sắp bị thắt đứt bởi yên la, y phục rôm rả đến tận 5 lớp làm cản trở việc đi lại. Nàng gần như đang đứng im mặc người ta sắp xếp, bước một bước mà cảm giác như đã bước vạn dặm.

Phượng giá đã đến trước cửa Minh Nguyệt điện, Hiền Đức hoàng hậu dắt tay Lam Nguyệt rồi nói:

-Mau đi thôi con! Sắp muộn rồi!

-Vâng!

Cả hai ra khỏi điện được cung nhân đỡ cẩn thận lên giá, bắt đầu di chuyển đi về phía Thiên Hòa điện.

Azh

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Sinh thần 2

Thiên Hòa điện là nơi hoàng đế dùng để mở yến tiệc, thiết đãi triều thần. Hiện tại bên trong đại điện của Thiên Hòa điện, cái vị quan đại thần cùng gia quyến của mình đã đến đông đủ, ngoài ra còn có các vị sứ giả của Hoàng Lân quốc, Long Thần quốc, Bảo Tàn quốc và Phượng Vũ quốc cũng đã lặn lội đường xa đến đây để dâng lễ vật mừng sinh thần của Thần Vũ công chúa.

Thiên Hòa điện lúc này đang được trang hoàng long lẫy, đèn minh châu tỏa sáng rực rỡ cả đại điện. Rất nhiều cung nhân đi đi lại lại phục vụ các khách nhân. Phi tần cùng con cháu trong hoàng tộc cùng hoàng thân quốc thích cũng đã có mặt đầy đủ, thậm chí cả hoàng đế bệ hạ của Huyền Phong quốc đã đến ngồi ở ghế chủ vị. Người còn thiếu đó chính là Hiền Đức hoàng hậu nương nương và Thần Vũ công chúa. Quang Minh hoàng đế ngồi trên long tọa trông ngóng ra cửa thê tử cùng nữ nhi, Lan quý phi cùng Đức phi, Mai phi thấy vậy thì vô cùng ghen tức, hoàng thượng đối với bọn họ chưa bao giờ trông chờ vậy đâu. Hôm nay bọn họ đã tự mình trang điểm long lẫy đến thế nào, bao nhiêu trang sức đẹp nhất cũng đeo lên vậy mà bệ hạ vẫn chưa từng liếc đến họ một cái. Chỉ có Thục phi và Thần chiêu nghi là an phận ở chỗ của mình cùng đàm thoại với mấy vị phu nhân.

Đại hoàng tử và Tam công chúa có phần giống tính nhau, cũng chỉ ngồi yên vị tại chỗ của mình, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn xung quanh chứ tuyệt không trò chuyện cùng ai cả. Hai anh em Nhị hoàng tử cùng Ngũ công chúa thì vẫn như vậy. Nhị hoàng tử thì lúc nào cũng cà phơ cà phất, chọc ghẹo cả cung nữ, Ngũ công chúa thì nhìn buổi yến tiệc thâm cảm thấy ghen ghét. Sinh thần của nàng phụ hoàng chưa bao giờ tổ chức lớn như vậy, thế mà tiện nha đầu kia năm nào cũng được. Giá như mình cũng được sủng ái như vậy thì tốt biết mấy, lúc ấy thì trong cung này ai cũng phải sợ hãi cung kính nàng. Lục công chúa và Thất hoàng tử thì còn quá nhỏ nên vẫn chỉ vui vẻ tận hưởng yến tiệc. Duy chỉ có Tứ hoàng tử là không thấy đâu, nghe Lan quý phi nói lại là bị bệnh sợ lây cho Bát công chúa nên không đi. Còn Trình Tuấn Kiệt cùng Liễu nương thì đừng ai hỏi vì với thân phận ti tiện của mình họ không được phép đến dự cung yến.

Cuối cùng, đương lúc mọi người đang nói chuyện vui vẻ thì có tiếng thái giám the the kêu lên:

-Hoàng hậu nương nương giá đáo, Thần Vũ công chúa giá đáo

Lam Nguyệt được mẫu hậu dắt tay đi vào trong đại điện đôi mày xinh đẹp lại có chút nhú lại. Thấy vậy Hiền Đức hoàng hậu liền lo lắng cho nữ nhi hỏi:

-Sao vậy Nguyệt nhi?

-Ồn quá!

Cười nhẹ, hoàng hậu sao lại không hiểu ý nữ nhi của mình chứ. Lam Nguyệt luôn thấy khó chịu khi nghe giọng của thái giám, nhất là những lúc hô lớn tiếng như thế này. Nhưng đây là quy định trong cung, không thể làm khác được.

Bá quan văn võ cùng có vị mệnh hệ phụ nhân, tiểu thư công tử đồng loạt đứng lên hành lễ

-HOÀNG HẬU NƯƠNG NƯƠNG THIÊN TUỆ THIÊN TUỆ THIÊN THIÊN TUỆ. THẦN VŨ CÔNG CHÚA THIÊN TUỆ THIÊN TUỆ THIÊN THIÊN TUỆ!!!!!!!

Hiền Đức hoàng hậu tới gần chỗ chủ vị của Quang Minh hoàng đế, dắt tay Lam Nguyệt cùng hành lễ

-Thần thiếp xin thỉnh an hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế.

-Nhi thần xin thỉnh an phụ hoàng! Phụ hoàng vạn tuế

Bình thường Lam Nguyệt sẽ không bao giờ ăn nói như vậy đâu. Toàn tự xưng là nữ nhi và đến quỳ gối hành lễ cũng sẽ không bao giờ chịu làm. Hoàng đế cưng chiều nàng nên cũng không có trách tội. Nhưng mà mẫu hậu liên tục dẫn nàng trước khi đi là hôm nay sẽ có rất nhiều người sẽ nhìn vào nàng, nhìn vào mặt mũi của hoàng thất nên dù thế nào hôm nay nàng cũng phải cho ra dáng công chúa của một quốc. Ví dụ như với người bề dưới phải tự xưng là bần công chúa, đối với phụ hoàng phải thể hiện hết mực sự cung kính, thực hiện đủ mọi lễ nghi mỗi khi hành lễ. Haizz....Thiệt phiền phức mà.

Quang Minh hoàng đế thấy thê tử cùng nữ nhi của mình cuối cùng cũng đã đến, khuôn mặt đang nghiêm nghị bỗng chốc trở nên ôn hòa hơn, giọng nói không giấu nổi có chút vui mừng

-Ái phi cùng Lam Nguyệt mau bình thân!

-Tạ ơn hoàng thượng/phụ hoàng.

Vị trí của hoàng hậu là ở ngay cạnh hoàng đế, Lam Nguyệt ngồi ở giữa bọn họ. Cả ba người tạo nên một viễn cảnh gia đình hạnh phúc đầm ấm khiến ai cũng phải ghen tị. Các triều thần cùng sứ giả thì khen ngợi Hoàng đế cùng hoàng hậu để hậu tình thâm. Còn các phi tần thì âm thầm cắn khăn ghen tức, chỉ hận không thể ngay lập tức thế chỗ của hoàng hậu. Lam Nguyệt thì được ca ngợi là xinh đẹp đáng yêu, lại thông minh tài giỏi. Nàng nhàm chán nghe mấy người đó nịnh bợ, cái gì mà thông minh tài giỏi, không phải chỉ nghe mấy lời đồn đại rồi khen cho có sao? Lam Nguyệt nàng mới có 3 tuổi, suốt ngày ở trong cung ăn, chơi và ngủ thì đã làm được cái gì nên hồn để mà ca vờ chảnh tưng. May ra có cái mã bên ngoài hơn người. Và lại khen nhiều thế nàng cũng không được gì, ngược lại còn bị mấy người ghen ghét. Đừng nghĩ là nàng không biết Ngũ công chúa đang nhìn nàng bằng con mắt hận thù như kiểu nàng giết cha mẹ thân sinh của nàng ta vậy.

Tất nhiên buổi yến tiệc sẽ diễn ra theo lễ nghi cung đình. Các vũ cơ biểu diễn ca múa, các tiểu thư thế gia nhà quan cũng góp vui vài phần mất vài canh giờ, sau đó mất thêm hai canh giờ chỉ để tặng quà cho nàng. Mà tặng phẩm thì hầu như đều là kỉ trân dị bảo quý giá. Đây rõ ràng là để bọn họ nịnh bợ hoàng đế chứ có bất cứ món nào trong số đó nàng dùng được đâu.

Cuối cùng khi sắp tàn tiệc thì Quang Minh hoàng đế chiêu cáo với các triều thần về lễ cầu phúc trên chùa Vọng Thiên. Hằng năm Huyền Phong quốc đều tổ chức một lễ cầu phúc, để thể hiện lòng biết ơn đến Mẫu Thần đã che chở và cũng là để một lần nữa gửi lời cầu nguyện về một năm bình an của dân chúng tới vị thần này. Và đặc biệt thời gian tổ chức lại là sau sinh thần của nàng. Và nàng, với thân phận Thánh nữ, được đặc biệt tấn phong Thiên Mệnh Thánh Nữ Hộ Quốc công chúa, phải đảm nhiệm vai trò vụ nữ chủ trì đại lễ này. Mấy năm trước là do nàng còn quá nhỏ nên chủ trì là do Thiên Tang đại sư làm, nhưng năm nay tuổi nàng đã coi như đủ nên phải tham gia.

Vì còn nhỏ nên Lam Nguyệt được mẫu hậu đưa về Minh Nguyệt cung nghỉ ngơi trước để sáng sớm mai giờ Mão liền lập tức xuất phát đến chùa Vọng Thiên. Còn đám người kia còn ngồi ăn yến tiệc đến lúc nào thì nàng cũng không biết

Sáng sớm hôm sau, đúng giờ Mão Lam Nguyệt đã yên vị trên xe ngựa chuẩn bị xuất cung. Lễ cầu phúc sẽ diễn ra vào ba ngày sau, nhưng do nàng là nữ nên một mình nàng phải đến đó trước. Nói một mình cũng không hẳn đúng là bởi đi cùng nàng có rất nhiều thị vệ, cung nữ thái giám theo hậu hạ, còn có Liễu nương đã vào cung theo chiếu chỉ làm nhũ mẫu chăm sóc nàng. Mẫu hậu không đi cùng được bởi người cũng phải lo rất nhiều việc trong cung trước khi đi. Lo lắng cho nàng nên mẫu hậu cũng đã dặn dò rất nhiều. Phụ hoàng cũng sợ nàng trên đường đi mệt mỏi nên chuẩn bị một cỗ xe rất thoải mái. Bên trong lót rất nhiều đệm, trải rất nhiều tấm lông thú, còn có đủ trà điểm tâm nếu nàng đói.

Liễu nương vừa mới vào cung lại làm nhũ mẫu cho Bát công chúa nên không khỏi có chút căng thẳng. Thấy công chúa từ lúc rời khỏi hoàng cung tới giờ không nói không rằng, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ nên cẩn thận hỏi:

-Công chúa điện hạ! Người có muốn ít điểm tâm hay trà không? Sáng sớm đi vội người cũng chưa ăn gì.

-Đem lên đi! Nhiều một chút!

-Vâng thưa công chúa!

Lam Nguyệt vẫn dùng giọng điệu không mặn không nhạt của mình mà trả lời. Cái này cũng không trách được nàng, kiếp trước nàng bị nhốt trong cái phòng thí nghiệm đó, chịu đau đớn về thể xác lẫn tinh thần làm nàng quên mất cái bản năng biểu lộ cảm xúc. Sau này khi được ba mẹ Dương curu mang nhìn mọi người lúc cười lúc khóc, lúc lại tức giận nàng vẫn thực sự không hiểu tại sao lại như vậy? Tại sao mọi người lại khóc, lại cười. Nàng có bất

chước họ nhưng cũng chẳng để làm gì? Cười hay khóc cũng chỉ vì làm vậy để mọi người không nghĩ nàng kì quái. Nó cũng như việc đeo một cái mặt nạ cảm xúc để người ta xem vậy, giống như một người nào đó nàng gặp ở Bảo triều điện. Cũng đều đeo một vẻ mặt khác để lừa mọi người, chỉ là bây giờ nàng không làm vậy nữa bởi dù thế nào thì với địa vị này, ai còn dám mở lời nói ra nói vào nàng. Thậm chí bọn họ còn ca ngợi nàng có phong thái của người bề trên, cao cao tại thượng. Mà nhắc mới nhớ, không biết hấn trụ ra sao rồi, phải đi nhanh hơn mới được, không thì trễ mất.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Thất vọng đến tận cùng

Trong một khu rừng rậm treo leo gần vách đá

-Hộc.....hộc.....

Huyền Từ Mặc đã chạy trốn như vậy suốt một ngày một đêm rồi. Vừa phải chạy vừa phải chiến đấu khiến cho hấn dù thể lực có luyện tốt ra sao thì vẫn kiệt sức. Đêm hôm trước yến tiệc sinh thần của Thần Vũ, Huyền Từ Mặc đang nằm ở trên giường nghỉ ngơi thì cảm nhận có nhiều hơi thở lạ đang hiện hữu ở trong căn phòng. Huyền Từ Mặc lập tức giả vờ nhắm mắt thiếp đi. Quả nhiên một lát sau liền có một đám người hắc y nhân nhảy vào trong phòng hấn. Một tên dẫn đầu tiến vào trong màn trướng, thấy hấn vẫn đang ngủ say thì vung kiếm lên chém xuống. Ngay lúc thanh kiếm chuẩn bị chạm đến người hấn thì Huyền Từ Mặc liền lập tức mở mắt rồi nhanh chóng né người sang bên.

Thất hấn tránh được tên hắc y nhân đó có chút ngạc nhiên nhưng rồi nhanh chóng cùng những tên còn lại đồng loạt nhảy lên xử lý hấn. Hừ! Tránh được thì sao? Chỉ là một hài tử chưa dứt sữa thì có được cái bản lĩnh gì. Ta không tin cả đám người chúng ta không lại được hấn. Nhưng sự thật lại hoàn toàn ngược lại so với suy nghĩ của bọn chúng. Huyền Từ Mặc không ngừng nhảy lên tránh né nhưng đòn tấn công của chúng. Hấn lợi dụng những đòn tấn công của hắc y nhân để bọn chúng tự xử với nhau. Tranh thủ những lúc lơ là rút con dao giấu ở trong người chém hết tất cả. Vết chém toàn đúng những chỗ hiểm trên cơ thể nên máu bắn ra văng lên khắp gian phòng, trên tường, trên màn cửa, dưới sàn hay thậm chí trên người hấn cũng đâu có. Căn phòng trở nên hỗn loạn, đồ đạc bị xới tung hết lên, xác người la liệt khắp nơi nhưng tiết lại không có một âm thanh nào phát ra.

Huyền Từ Mặc mặt không có một chút cảm xúc nào, lạnh lùng nhìn đám hắc y nhân vừa mới nảy muốn giết hấn nay lại nằm ở đó không còn hơi thở. Nhưng mà đám người này võ công cũng có chút khá, nếu không phải do bọn chúng chủ quan khinh thường địch thì người nằm đó có lẽ đã là hấn. Huyền Từ Mặc mới chỉ đột phá tầng thứ 3 của Toàn Cơ pháp, vẫn luôn muốn đột phá tầng thứ 4 nhưng chưa thể. Vậy nên với khả năng của hấn bây giờ vẫn chưa đủ để đối đầu với bất cứ ai.

Thi triển khinh không Huyền Từ Mặc liền trong im lặng đi đến điện của Lan quý phi. Phi thân lên nóc nhà, dỡ một vài viên ngói Huyền Từ Mặc bắt đầu lắng nghe bên trong

-Thế nào rồi? _Lan quý phi sốt sắng hỏi tên thái giám thân cận bên người mình

-Người đã được cử đi thừa nương nương!

-Vậy thì tốt! Nghiệt chúng đó nhất định phải bị trừ khử. Có trách thì trách nó dám về phe với hoàng hậu.

Về mặt của Lan quý phi lúc này trông vô cùng thâm độc, à đang cười rất thỏa mãn. Tên thái giám đứng bên cạnh không ngừng cười nịnh bợ

-Đừng vậy thừa nương nương! Là do thằng nhóc đó không biết điều. Đã nương nhờ nương nương lại còn dám chèo thuyền khác.

Bọn họ đang vô cùng tự mãn cho rằng Huyền Từ Mặc được vào cung sống cuộc sống của một hoàng tử là nhờ bọn họ. Và hấn phải biết ơn. Nhưng mà bọn chúng đều đã quên rằng vốn hấn chưa từng muốn vào đây, bị lợi dụng như một quan cờ trong cuộc chiến hậu cung. Huyền Từ Mặc dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn người đàn bà rắn rết phía dưới. Đến cả một hài tử à ta cũng không tha. Nhưng mà.....chèo theo thuyền hoàng hậu là sao?? Hấn từ trước tới nay đều an ổn ở trong Bảo Triều điện của mình, chưa từng tham gia bất cứ việc gì trong cung cả. Tất cả những gì hấn làm chỉ là đứng quan sát từ bên ngoài thôi. Rốt cuộc là trên triều đình đã có chuyện gì để hấn bị liên lụy vào.

Đương lúc đang suy nghĩ đại cung nữ bên cạnh Lan quý phi chạy vào hốt ha hốt hải nói:

-Nương nương không xong rồi! Sát thủ được phái đi đều đã chết hết! Còn Tứ hoàng tử cũng không thấy đâu.

-Cái gì????

Khuôn mặt Lan quý phi bỗng trở nên vật vờ vô cùng khó coi vì tức giận tức giận khi nghe được tin. Một đám vô dụng, có một đứa trẻ cung giải quyết không xong. Nhưng mà nghiệt chủng đó lấy khả năng ở đâu mà có thể xử lý hết đám người đó. Phải nhớ rằng bọn chúng là sát thủ do Lan gia bồi dưỡng. Không lẽ.....

Thái giám bên cạnh ả thấy vậy liền cố gắng trấn an.

-Xin nương nương đừng tức giận mà hại đến thân thể. Có khi nào là do Tương thi không???? Vì dù sao Tứ hoàng tử cũng là.....

-Không thể nào!! Nếu ả ta vì con mình thì từ lúc đầu đã không vì cái danh phận đại phu nhân Đặng phủ mà đồng ý đổi con với ta rồi.

Ở phía trên, Huyền Từ Mặc trấn động với những gì mình nghe được. Vậy là hắn không phải bị Lan quý phi cướp đi khỏi gia đình mà là bị chính mẫu thân của mình bỏ rơi. Ý nghĩ về mẹ là niềm hi vọng duy nhất của hắn đối với thế giới này. Hắn tin tưởng dù cả thế gian này ghét bỏ hắn thì vẫn còn mẫu thân sẽ yêu thương hắn. Nhưng mà là hắn đã quá mơ mộng viễn vông, nơi này làm gì có tình thân, chỉ có đấu đá tranh giành quyền lực với nhau mà thôi. Đến con mình cũng không ngại đưa cho kẻ khác để đổi lấy vinh hoa phú quý. Thế giới xung quanh Huyền Từ Mặc hoàn toàn sụp đổ. Một chút tình cảm trong hắn cuối cùng cũng mất đi, trái tim hắn trở nên nguội lạnh hơn bao giờ hết. Hắn còn tiếp tục đấu tranh vì cái gì? **VÌ CÁI GÌ?????? HẮN TỒN TẠI TRÊN ĐỜI NÀY CÓ Ý NGHĨA GÌ NỮA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!**

Đương lúc tinh thần của Huyền Từ Mặc trở nên hoảng loạn, hắn trượt chân tạo nên âm thanh trên nóc cung điện. Ba người Lan quý phi nghe thấy liền lập tức cảnh giác lên tiếng:

-AI?

Huyền Từ Mặc bị phát hiện liền nhanh chóng thi triển khinh công hướng về phía cổng hoàng cung mà đi.

-Nương nương! Chẳng lẽ là.....

-Mau sai thêm ám vệ của phụ thân đuổi theo cho ta. Nhất định không được để Tứ hoàng tử sống sót trở về_Lan quý phi lạnh lùng ra lệnh

-Nô tài sẽ đi ngay ạ_Tên thái giám đó nhận lệnh rồi nhanh chóng đi ra ngoài

Quay sang đại cung nữ tâm phúc của mình, Lan quý phi với giọng nói đang bị kích động tiếp tục ra lệnh

-Mau cho người dọn dẹp sạch sẽ Bảo Triều điện.

-Nô tì tuân mệnh!

Còn lại một mình Lan quý phi ngồi ở trong đại điện. Trong lòng thầm lo lắng, không ngờ nghiệt chủng đó lại cất giấu cho mình bản lĩnh đó. Nhất định không được để nó sống nếu không mọi chuyện của ta có thể lộ mất. Nghiệt chủng đó phải chết.....

Quay lại với hiện tại

Huyền Từ Mặc đã gần như kiệt sức khi chạy trốn khỏi sự săn đuổi của đám ám vệ đó. Hắn thậm chí còn không biết mình tiếp tục cố gắng sống sót đến bây giờ là để làm gì. Vậy nên tinh thần chiến đấu gần như không có Huyền Từ Mặc suýt chết mấy lần. Cả người đầy vết thương nhưng không hiểu vì cái gì mà hắn lại gắng gượng đến bây giờ. Chạy vào rừng tuy hơi khó khăn để tấn công nhưng rất tốt để lẩn trốn. Tìm thấy một cái hang trên một vách núi cao, bên dưới chỉ toàn bóng đêm cho thấy vực bên dưới sâu như thế nào. Máu chảy thấm hết vào y phục, cơ thể kiệt sức, mắt cũng trở nên mờ dần. Cho đến lúc bản thân mất đi ý thức hắn vẫn chỉ muốn hỏi bản thân mình rằng: Ta tồn tại vì cái gì???

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tổ lòng

Phải khá lâu sau Huyền Từ Mặc mới tỉnh lại, cơ thể, đặc biệt là chỗ những vết thương có cảm giác hơi ngứa ngáy như bị kiến bò vậy. Định đưa tay gãi thì có tiếng nói non nớt vang lên ngăn cản:

-Dừng lại! Nếu huynh gãi nó sẽ lâu lành hơn đấy.

Nhìn về phía chủ nhân của giọng nói đó Huyền Từ Mặc vô cùng ngạc nhiên. Bên trong hang động lúc này đang có một đồng lửa bập bùng cháy, hơi ấm của nó giúp hắn chống chọi được với cái giá lạnh về đêm ở trong rừng. Mặc dù đã học võ có thể vận nội công để giữ ấm nhưng đáng tiếc ba nhiều sức lực hắn đã dùng hết rồi. Và bên cạnh đồng lửa, đối diện với hắn lúc này là một nữ oa 3 tuổi trông đáng yêu tựa búp bê, đôi mắt to tròn, đôi môi nhỏ nhắn, mái tóc màu hắc lam đặc biệt

-Bát hoàng muội sao lại ở đây?

-Tất nhiên là tới tìm huynh rồi. May mà ta tới kịp nếu không với chỗ vết thương kia huynh đã xuống suối vàng từ lâu rồi.

-Vết thương?

Huyền Từ Mặc bây giờ mới để ý toàn bộ vết thương của hắn đều đã được đắp thuốc và băng bó cẩn thận. Đó là lý do tại sao mấy chỗ đó lại ngứa như

vậy. Là Bát hoàng muội đã cứu hần?

-Nhưng vết thương này là do muội làm?

Vẫn về mặt thờ ơ như mọi việc không liên quan tới mình, Lam Nguyệt chỉ tập trung nhìn vào đồng lửa trước mặt, không thèm nhìn lên người đang hỏi mình rồi nói:

-Lá thuốc ta đắp cho huynh có tác dụng thúc đẩy sự phân chia tế bào khiến vết thương mau lành hơn đồng thời cầm máu

-Phân chia? Tế bào?

Huyền Từ Mặc cảm thấy vô cùng lạ lẫm với những từ kì lạ mà Lam Nguyệt nói ra. Thấy hần ngạc nhiên như vậy nàng cũng mới nhớ ra thời đại này làm gì có ai hiểu những gì nàng vừa nói. Lá thuốc đặc biệt đó đến cả thời hiện đại cũng không có ai biết đến. Nàng cũng không nhớ tên là gì nhưng lại nhớ rất rõ hình dạng của nó. Khu thí nghiệm nơi nàng bị nhốt trước kia được nguy trang thành phòng nghiên cứu được phẩm. Để che mắt thiên hạ tất nhiên bọn họ cũng phải nghiên cứu cái gì đó. Và trong số đó có lá cây này. Nàng cũng là vô tình tìm thấy được thôi. Không ngờ nơi đây lại có. Chỉ tội khi nó phát huy tác dụng thì chỗ được đắp lên sẽ có chút cảm giác ngứa. Cũng khá khó chịu đi

-Thôi bỏ đi! Đừng bận tâm

-Ừm

Huyền Từ Mặc cũng không hỏi gì thêm. Cũng chỉ ngồi lặng lẽ như Lam Nguyệt, khuôn mặt bỗng trở nên ưu thương vô hạn. Có cảm giác như hần không còn tồn tại nữa vậy, biến thành mờ nhạt, vô ảnh. Giống như đối với hần mọi thứ đều chẳng có cái gì quan trọng nữa. So với thực vật cũng không khác là bao. Đây là.....Lam Nguyệt nhìn biểu cảm của hần mà vô cùng quen thuộc. Đúng rồi! Đây chính là hình ảnh của nàng khi ở phòng thí nghiệm. Sống một cuộc sống không hề có mục đích, không hề có cảm xúc. Mỗi ngày tỉnh dậy, làm thí nghiệm, nhắm mắt ngủ chờ ngày mai. Mọi thứ cứ như vậy lặp lại trong vô định. Không hiểu sao nhìn Huyền Từ Mặc như vậy nàng bỗng cảm thấy khó chịu. Nàng không muốn nhìn thấy hần trở nên như vậy, cũng giống bản thân nàng không muốn kết thúc cuộc đời mình như một chương trình được lập sẵn để nghe lệnh. Mặt tuy không hề có biểu hiện gì nhưng Lam Nguyệt vẫn quan tâm hỏi thăm:

-Tứ huynh! Đã có chuyện gì sao?

-Muội có biết cảm giác khi hi vọng và mục đích cuối cùng của mình tan biến mất nó như thế nào không? Cảm giác bị hụt hẫng, cảm giác bị phản bội, cảm giác bị bỏ rơi. Tất cả.....Ta còn không biết ta tồn tại để làm gì trên thế gian này nữa.

Giọng hần tràn đầy ưu thương, đôi mắt tràn đầy sự tuyệt vọng. Từ trước tới nay nhìn những hoàng tử, công chúa trong cung được mẫu phi của mình chăm sóc mà Huyền Từ Mặc luôn âm thầm cảm thấy ghen tị, khao khát mình được một lần giống họ. Bị Lan quý phi ghét lạnh nhưng hần nghĩ cũng tại mình thân bệnh tật nên không dám oán trách. Biết được sự thật, trong lòng hần tuy tràn đầy phẫn nộ cùng thù hận nhưng đồng thời cũng có hi vọng.

Tìm được mẫu thân, hần sẽ sống vui vẻ đến hết đời như bao gia đình khác. Nhưng mà ông trời luôn phủ phàng, hóa ra chính mẫu thân đã ruồng bỏ hần. Đối với phụ thân hần lại càng không có hi vọng. Lan quý phi nói mẫu thân hần là chủ mẫu Đặng phủ, vậy thì cha hần chỉ có thể là Đặng thượng thư. Ông ta là nịnh thần có tiếng trong triều, không từ bất cứ thứ gì cho con đường thăng quan tiến chức của mình. Niềm hi vọng cuối cùng đã dập tắt, hần sống vì cái gì?

-Sống vì ta đi.

-Cái gì?

Huyền Từ Mặc vong cùng bất ngờ với lời nói vừa phát ra từ Lam Nguyệt. Mà nàng vẫn chỉ tập trung dùng que khuấy khuấy đồng lửa, rất thân nhiên như thể lời nói vừa rồi không phải của nàng vậy. Lam Nguyệt mặc kệ phản ứng của hần tiếp tục từ tốn nói:

-Chẳng phải huynh từng nói chịu trách nhiệm với ta sau này sao? Nếu bây giờ chưa tìm được mục đích của riêng mình, tạm thời hãy vì trách nhiệm với ta đi.

-Cái này.....

-Trong hoàng cung này ngoại trừ phụ hoàng cùng mẫu hậu thì không có một ai thương ta. Đám phi tần của phụ hoàng cùng nhi tử của họ luôn ghét ta. Cung nhân thì luôn sợ hãi ta mặc dù ta không làm gì họ. Ta cũng không cô đơn bởi căn bản ta không còn hiểu cảm xúc là gì. Đối với ta nó rất mờ nhạt và khó nắm bắt. Vậy nên huynh thấy ta luôn vô ưu, vô lo, thờ ơ với mọi thứ, cao cao tại thượng nhưng thực ra còn ta không biết nên hiểu cảm xúc của mình như thế nào, cảm nhận nó ra sao. Chính vì thế không ít người vẫn ghét và cảm thấy phiền chán ta. Ta cũng không sợ chết bởi căn bản ta không thể chết, ta chỉ đơn giản muốn sống yên ổn cho đến cuối đời thôi. Nhưng với mọi chuyện đương diễn ra hiện nay thì điều đó là không thể nào.

-Muội vẫn luôn lẻ loi như vậy sao?

-Có thể nói như vậy mà cũng có thể không. Hiện tại ta vẫn còn phụ hoàng mẫu hậu mà. Ta hứng thú với huynh bởi lần đầu gặp huynh ta thấy huynh ít nhất vẫn có một thứ mà trước kia đáng lẽ ta phải có – lòng hận thù. Đây là minh chứng cho thấy huynh vẫn còn là một con người bình thường. Huynh có quyền được sống dù có phải trả giá bằng bất cứ giá nào. Bởi ta không cảm nhận được nên người ta đối xử với ta từ tế cũng tốt mà đối xử với ta tệ bạc cũng chẳng sao. Nhưng huynh thì khác, trong sâu thẳm tâm huynh vẫn còn cái gọi là cảm xúc, chẳng qua là luôn bị giấu kín đi thôi. Một con người không phải bỗng dưng được sinh ra, nếu đã tồn tại trên đời này thì nhất định sẽ có nguyên do. Chưa tìm được thì cứ tạm thời coi như huynh còn trên đời này vì

trách nhiệm huynh đã hứa với ta đi.

Nói đến đây Lam Nguyệt ngược đời mắt thâm thúy lên nhìn Huyền Từ Mặc. Đôi mắt to tròn đen láy, sâu thẳm như muốn xoáy sâu vào tâm hồn mỗi người vậy. Trong lòng Huyền Từ Mặc bỗng dâng trào lên một cảm xúc khó tả. Nàng và hắn đều giống nhau, đều đang cố tìm cho mình một mục đích để tồn tại. Vậy nên đúng lúc hắn mất phương hướng nhất, chỉ nàng mới có thể đưa hắn trở về.

-Bát hoàng muội.....

-Gọi ta Nguyệt nhi đi. Không cần xưng hô trịnh trọng vậy đâu.

-Nguyệt nhi.....

Huyền Từ Mặc đang định nói gì đột nhiên bị nàng chen ngang nên có chút giật mình. Chưa kịp phản ứng thì một thân ảnh nhỏ bé đã chui vào lòng hắn. Gấp một cái thật dài rồi rúc vào người hắn như một tiểu miêu nói

-Có gì để mai nói tiếp đi. Nguyệt nhi mệt lắm rồi,

Nói xong Lam Nguyệt liền ngủ luôn trong lòng của Huyền Từ Mặc. Hắn thấy nàng như vậy cũng không biết phải làm sao đành cười bất lực rồi cũng nhắm mắt ngủ cùng. Hai hài tử cùng ôm nhau ngủ ngon lành, tạo nên khung cảnh lúc này thật yên bình biết bao.....

◆◆4"P◆◆

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Ta muốn đi cùng huynh

Trong hoàng cung Huyền Phong quốc

Hiện nay mọi chuyện đều đang rất loạn. Tứ hoàng tử bị thích khách tấn công ở tẩm cung của mình, tung tích ở đâu không ai biết. Lan quý phi vì chuyện này mà lo lắng không ăn không ngủ mấy ngày đêm đổ bệnh nằm liệt giường. Hoàng đế đã ban thưởng rất nhiều vật phẩm quý giá, vàng bạc châu báu để an ủi nàng. Cẩm vệ quân cũng được điều ra để đi tìm Tứ hoàng tử, công kinh thành toàn bộ được phong tỏa, kiểm tra xuất quan cũng gắt gao hơn rất nhiều. Nhưng mọi chuyện chưa đâu vào đâu thì thị vệ đi theo hộ tống Thần Vũ công chúa báo cáo lại rằng công chúa đã đến chùa Vọng Thiên nay lại đi lạc ở đâu đến giờ vẫn chưa tìm thấy. Hoàng đế vô cùng giận giữ gấp trách mắng thị vệ làm việc không tru toàn, trừ bỏ 3 năm của đội trưởng thị vệ. Còn những người tham gia hộ tống công chúa nếu không tìm được người thì cứ chuẩn bị về chém đầu. Hoàng đế cũng điều động thêm một tốp cẩm vệ quân nữa để đi tìm. Thậm chí cả ám vệ của hoàng thất cũng bị điều động đi để tìm công chúa. Có thể thấy hoàng thượng yêu thương bát công chúa đến mức nào. Hoàng hậu vì việc của nữ nhi nên cũng buồn rầu không thôi, hoàng thượng đau lòng cho thế tử bồi bên cạnh ngày suốt ngày đêm. Lan quý phi biết tin thì vô cùng giận dữ, đồ đạc bằng sứ quý giá đều bị con phần nộ của nàng biến thành phế thải hết.

-Sao đến giờ vẫn chưa có tin tức gì?

-Bẩm nương nương! Tin tức báo lại là bọn họ mất dấu Tứ hoàng tử ở rừng Vụ Sâm Lâm_ Thái giám cung kính bẩm báo lại

Thấy nương nương tâm trạng đang không được tốt nên đại cung nữ bên cạnh Lam quý phi vội vàng nói:

-Vậy cũng tốt rồi nương nương. Khu rừng đó đầy rẫy thú dữ săn thịt, địa hình thì nguy hiểm toàn vực sâu với vách đá. Chưa kể ở trong đó đến thực vật cũng có thể lấy mạng người. Đến một ám vệ cũng cảm thấy e ngại khi vào đó. Nói gì đến Tứ hoàng tử chỉ là một hài tử 10 tuổi.

-Câm miệng!

Lan quý phi nghe xong liền tức giận đập vỡ tách trà. Cung nhân thấy thế vội vàng quỳ xuống xin tha tội. Ai cũng run rẩy, toát mồ hôi lạnh như mưa. Chỉ sợ quý phi lại giận cá chém thớt lên người bọn họ.

Ả đang nằm trên ghế quý phi, đôi mắt nhắm lại trần đầy sự tính kế. Khuôn mặt lộ rõ sự nham hiểm độc ác còn hơn cả rắn rết. Khoan thai, bình tĩnh không có vẻ gì là đau khổ lo lắng đến sinh bệnh đến liệt giường. Ả chỉ giả vờ như vậy mỗi khi gặp hoàng đế mà thôi. Có cung nhân đứng canh từ xa, nếu ngài đến thì ả lập tức trang điểm trông thật xanh xao yếu đuối để nhận được sự thương tình từ đế vương. Đáng tiếc hoàng thượng chỉ đến đúng một lần an ủi, ban thưởng xong rồi cũng chẳng ghé qua lần nào nữa. Điều đó khiến càng hận, ghen ghét với hoàng hậu. Ước mong diệt trừ hoàng hậu lại thêm lớn hơn bao giờ hết.

-Nghiệt chủng đó thoát khỏi ám sát lần trước thì chúng tỏ nó từ trước tới nay đều thâm tàng bất lộ, cũng có thể có cao nhân dựa lưng phía sau. Nhất định không được lơ là, sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Mau kêu bọn chúng tiếp tục đi tìm kiếm.

-Vâng! Nô tì xin đi ngay!

Cung nữ vẫn vô cùng sợ hãi vội vàng nhận lệnh rồi lập tức rời khỏi nhanh chóng. Nàng không muốn ở lại hứng chịu sự tức giận của nương nương

-----
-Tứ huynh! Đi chậm lại một chút được không?

-Sao vậy? Muội mệt?

-Chúng ta cũng đi hơn 3 canh giờ rồi!

-Vậy thì cố lên một chút đi! Tối bờ suối ta sẽ nghỉ ở đó!

Huyền Từ Mặc cùng Lam Nguyệt sau khi tỉnh dậy liền tìm đường ra khỏi khu rừng. Huyền Từ Mặc thì muốn đưa Lam Nguyệt quay trở lại chùa Vọng Thiên. Nha đầu này đảm nhận vị trí vu nữ chủ trì tế đàn làm sao có thể vắng mặt.

Nhưng đáng tiếc Lam Nguyệt lại không hề quan tâm một chút nào đến cái lễ cầu phúc đó. Sau đêm qua nàng quyết định sẽ đi theo Huyền Từ Mặc. Nhìn hần lúc đó thực sự giống y hệt bản thân nàng khi còn bị nhốt ở phòng thí nghiệm. Thêm nữa dáng vẻ của hần thật cô đơn, lẻ loi, cần người bảo vệ. Lam Nguyệt lại bỗng nhớ tới Gia Thần. Thằng bé hồi nhỏ cũng yếu đuối như vậy, làm chị nàng chỉ biết dòn hết sức để bảo vệ nó. Tiếp xúc lâu với Huyền Từ Mặc lại khiến bản năng muốn che chở dè dặt của nàng lại trở dậy. Dù sao tuy nàng bây giờ mới 3 tuổi nhưng tính cả kiếp trước thì tuổi của nàng đáng để cho Huyền Từ Mặc gọi một tiếng cô cô. Nàng thực sự không đành lòng bỏ mặc hần. Đã bị đuổi giết đến mức này thì không thể nào quay về được nữa. Vậy nên Lam Nguyệt quyết định sẽ đi theo Huyền Từ Mặc để bảo vệ cùng chăm sóc hần cũng giống như kiếp trước nàng chăm sóc Gia Thần. Lúc này nàng chỉ đơn giản là bám theo hần, hần đi đâu thì nàng đi đến đó. Nàng cũng không biết mình đang bị dẫn trở về chùa Vọng Thiên

Đến bờ suối, cả hai đều ngồi nghỉ. Huyền Từ Mặc thì đi lấy nước còn Lam Nguyệt thì cởi bỏ giày, vén váy ngồi trên một tảng đá thả chân mình xuống dòng nước. Đi bộ từ này đến giờ trên đường đá gập ghềnh thiệt đau chân quá đi. Ngâm chân xuống nước thoả một cái nhẹ nhõm, dễ chịu quá!!! Ngẩng đầu lên trời hưởng thụ không khí trong lành nơi núi rừng hoang vu, gió dịu mát thổi qua, ánh nắng chói chang nhảy nhót khắp nơi, Lam Nguyệt đang mang trên người bộ váy màu vàng nhạt khiến người ta có cảm giác nàng đang cùng hòa mình với nắng vậy. Vô cùng xinh đẹp. Huyền Từ Mặc nhìn một cảnh như vậy liền có chút thất thần, lúc sau mới tỉnh lại từ trong mộng. Đưa nước cho Lam Nguyệt, Huyền Từ Mặc hỏi thăm:

-Đau chân lắm không?

-Nguyệt nhi ngồi nghỉ một chút là được! Huynh đừng lo!

-Ừm!

Rồi cả hai cùng nhau lăm vào trầm mặc, một chút sau Lam Nguyệt mới nhỏ giọng nói:

-Xin lỗi! Mọi việc thế này là lỗi của Nguyệt nhi!

-Muội nói vậy nghĩa là sao? _Huyền Từ Mặc có chút khó hiểu hỏi

-Phụ hoàng muốn bồi dưỡng thái tử. Là ta...là ta.....đã đề cử huynh. Phụ hoàng mặc dù không nói sẽ chọn huynh nhưng đã lại tuyên bố với bá quan văn võ rằng huynh sẽ thôi học ở quốc Tử Giám, theo bài thái sư đương triều – Thượng Tồn Trạch làm thầy.

-Nhưng mà ta từ trước đến giờ sức khỏe yếu kém, tài học lại không có gì nổi bật. Dù muội có đề cử ta thì làm sao có chuyện phụ hoàng nghe theo được.

-Là Nguyệt nhi nói Nguyệt nhi mộng thấy Mẫu Thần chỉ điểm huynh sau này sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến Huyền Phong quốc. Đây là lỗi của ta! Lẽ ra ta không nên nói như vậy! Đây chính là ép huynh phải làm theo ý ta rồi.

Huyền Từ Mặc lúc này đồng tử mở lớn vì ngạc nhiên. Hóa ra là như vậy, hèn gì quý phi lại nói ta trèo thuyền hoàng hậu gì đó. Huyền Minh Lam Nguyệt là nữ nhi thân sinh của Hiền Đức hoàng hậu. Việc Lam Nguyệt đề cử hần sẽ khiến tất cả mọi người lầm tưởng hần đang dưới bóng che chở của hoàng hậu. Dù sao Lam Nguyệt cũng mới có 3 tuổi sẽ chẳng ai tin cái ý này do nàng tự nghĩ ra mà là do hoàng hậu xúi giục. Hiền Đức hoàng hậu thực sự là người đơn thuần lương thiện, nhưng mấy ai được như vậy. Tất cả đều ẩn giấu âm mưu, chước quỷ trong người, rồi từ đó suy bụng ta ra bụng người nghĩ người khác cũng như vậy. Đúng là vô cùng ngạc nhiên nhưng Huyền Từ Mặc rất nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Nghĩ chắc Lam Nguyệt đang cảm thấy day dứt nên dịu giọng an ủi:

-Không sao! Dù sao sớm thì muộn ả cũng ra tay với ta. ả tuy ác độc nhưng vẫn rất coi trọng thanh danh. Nếu bây giờ muốn nhận một đứa con thừa tự để sau này đầu giúp ả thì ta chính là sự cản trở. Bản thân đã có một đứa con trai lại còn muốn nhận thêm con nuôi. Đây chẳng khác nào chê con mình ốm yếu vô dụng nên muốn nhận hải tử khác làm con vậy. Nhưng nếu ta chết thì ả có thể lấy cớ vì buồn lòng cô đơn, muốn có một hải tử bên cạnh bầu bạn. Như vậy thì nhiều người sẽ xót thương và đồng cảm với ả hơn.

-Hóa ra là thế! Vậy giờ huynh tính làm gì sau này???

-Làm gì sao? Mục đích lớn nhất của ta đã không còn. Ta còn biết làm cái gì bây giờ? Trước mắt đưa muội quay về chùa Vọng Thiên đã.

Giọng Huyền Từ Mặc tràn ngập ưu thương, mọi thứ đối với hần bây giờ chẳng còn có ý nghĩa gì nữa. Đến mẫu thân cũng bán rẻ hần vì danh vọng, địa vị

thì còn ai trên đời này còn cần hấn nữa.

Định đứng dậy đi tìm xung quanh một chút quả rừng để mang đi đường thì một cánh tay níu hấn lại. Bàn tay nhỏ bé của một nữ hài ba tuổi bám chặt vật áo hấn không buông.

-Nguyệt nhi không muốn về! Nguyệt nhi muốn đi cùng huynh!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Lời hứa

Lam Nguyệt ngược đôi mắt tròn đầy kiên định lên nhìn hấn. Huyền Từ Mặc lâm vào hoàn cảnh này có chút bối rối nhưng cũng nhẹ nhàng khuyên nhủ nàng:

-Ngoan! Muội là công chúa, lại còn là thánh nữ. Nếu muội không trở về thì lễ cầu phúc phải làm sao?

-Nguyệt nhi không quan tâm_Lam Nguyệt bướng bỉnh nói.

-Không có Vu nữ chủ trì đại lễ nhất định dân chúng sẽ hoang mang. Thêm nữa những người chịu trách nhiệm hộ tống muội nhất định sẽ phải chịu sự tức giận của phụ hoàng. Như vậy không phải là muội đã làm oan uổng họ sao?

-Ta.....ta.....

Nghe lời của Huyền Từ Mặc, Lam Nguyệt nhất thời không biết phản bác lại ra sao, trong lúc vô thức buông vật áo hấn ra. Huyền Từ Mặc thấy vậy thì vô cùng hài lòng định cất bước đi thì một lần nữa lại bị giữ lại. Lam Nguyệt lại tóm áo hấn lại, lần này nàng cúi mặt đi rồi nhẹ giọng nói

-Đừng từ bỏ cuộc sống dễ dàng như vậy! Thế nhân có thể không cần huynh nhưng ít nhất bây giờ Nguyệt nhi cần huynh được chứ?

Lam Nguyệt biết đối với một hài tử bị mất hết lí tưởng sống như hấn thì điều duy nhất có thể níu giữ hấn bây giờ chỉ có thể là cho hấn một mục đích để tồn tại thôi

Đồng tử Huyền Từ Mặc mở lớn, lòng hấn bỗng trở nên dao động mãnh liệt trước những lời nói của Lam Nguyệt. Vẫn có người cần hấn? Vẫn có người để hấn chịu trách nhiệm? Vẫn có người nguyện ý ở bên cạnh hấn? Hấn không phải là sự dư thừa? Mục đích tồn tại của hấn sẽ là nàng sao?

-Nguyệt nhi, muội....

Đang định cất lời nói gì đó thì bỗng nhiên cả Huyền Từ Mặc và Lam Nguyệt đều cảnh giác nhìn ra xung quanh. Có cái gì đó.....

Sát khí ngày càng gần và dày đặc. Huyền Từ Mặc là người luyện võ, còn có thể chống cự được. Nhưng Lam Nguyệt thì khác, chưa bao giờ nàng phải chịu áp lực nặng nề như vậy nên nhanh chóng gục xuống.

-Bát muội! Muội không sao chứ?

Không hiểu sao Huyền Từ Mặc lại thấy lo lắng cho nàng. Có lẽ bản thân hấn theo bản năng mà làm theo cái gọi là "trách nhiệm" đối với nàng.

-Ta.....ta.....không...s...ao....Có....cái...gì...đó đang đến! Cần..thận....

Huyền Từ Mặc tất nhiên biết đang có nguy hiểm đang đến gần. Quả nhiên ngay sau đó một ám khí bay tới về phía hấn. Ngay lập tức Huyền từ Mặc liền đem theo Lam Nguyệt tránh né. Ám khí bay tới cắm chặt vào tảng đá gần đó, vừa nhìn là biết người ra chiêu muốn lập tức lấy mạng của hấn. Bị đuổi kịp rồi....

Tức thì một đám hắc y nhân bật mặt xuất hiện. Bọn chúng đã lũng lạc ở khu rừng này suốt 2 ngày đêm mà không truy ra được tung tích của Từ hoàng tử. Quả nhiên hoàng tử thâm tàng bất lộ, mới 10 tuổi nhưng đã có khả năng trốn tránh sự truy sát của sát thủ. Nhưng mà dù sao cũng chỉ là một hài tử, kĩ năng sinh tồn vẫn còn rất kém. Tiểu tử đó không biết rằng những chỗ thoáng dang gần bờ sông bờ suối là những chỗ dễ bị phát hiện nhất sao? Rèn dũa thêm vài năm chắc chắn sẽ thành thạo hơn chỉ tiếc là Từ hoàng tử nhất định sẽ không có cơ hội đó.

Nhìn thấy cả một đám người bùng bùng khí thế muốn lập tức giết chết hấn. Huyền Từ Mặc không còn cách nào khác, bắt đầu rút trù thủy giấu ở trong người và lao lên. Mới chỉ đột phá tầng thứ 3 của Toàn Cơ pháp thì việc tấn công trực tiếp chính diện là không thể nào. Chỉ có thể dùng nhu thắng cương. Mất rất nhiều thời gian và công sức để tránh né nhưng Huyền Từ Mặc cũng đã tiến được vài kẻ xuống diện kiến điện Diêm Vương. Chỉ là bản thân hấn rất nhanh mất sức, trên người vết thương chưa kịp lành nay lại rách ra chảy máu đỏ tươi thấm đẫm băng. Trong lúc hấn đang mài tấn công một tên hắc y nhân thì có một kẻ ám toán từ phía sau. May nhờ trực giác tinh nhạy mà hấn tránh được nhưng cũng phải nhận thêm đó một vết chém ở phía sườn phải. Vết thương khá sâu gần như có thấy thấy xương ở bên trong vô cùng đau đớn. Cố tiếp tục lao lên khiến tình hình vết thương mỗi lúc một tệ hơn. Cuối

cùng tuy đã giết được gần hết đám hắc y nhân nhưng Huyền Từ Mặc không có cách nào đứng lên được nữa. Tuy vậy nhưng đôi mắt đỏ ngầu hẳn lúc này nhìn mấy tên sát thủ còn lại chưa từng mất đi một chút nào sự lạnh lùng khiến bọn chúng có phần e sợ. Không ngờ một hải tặc mới 10 tuổi lại có bản lĩnh đến mức này, giết người không chớp mắt, sát khí trên người cũng thật nặng khiến người ta cảm thấy áp lực. Tuy e sợ nhưng bọn chúng có thể nhìn thấy Huyền Từ Mặc đã đến giới hạn. Vậy nên không tên liền liều mình nhảy lên ra một chiêu kết liễu mạng sống của hắn. Thành kiếm sắc bén phản chiếu ánh nắng chói lòa chuẩn bị đâm về phía Huyền Từ Mặc, Huyền Từ Mặc cũng biết bản thân đến giới hạn không thể tiếp tục được nữa nên nhắm mắt nhận mệnh.

Thanh kiếm chém xuống, máu bắn tung tóe khắp nơi, nhưng mà máu đó lại không phải của hắn. Lam Nguyệt sau một hồi choáng váng trước áp lực nặng nề gay ra bởi sát khí cuối cùng cũng có chút tỉnh táo trở lại. Nhìn quanh thì thấy Huyền Từ Mặc đang bị thương nặng. Đám hắc y nhân thì muốn một chiêu kết thúc mạng sống của hắn. Quá vội vã, Lam Nguyệt liền lập tức lao ra mà quên mất bản thân có thể dùng dị năng. Nhận nguyên vết chém, trên lưng của nàng lúc này đang chảy đầm đìa máu. Huyền Từ Mặc nhìn nàng không ngại ngần hi sinh tính mạng ra bảo vệ hắn liền không ngại vết thương không thể di chuyển mà đến gần nàng. Nhìn thân thể nàng yếu ớt nằm trong tay hắn mà đau lòng hết lên:

-NGUYỆT NHI!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Hắc nhi nhân thấy mục tiêu tấn công của mình tránh được liền tiếp tục lao lên. Lần này không chỉ hắn mà những tên còn lại cũng đồng loạt tấn công. Huyền Từ Mặc ôm chặt Lam Nguyệt trong lòng mà tuyệt vọng trách bản thân mình quá vô dụng! Nhưng mà như chưa khiến mọi người đủ bất ngờ. Đôi tay bé nhỏ bỗng gợn về phía đám sát thủ đang lao tới, đôi mắt vô hồn nhìn họ. Nhìn vào đôi mắt đó, đám hắc y nhân bỗng cảm thấy không khí xung quanh như cô đặc lại, khó thở vô cùng. Khí lạnh chạy khắp tứ chi bọn họ khiến tất cả như bị tê liệt. Không cử động được, vũ khí trên tay cũng rơi xuống hết, tất cả ngã xuống ôm cổ nhìn, khuôn mặt ngày càng tím bầm như bị ai đó bóp cổ. Chỉ một lát sau thì toàn bộ đều trút hơi thở cuối cùng, tất cả đều đã chết.

Huyền Từ Mặc thì vô cùng sững sốt nhìn Lam Nguyệt. Nàng cũng quay đầu lại nhìn hắn. Đôi mắt vẫn vô thần chỉ khác là nó đã không còn đáng sợ như lúc nãy nữa. Mà trong đó lại ẩn giấu sự nhẹ nhõm, vui mừng. Nàng mừng vì ta vẫn không sao ư? Chưa bao giờ Huyền Từ Mặc lại có được một cảm giác mình được cần đến như lúc này. Một cảm giác vui sướng hạnh phúc đến khó tả trào dâng trong lòng hắn. Từ khi sinh ra tới giờ đây là lần đầu tiên hắn được cảm nhận nó.

Đêm tối, trong khu rừng âm u lạnh lẽo. Huyền Từ Mặc đang cẩn thận chăm sóc vết thương ở lưng cho Lam Nguyệt. Vết thương khá sâu, máu thịt trộn lẫn lộn với nhau trông rất đáng sợ. Vì y phục của hắn không đủ nên chỉ có thể xé một mảnh để lau vết thương cho nàng, còn băng bó thì đành phải ủy khuất nàng lấy mảnh y phục của nàng vậy. Lam Nguyệt sau khi thấy hắn bình an mới yên tâm ngủ đi. Đến bây giờ vẫn không tỉnh lại làm hắn vô cùng lo lắng. Lúc này hắn lo cho nàng đến nỗi quên rằng bản thân cũng đang có thương thế không hề nhẹ.

-Ừm.....

Một tiếng rên nhỏ vang lên, tuy rất nhỏ nhưng vì giữa không gian tĩnh mịch như bây giờ vẫn đủ để Huyền Từ Mặc nghe thấy. Thấy nàng tỉnh lại, hắn thầm thở phào một cái rồi ôn nhu nói:

- Tỉnh rồi sao? Muội có còn đau không?

- Nguyệt nhi....không....sao...

Lam Nguyệt khó nhọc mở mắt, giọng nói thều thào yếu ớt. Nàng biết nàng chỉ tạm thời tỉnh lại trong chốc lát thôi. Vì thân thể này vẫn còn quá nhỏ khả năng chịu đựng lại yếu cho nên mới chỉ sử dụng một ít dị năng đã không còn sức lực. Chưa kể nàng cũng đang bị thương nữa. Tuy biết mình không chết nhưng cái cảm giác vô lực này giống hết trước lúc nàng kết thúc cuộc sống ở kiếp trước. Khá khó chịu! Bình thường nàng chỉ cần ăn thêm nhiều hơn nữa là sẽ bù lại được. Nhưng mà vì trong rừng hoang vu thiếu thốn nên cách duy nhất để trở lại bình thường đó là ngủ. Nàng có thể ngủ nhiều ngày liền nếu cần thiết. Đây là cái rất bất tiện của năng lực này. Bây giờ nàng còn có thể tỉnh táo một chút nhưng lát nữa nhất định sẽ lại ngủ sâu. Hi vọng khi đó không có thêm chuyện gì xảy ra với Huyền Từ Mặc nữa

- Ngốc quá! Sao lúc đó lại lao ra đỡ cho ta.

- Ta không thể chết được. Đó là điều chắc chắn. Vậy nên Nguyệt nhi bảo vệ huynh là điều đương nhiên. Tất nhiên là sau này huynh phải trả ơn ta rồi. Nhớ lời hứa của mình, chịu trách nhiệm với Nguyệt nhi. Cuộc đời của Nguyệt nhi, sau này chỉ có thể dựa vào huynh đó.

Nói rồi Lam Nguyệt lại ngủ đi, lâm vào hôn mê. Huyền Từ Mặc nhìn thật kỹ khuôn mặt tinh xảo tựa búp bê của Lam Nguyệt, mỉm cười một cách ôn nhu

- Ta nhất định sẽ giữ lời hứa Bởi từ bây giờ ta sẽ chỉ vì muội mà sống....

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Nhiều năm sau

12 năm sau

Hôm nay là đêm trăng rằm tiết thu, dân chúng trong kinh thành đang tung bùng tổ chức lễ hội hoa đăng. Khắp nơi được treo lồng đèn rực rỡ, trên sông, hàng trăm chiếc hoa đăng được thả trôi biến con sông thành thoát thường ngày trở nên diễm lệ vô cùng. Các tài tử giai nhân thi nhau viết thơ lên chiếc hoa đăng của mình rồi châm đèn thả trôi sông. Nếu ai đón được chiếc đèn đó coi như đó là duyên phận để họ kết tóc suốt đời suốt kiếp. Vậy nên không chỉ các thiếu nữ mà rất nhiều công tử cũng thử thả đèn mong tìm được cho mình một mối nhân duyên đẹp.

Trên sông cũng có rất nhiều thuyền của những tiểu thư hay công tử gia đình quyền quý ra dạo chơi. Ngắm khung cảnh từ trên sông quả thực là đẹp nhất. Tuy nhiên vẫn có một nơi có thể nhìn ngắm mọi thứ rõ và rực rỡ gấp vạn lần so với bất kì chỗ nào. Đó chính Hoàng cung. Đúng như tên gọi, nơi đây chỉ được dùng làm nơi nghỉ chân, dạo chơi cho hoàng thất. Hoàng cung được thiết kế cao, mặt tiền hướng về cả bốn phía nên có thể bao quát toàn bộ kinh thành. Từ chỗ này có thể nhìn ngắm đường phố náo nhiệt cũng như dòng sông diễm lệ. Đương nhiên vì đây là chỗ của gia đình đế vương nên cứ đến lễ hội hoa đăng hằng năm là nó lại được trang hoàng lộng lẫy nhất. rèm lụa, đèn lồng, cùng hoa đều được thiết kế tinh xảo tỉ mỉ có giá trị liền thành. Dân thường không được phép bước vào đó nhưng họ có thể chiêm ngưỡng được phong thái hoàng gia từ bên dưới. Và đặc biệt năm nay tất cả dân chúng đều chờ mong sự xuất hiện của Bát nữ nhi của đương kim thánh thượng, Thần Vũ công chúa.

Từ sau lễ cầu phúc đầu tiên của người, công chúa chưa từng rời khỏi hoàng cung. Chỉ trừ đến lễ cầu phúc mỗi năm, lễ hoa đăng mỗi năm cũng đều không tham gia. Năm nay đột nhiên Bát công chúa lại nói muốn dạo chơi đêm trăng rằm khiến mọi người ai cũng chờ mong. Dân chúng không ai là không muốn được chiêm ngưỡng sắc đẹp mỹ lệ của nàng. Thần Vũ công chúa được đồn rằng sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành, đôi mắt đen láy ước lệ, đôi môi tựa cánh hoa đào, làn da trắng muốt mịn màng không tí vết, mái tóc dài ba ngàn sợi màu hắc lam đặc biệt như dải lụa lúc nào cũng như bay nhẹ trong gió. Một vẻ đẹp không thể dùng ngôn từ bình thường để diễn tả, giống như tiên tử lạc giồng trần gian, gần gũi mà cũng vô cùng xa cách.

Nguyệt Liên cung, cung điện mà Quang Minh hoàng đế đặc biệt xây dựng cho Bát công chúa. Nằm bên cạnh một tuyết liên hồ tuyệt đẹp. Tuyết liên phải đi hơn ngàn dặm về phía bắc lạnh giá để trong hòm băng đem về. Hồ nhân tạo bên dưới bùn đất chôn băng ngàn năm để giữ cho hoa có thể nở. Ngoài ra còn có rất nhiều cây hàn mai cùng anh đào, thêm vài cây liễu rủ nhẹ xuống hồ. Vườn hoa đặc biệt mỗi mùa có thể ngắm những cảnh sắc khác nhau và nó chỉ dành riêng cho công chúa được sủng ái nhất của hoàng đế. Cung điện được xây dựng cũng rộng lớn rực rỡ không khác gì tẩm cung của hoàng hậu khiến không ít người ghen tị.

Lúc này Lam Nguyệt đang được cung nhân giúp trang điểm, hầu hạ thay y phục. Lam Nguyệt thần người trước gương nhớ lại. Sau khi nàng ngất đi tỉnh dậy lại một lần nữa thì thấy mình đang ở trong khuê phòng của mình được chuẩn bị sẵn ở chùa Vọng Thiên. Xung quanh có rất nhiều thái y đang hầu hạ chăm sóc. Mẫu hậu, phụ hoàng cũng đã đến và rất lo lắng cho nàng. Bọn họ nói bỗng dưng tìm thấy nàng ngất ở trước cổng chùa lại còn bị thương. Rõ ràng nàng ở cùng Huyền Từ Mặc mà, sao lại quay về được? Nhất định là hắc đã đem nàng quay về rồi bỏ đi. Mỗi lần nghĩ đến hắc thế mà lại dám bỏ đi một mình không nói từ biệt là Lam Nguyệt lại có chút giận rồi. Thề sẽ không thêm đề ý đến tên đại nghịch ấy nữa. Sau đó tuy nàng bị thương nặng, lễ cầu phúc lễ ra bị hủy nhưng là nàng nháo đời nên nó vẫn diễn ra bình thường. Chỉ là trong thời gian diễn ra thì thái y luôn túc trực cạnh nàng, nghi thức cũng bị giảm bớt. Ngay sau khi kết thúc nàng buộc quay trở về hoàng cung tiếp tục trị thương.

Nhớ lại lúc ấy để cho có hình thức nàng ngâm một khúc ca ngắn, trời bỗng đổ mưa rào rất nhanh rồi tạnh, ngay sau đó cầu vồng thất sắc sắc sỡ hiện ra. Ai cũng cho là điềm lành nên càng tung hô Thánh nữ là nàng hơn. Việc đây chỉ là vô tình trùng hợp nên nàng cũng không quan tâm. Ai ngờ lễ cầu phúc năm sau khi nàng ngâm xong bầu trời không có gì thay đổi dân chúng lại trở nên sợ hãi vì nghĩ Mẫu thần giận bọn họ làm sai điều gì nên mới không chúc phúc nữa. Vậy là đám người đó không ngừng quỳ dưới chân nàng cầu xin nàng thay bọn họ tạ lỗi với Mẫu Thần. Không còn cách nào khác Lam Nguyệt đành dùng dị năng của mình để làm yên lòng dân chúng. Và hàng năm đều vậy, trong lúc ngâm khúc ca, nàng đều thầm khiến trời đổ mưa lớn sau đó cho xuất hiện cầu vồng để họ có thể vui vẻ. Chỉ cần tập hợp hơi nước trong khí thành những đám mây lớn, nặng dần chúng sẽ tạo ra mưa. Còn cầu vồng thì dịch chuyển những tia sáng của mặt trời qua những giọt nước là có. Người cổ đại rất mê tín, cái gì cũng cho là điềm báo của thần linh nên trừ lễ cầu phúc hàng năm nàng đều không ra ngoài. Chỉ sợ ra ngoài rồi lại có "điềm báo" từ Mẫu Thần làm khổ nàng.

Thấy nàng suốt ngày nhốt mình trong tẩm cung không đánh đàn cũng lại ngồi xếp giấy nên phụ hoàng mới lo sợ nàng bị bệnh. Ép nàng năm nay phải đi chơi đêm hoa đăng. Không phải hoàng thượng đích thân năn nỉ nhất quyết muốn nàng đi thì không bao giờ có chuyện nàng ngồi đây để họ vờn qua vờn lại chuẩn bị xuất cung đâu.

Chuẩn bị rời khỏi cung, nàng được tiểu Mai cẩn thận dìu lên lễ. Có dị năng nhưng đổi lại là cơ thể yếu ớt đến nỗi gió thổi cũng bay khiến nàng phiền não vô cùng. Tiểu Mai là đại cung nữ bên cạnh nàng, hơn nàng ba tuổi. Bắt đầu đi theo nàng từ 7 năm trước. Sau đại lễ cầu phúc trên đường trở về thì bất gặp nàng ấy cùng ca ca mình ăn mặc rách rưới, đầu tóc bù xù bẩn thỉu khiến người ta phải lắc đầu tránh xa. Gia đình tiểu Mai cơ cực, mẫu thân mất sớm, phụ thân gà trống nuôi con suốt 8 năm cũng không chịu nổi nữa mà qua đời. Lúc gặp Lam Nguyệt là thấy bọn họ đang bán mình chôn cha. Tiểu Mai còn đang bị một tên phú hào trong vùng bắt về nuôi làm thiếp. Ca ca nàng không cho nên bị đám gia nhân của lão phú hào đó đánh. Nàng nhìn không lọt mắt nên đã cứu huynh muội bọn họ.

Mà tiểu Mai suốt mấy năm qua luôn hầu hạ công chúa vô cùng cẩn thận. Nàng luôn biết ơn công chúa vì đã cứu sống hai huynh muội bọn họ. Lại còn cho nàng cùng ca ca một cuộc sống đầy đủ, sung túc như vậy. Thật ra lúc Thần Vũ công chúa đưa bọn họ trở về cùng thì nàng có chút bị thương. Hoàng cung là nơi ăn thịt người, có ai còn nguyên vẹn mà quay trở về. Vào đó hầu hạ chủ tử rồi thì sau này huynh muội bọn họ sẽ ra sao đây? Có bị ép làm mây chuyện bán thỉu trong hoàng cung không? Từ nhỏ đến lớn phụ thân đều dạy dỗ phải sống sao cho lương thiện. Vào đó rồi thì liệu cả hai còn có được như lời phụ thân đã dặn dò. Nhưng nếu không làm theo thì lấy gì để sống, người đó đã cứu mạng bọn họ thì bắt buộc nàng phải coi đó là chủ tử mà trung thành. Đây cũng là lời mà phụ thân dặn dò trước khi chết. Nhưng mà sau khi vào cung khác hoàn toàn với suy nghĩ của nàng. Công chúa không hề sai nàng bất cứ công việc gì quá đáng, cũng không bao giờ đối xử tệ bạc với nàng. Các ti muội cùng hầu hạ công chúa cũng đối xử với nàng rất tốt. Cuộc sống trong cung cũng khá đầy đủ và vui vẻ. Ca ca cũng được đưa đi huấn luyện trở thành thị vệ.

Nhưng nàng nhớ nhất một lần khi nàng vô tình đắc tội với đại cung nữ bên cạnh Đức phi, bị phạt bạt tai 50 cái. Hai má đỏ rát đau đớn vô cùng. Nhưng mà công chúa đã đích thân đến thăm nàng rồi nói rằng:

-Ta biết trong hoàng cung này chẳng bao giờ sạch sẽ gì nhưng mà sống sạch mãi sẽ chẳng bao giờ tồn tại được. Những gì chúng ta làm chỉ là để tự bảo vệ mình mà thôi. Ta tin tưởng ở người

Công chúa chỉ lạnh nhạt nói như vậy. Lời nói và khuôn mặt không hề có chút cảm xúc gì nhưng đối với nàng thì nó như một tia sáng ánh lên trong cuộc đời đen tối. Từ đó trở đi, nàng luôn tự thề với mình rằng đời này kiếp này tận tâm trung thành với công chúa. Bởi vì tiểu Mai biết rằng trên đời này người duy nhất giúp nàng tự bước đi đó chính là công chúa. Là công chúa đã cho nàng một cuộc sống mới. Và cả đời này nàng nhất định sẽ không bao giờ quên. Vậy nên mấy năm qua tiểu Mai nàng vẫn luôn cố gắng rèn luyện trong từng cử chỉ lời nói để có thể xứng đáng để trở thành đại cung nữ bên cạnh người, được người tin tưởng. Nhìn công chúa dần trưởng thành hơn, xinh đẹp hơn, nàng lại càng thêm cảm thấy tự hào. Tiểu Mai tin rằng lần xuất cung này dân chúng trong kinh thành sẽ càng phải cúi đầu ngưỡng mộ công chúa của nàng. Công chúa xinh đẹp lại tài giỏi, nhất định trên thế gian sẽ không có ai có thể hơn được.

Trần Vũ nhìn theo từng bước chân của Lam Nguyệt lên liễn của mình. Trong lòng kích động không thôi. Nàng trước giờ vẫn luôn tỏa sáng như vậy. Kiểu diễm như một tiên tử đi nhầm xuống trần gian. Thời gian khó khăn trong doanh trại huấn luyện cầm vệ, đói mệt, bị người khác bắt nạt chèn ép nhiều lúc hần muốn từ bỏ. Là nàng đã đem lại ánh sáng cho vũ hần tiếp tục. Từ lúc mới nhìn thấy nàng chỉ là một nữ hài 3 tuổi hần đã không thể nào quên được. Nàng đã cứu huynh muội hần, hần không sợ vào cung thậm chí nếu nàng không cho hần vào thì hần nhất định tìm mọi cách để vào để trả ơn. Đối với Trần Vũ Lam Nguyệt giống như tín ngưỡng mà hần tôn thờ vậy, hần nhất định sẽ bảo vệ tín ngưỡng đấy bằng mọi giá. Chính vì thế lẽ ra có thể thành một cầm vệ quân có tiền đồ rộng mở được hoàng thượng khen ngợi hần lại trở thành trưởng thị vệ cung Nguyệt Liên bên cạnh nàng. Mỗi nàng có thể chính mình nhìn thấy nàng, bảo vệ nàng chính là một điều hạnh phúc nhất của cuộc đời hần.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Hần đang ở đâu?

Phượng liền cùng thị vệ hoàng cung bắt đầu khởi hành. Đoàn người vừa ra khỏi liễn thu hút không ít sự chú ý của dân chúng. Vừa nhìn mọi người đã tập trung xung quanh, đi đến đâu thị vệ liền lập tức dọn đường sẵn đến đó. Một màn như vậy có một chút khiến Lam Nguyệt phải nhức đầu. Chỉ là đi chơi hội thôi mà, có cần khoa trương như vậy. Nhưng mà cũng không thể trách bọn họ. Tất cả đều vì sự an toàn của nàng.

Dạo gần đây nơi bên ngoài đại lục Huyền Thiên bỗng nổi lên một đám người tự xưng là bộ tộc Phiến Du. Hung hăng hiếu chiến vô cùng, liên tục gây chiến với các quốc gia của đại lục Huyền Thiên này. Bọn họ hành tung thần bí, chỉ biết đang sinh sống phía bên ngoài của đại lục, lực lượng cũng rất hùng mạnh hùng mạnh. Phụ hoàng luôn liên tục đau đầu, bọn chúng tấn công trực tiếp bằng bạo lực không được do năm quốc gia hợp lại cùng đánh liền chuyển sang dùng thủ đoạn gây nên rất nhiều chuyện khiến cái quốc gia ở Huyền Thiên nghi kỵ lẫn nhau. Tuy là đoán có thể là do kẻ thù ly gián nhưng ai biết đâu là thật. Mọi thứ đều đang ở trạng thái gong kim. Không biết lúc nào sẽ bị phá vỡ nữa. Mà nàng, nhân vật truyền kì của Huyền Phong quốc, không ai là không nghe đến danh nàng. Với thân thế cùng địa vị như vậy không khó để trở thành một mục tiêu. Vậy nên tất cả đều cho một mục đích là nàng có thể được an toàn.

Dân chúng không ngừng vây xung quanh hi vọng có thể chiêm ngưỡng dung nhan như họa của Bát công chúa. Nhưng đáng tiếc vẻ đẹp tuyệt diễm đó đã bị che lấp sau rèm lụa mỏng. Cũng đúng thôi, dung mạo của công chúa hoàng thất, nhất vị công chúa cao cao tại thượng được hoàng thượng sủng ái sao lại có thể dễ dàng để cho dân thường nhìn ngắm được.

Phượng liền dừng ở trước Hoàng các

Tiểu Mai cẩn thận đưa tay ra đỡ Lam Nguyệt bước xuống. Dân chúng đồng loạt quỳ xuống hành lễ nhưng vẫn có kẻ lên nhìn lên. Dung nhan của kinh thành đệ nhất mỹ nhân thật đáng để khiến người ta phải mạo hiểm. Một bàn tay nhỏ nhắn nõn nà vươn ra từ tấm màn lụa, theo đó một nữ tử bước ra. Tất cả mọi người đều thán hít một hơi. Đẹp! Thực sự quá đẹp, vẻ đẹp kiều diễm không ai có thể so bì được, vạn vật xung quang bỗng trở nên ảm đạm thất sắc so với vẻ đẹp của nàng. Lam Nguyệt vì đêm hoa đăng này mà được cung nhân trang điểm vô cùng kĩ lưỡng làm nổi bật khuôn mặt như tiên của mình. Mắt đen môi hồng, da trắng, trước trán đeo một viên lam thạch trong suốt quý giá. Mái tóc được vấn lên một phần theo kiểu Đọa Mã kế (mỗ tui: muốn biết Đọa Mã kế trông như thế nào mời tìm GG-sama) cài thêm một chiếc trâm hình Lam Mẫu Đơn đơn giản nhưng tinh xảo. Phần tóc còn lại được buông thả tung bay trong gió, tóc mai ngắn ôm tròn cả khuôn mặt trai xoan của nàng. Nàng mặc một bộ váy dài màu lam tôn lên dáng người yếu điệu thướt tha như liễu của mình. Bên hông là miếng Nguyệt Lam ngọc, trượng trưng cho thân phận Thần Vũ công chúa của nàng. Miếng ngọc màu lam, bên trong chạm khắc một con không tước đang chuẩn bị tung cánh. Mặt kia thì có một chữ Nguyệt bằng đá quý khảm thêm vào. Nàng bình tĩnh và khoan thai bước xuống, khuôn mặt không biểu lộ chút cảm xúc dư thừa, chỉ lạnh nhạt. Quả đúng như lời đồn, công chúa mang phong thái cao cao tại thượng của một vị thần tiên.

Nàng vừa bước xuống tất cả đều đồng loạt dập đầu hành lễ

-Thần Vũ công chúa thiên tuế thiên tuế thiên tuế!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Lên gác cao nhất của Hoàng các, lúc này đang có Nhị hoàng tử, Ngũ công chúa, Lục công chúa và Thất hoàng tử. Nơi đây chỉ có con cháu hoàng thất còn các vị nương nương mọi năm đều ở trong cung tổ chức hoa yến. Tất cả đều quay ra nhìn Lam Nguyệt vừa mới tới. Mỗi người một vẻ mặt khác nhau. Nàng cũng chẳng cần quan tâm làm gì. Nhún người Lam Nguyệt hành lễ:

-Hoàng muội xin thỉnh an các vị hoàng huynh, hoàng tỷ. Thử lỗi cho muội tới trễ.

-Bát muội cũng làm giá quá! Khiến tất cả mọi người phải chờ như vậy!

-Là hoàng muội có lỗi! Vì lâu không ra ngoài nên mẫu hậu muốn muội chuẩn bị tươm tất hơn, khiến có chút chậm trễ. Xin Ngũ hoàng tỷ độ lượng sẽ không so đo với hoàng muội.

-Xí!

Ngũ công chúa Huyền Hoàn Chân tỏ vẻ khinh thường không quan tâm nhưng thật ra trong lòng nàng đã ghen tức muốn chết. Phụ hoàng lúc nào cũng chỉ cưng chiều cho à nha đầu này. Mọi thứ tốt nhất đều đem tặng cho nó. Đến đêm hoa đăng xuất cung dạo chơi cũng chuẩn bị khoa trương đến như vậy. Trong khi bọn nàng phải rời đi từ sớm còn nha đầu đó được rùng rình đến bây giờ mới tới. Còn cho cả một tốp thị vệ lớn như vậy đi sau bảo hộ. Lam Nguyệt mặc kệ đã được cho phép hay chưa liền lập tức đứng lên rồi ngồi an vị trên ghế. Biểu cảm không mặn không nhạt, cả người đều toát lên vẻ thanh tao. Nhìn dáng vẻ đó của nàng Ngũ công chúa càng cảm thấy bất công. Tại sao Lam Nguyệt sinh ra lại có thể được ông trời ưu ái đến vậy. Nhận được mọi sủng ái không nói lại có thêm được dung mạo khuynh quốc khuynh thành không ai sánh được. Nàng ta đi tới đâu lại lấy hết ánh hào quang của nàng. Hôm nay đã có tình trạng điểm rục rờ thu hút không ít sự ngưỡng mộ khiến nàng sung sướng không thôi. Nào ngờ Lam Nguyệt vừa tới mọi ánh mắt đều quay về hướng của nàng ta. Thật ngứa mắt mà! Ngũ công chúa gằn như vò nát cái khăn tú trong tay mình.

Lam Nguyệt sao có thể không nhìn thấy nhưng nàng luôn quyết định mặc kệ. Nhìn những người xung quanh mà nàng thờ dài. Từ sau khi Tứ hoàng tử biến mất, Lan quý phi ra về đau lòng không thôi. Đức phi thấy vậy liền tỷ muội tình thâm mà đau lòng theo. Cuối cùng vì nỗi nhớ con nên Lan quý phi đã nhận Nhị hoàng tử làm con thừa tự. Qua đây có thể thấy gia tộc Đức phi đã leo lên thuyền của Thừa tướng. Nhị hoàng tử Huyền Bảo Hằng được cưng chiều từ nhỏ lại thiếu bản lĩnh, thiên cận rất dễ khống chế nếu trở thành hoàng đế sau này. Quả là một quân cờ hoàn hảo cho bà ta thao túng quyền lực của Huyền Phong quốc. Vậy nên trên triều thừa tướng cùng các vị đại thần dưới trướng ông ta luôn ra sức tiến cử Nhị hoàng tử cho chức vị thái tử. Phụ hoàng đang rất đau đầu vì việc này.

Mẫu phi Đại hoàng tử là Thục phi là một nữ nhân không hề có tâm cơ. Ngày ngày chỉ an an ổn ổn chăm lo nuôi dạy Đại hoàng tử. Cũng nhờ thế mà Đại hoàng tử trưởng thành là một đáng nam nhi văn võ song toàn, dung mạo khôi ngô tuấn tú, là ước mơ của nhiều thiếu nữ. Người như vậy tất nhiên sẽ phù hợp cho vị trí thái tử. Ai ngờ dùng một cái liên thỉnh cầu cho ra ngoài biên cương canh giữ. Phụ hoàng cũng có ý định phong thái tử cho Đại hoàng tử nhưng huynh ấy một mực muốn đi nên không còn cách nào ông đành phong vương rồi cho huynh ấy đến đất phong ở phía Bắc trọng yếu của Huyền Phong quốc. Nhìn qua mọi người đều nói Đại hoàng tử ngu ngốc. Lẽ ra được hưởng vinh quang tôn quý nhưng lại từ bỏ để ra phương Bắc chịu trận nhưng nàng lại thấy như vậy là vô cùng sáng suốt. Xét về thủ đoạn cùng tâm cơ thì có gộp cả Đại hoàng tử với Thục phi cũng không lại Lan quý phi. Nếu ở lại bọn họ chắc chắn trở thành mục tiêu cần loại bỏ. tự động rút lui sẽ đổi lại được cuộc sống yên bình. Như vậy cũng đáng.

Còn về phía Thất hoàng tử, Mai phi là một điển hình cho loại nữ nhân ngực to não ngắn. Chỉ là một con hồ gươm dương oai với đám người dưới. Vừa thấy có ai hơn mình liền sợ sệt tránh né. Chính vì thế từ mẹ sang con tính cách không khác là bao, vô cùng yếu đuối. Người như vậy sao có thể lên làm thái tử.

Chỉ còn lại Nhị hoàng tử nhưng vì.....Cho đến tận bây giờ vị trí thái tử vẫn bỏ trống, phụ hoàng vẫn mãi ngập ngừng không muốn giao ra. Về phía Lam Nguyệt, theo nàng người có khả năng nhất vẫn chỉ có hần thôi. Mà hần giờ lại ở đâu mất rồi???

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Trở về

Vì không có ai phù hợp hơn nên tất cả đều cho rằng vị trí thái tử như vật đã nằm trong túi Nhị hoàng tử. Vấn đề chỉ còn là thời gian thôi. Vì thế ai cũng kiêng dè hần hơn, hần cũng vì thế tự đắc cùng kiêu ngạo nhiều hơn. Ngay lúc này cũng thế, hần vênh vênh tự cho mình làm chủ khoác lác với nàng.

-Bát muội giờ mới tới bỏ lỡ nhiều cái hay rồi. Để bốn hoàng tử lát nữa cho người biểu diễn lại phục vụ hoàng muội được chứ?

-Như vậy sẽ làm phiền người khác.

-Ta là hoàng tử à không thái tử tương lai. Ai dám có ý kiến phiền não gì ở đây!_Nhị hoàng tử dương dương tự đắc

Lam Nguyệt cũng mặc kệ hần. Lục công chúa cùng Thất hoàng tử chỉ rụt rè phụ họa đằng sau Nhị hoàng tử khiến hần vô cùng hài lòng. Đúng là tỷ đệ, tính cách không có gì khác nhau. Còn Ngũ công chúa thì vẫn luôn dùng đôi mắt như kiếm hần không thể khiến nàng biến mất vậy. Nghĩ kĩ thì sau khi Tam công chúa Huyền Thiên Mẫn được gả đi hòa thân đến Bảo Tàn quốc thì Ngũ công chúa luôn nổi danh khắp chốn kinh thành. Vì sự xinh đẹp cùng tài học của mình. Nàng nay đã nở rộ như một mẫu đơn quyền rũ khiến người ta mê luyến. Mát phượng hẹp dài, môi hồng nhỏ nhắn, da trắng mịn màng cùng thân hình là lướt. Cảm kì thi họa không gì không thông làm mọi người phải trầm trồ khen ngợi. Lam Nguyệt thì luôn nhốt mình trong cung, trừ khi bản thân xuất hiện chứ chẳng mấy ai quan tâm nàng là gì.

Bỏ qua đám người nhàm chán đó, lam Nguyệt tập trung xem náo nhiệt ở bên dưới. Tiểu Mai thì vẫn ở một bên cẩn thận dâng trà cho nàng. Trần Vũ thì vẫn luôn ở đằng sau giữ cảnh giác bảo hộ nàng

Ở trên nóc nhà cao gần đó, khuất trong bóng tối có một Bạch y nhân. Mắt luôn dõi theo thân ảnh màu lam nhỏ nhắn xinh đẹp bên trong Hoàng các. Nếu ai nhìn thấy dung mạo hán lúc này nhất định sẽ phải thốt lên. Một khuôn mặt đẹp yêu nghiệt đến ma mị làm người ta muốn trầm luân không thôi. Vẻ đẹp này có thể khiến nữ nhân tự thẹn cũng không bằng. Bỗng một hắc ý nhân xuất hiện đằng sau hán, quỳ xuống chấp tay cung kính nói:

-Cung chủ! Mọi chuyện đã chuẩn bị xong!

-Tốt! Nói tất cả chờ lệnh của ta!_Bạch y nhân thần bí lạnh giọng nói

-Thuộc hạ nhận mệnh!

Hắc y nhân biến mất, Bạch y nhân vẫn không dời mắt khỏi nữ nhân nhỏ bé kiêu diễm ấy. rồi tự lẩm bầm:

-Nhiều năm trôi qua nàng đã trở thành đóa hoa đẹp như vậy. Chờ ta! Ta sẽ nhanh chóng quay về thực hiện lời hứa của mình. Rất nhanh thôi, Nguyệt nhi....

-Công chúa mời người dùng điểm tâm!

-Ừm!

Tiểu Mai cẩn thận đem một đĩa bánh quế hoa đến bên cạnh Lam Nguyệt. Cái đĩa không hề nhỏ, nó chiếm gần hết cái bàn, bánh trên đó cũng chất lên thành ngọn. Lam Nguyệt bắt đầu từ tốn ăn. Tuy là từ tốn nhưng cái đĩa nhanh chóng vơi dần đi. Ngoại trừ tiểu Mai cùng các cung nữ đã quen với việc này thì ai cũng vô cùng kinh ngạc. Nhìn dáng người nhỏ bé của nàng không ai nghĩ sức ăn lại lớn đến vậy. Cứ như bị bỏ đói nhiều năm rồi ấy. Ngũ công chúa không thêm kiêng nể gì nếm cho nàng một đạo ánh mắt coi thường. Đường là công chúa một quốc lại ăn uống thô lỗ như vậy. Thật là mất mặt!

Còn Lục công chúa và Thất hoàng tử thì mặc dù trong lòng có cười nhạo cũng không dám thể hiện ra. Dù sao Bát muội cũng là nữ nhi được phụ hoàng sủng ái nhất. Nếu nàng mà về thừa lại với người thì nhất định Mẫu phi sẽ trách phạt hai tỷ đệ bọn họ. Tuy nhiên ánh mắt không nói dối, bọn họ vẫn để lại sơ hở

Tiểu Mai lên nhìn thấy mấy người như vậy thì vô cùng tức giận. Mấy người này sao lại dám công khai coi thường điện hạ cơ chứ? Cũng chỉ đều là công chúa hoàng thất với nhau thôi. Mà bọn họ cũng không thể so với Bát công chúa, người được hoàng thượng sủng ái nhất, lại được vạn dân tôn sùng. Chỉ là mấy bình hoa di động mà còn bày đặt lớn lối.

Duy chỉ Nhị hoàng tử thấy Lam Nguyệt ăn nhiều như vậy thì không thể hiện ra sự khinh thường. Lại còn mỉm cười nói:

-Ta không biết Bát hoàng muội lại thích điểm tâm đến vậy, chỉ chuẩn bị nhiều như vậy cũng không đủ Hay thử món bánh hạnh nhân này đi. Ta kêu ngự trù đặc biệt làm cho hôm nay nhưng ta ăn mấy cái liền ghét bỏ, nếu muội muốn có thể lấy vài cái.

Giọng nói rõ ràng thể hiện sự bố thí. Tiểu Mai lúc này thực sự vô cùng phẫn nộ. Đây chính là khinh thường! Trắng trợn khinh thường công chúa. Đối với nàng Bát công chúa cao cao tại thượng sao có thể để cho người coi khinh như thế. Nàng hận! Cho dù đó là hoàng tử cũng không được phép. Lam Nguyệt nghe Nhị hoàng huynh nói vậy cũng hơi nhú mày. Đây chính là coi mình như ăn mày mà bố thí sao? Lam Nguyệt vẫn tiếp tục ăn làm lơ lời mời của Nhị hoàng tử. Nhị hoàng tử bị làm lơ liền bị mất mặt. Có ý tốt mời mà lại bị coi thường khiến cho hán mặt dần đỏ lên vì tức giận nhưng vẫn cố bình tĩnh nói

-Bát muội đây là chê tâm ý của hoàng huynh sao?

-Lam Nguyệt không có ý đó!

-Vậy mau thử đi. Không bát muội đây là coi thường hoàng huynh đó.

-Xin Nhị hoàng tử thứ lỗi. Công chúa không thể chạm vào nhưng thứ như này!_Tiểu Mai cuối cùng không chịu nổi liền lên tiếng

-To gan! Một tiện tì mà cũng có quyền lên tiếng ở đây sao!

Đến cả một cung nữ nhỏ nhoi cũng dám lên tiếng với ta. Nhị hoàng tử chính thức bùng nổ tức giận quát

Lam Nguyệt thấy tình hình không ổn. Vốn đang định giải thích qua cho êm chuyện nào ngờ chưa kịp lên tiếng thì tiểu Mai chen vào.

-Xin hoàng huynh thứ lỗi. Thứ thực là muội bị dị ứng với hạnh nhân nên đành phải từ chối ý tốt của huynh. Còn về Tiểu Mai do muội nuông chiều nàng nên có chút vô phép. Muội nhất định sẽ về dạy dỗ lại cung nữ của mình. Mong hoàng huynh bỏ qua cho.

-Tội mạo phạm hoàng thất sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy!

Nhị hoàng tử muốn làm khó Lam Nguyệt. Cô công chúa này từ lúc sinh ra đều có được điều kiện tốt hơn cả một hoàng tử là hán. Mặc dù là hoàng muội nhưng hán lúc nào cũng phải kiêng dè nàng vài phần. Có có hội sao hán lại không lấy lại chút công đạo cho mình chứ. Ngũ công chúa ở một bên nhìn cũng có suy nghĩ giống hoàng huynh của mình nên chỉ một bên xem kịch vui. Chỉ còn mỗi Lục công chúa và Thất hoàng tử tất nhiên vẫn chỉ an phận ngồi một chỗ không dám lớn tiếng

-Nếu vậy thì muội sẽ tới tìm phụ hoàng để phân xử. Nói vì ta không thể ăn điểm tâm hoàng huynh mời nên đại cung nữ của ta ra can. Vô tình lại thành

mạo phạm hoàng gia. Tuy hành động của tiểu Mai vì chủ tử nhưng nhất định người sẽ không để huynh thiệt.

Thật ra Lam Nguyệt không hề dị ứng với hạnh nhân. Nhưng nàng nuốt không trôi cái vẻ kiêu ngạo của hắn. Hắn còn chưa có làm thái tử đâu. Tính ra tuổi thật của nàng thì Nhị hoàng tử chỉ là một hài tử vắt mũi chưa sạch. Ở đó là bày đặt lớn lối với người khác.

Nhị hoàng tử Huyền Bảo Hề nghe xong sắc mặt liền biến sắc, từ đỏ thành tím, rồi thành trắng. Nói cho phụ hoàng? Phụ hoàng không trừng phạt hắn mới lạ. Dù hắn có khả năng lên làm thái tử đi chăng nữa thì nhi tử được sủng ái nhất của người vẫn là Bát muội. Làm lớn chuyện thì phụ hoàng sẽ càng bất mãn với hắn hơn. Dù sao chỉ là một cung nữ cũng phiền đến phụ hoàng. Chưa kể nha đầu này nhất định sẽ thêm mắm dặm muối khiến người càng tức giận hơn. Nếu vậy thì thà.....

-Thôi khỏi cần phiền Bát hoàng muội! Bọn hoàng tử cũng chỉ tức giận vậy thôi chứ không có ý định làm khó cung nữ của muội làm gì. Nhớ chú ý lần sau là được.

Nhị hoàng tử có chút không cam lòng nói. Trong lòng tràn đầy phẫn hận, vì rất muốn làm khó nha đầu đó mà quên mất chỗ dựa lớn của nó. Làm như vậy thì người thiệt vẫn chỉ là hắn. Đúng là thất sách.

Lam Nguyệt thấy mọi việc kết thúc như vậy thì vô cùng hài lòng. Nàng chỉ định dọa một chút thôi, cũng không muốn làm phiền đến hoàng thượng làm gì. Đạo này có quá nhiều việc khiến người mệt mỏi rồi. Nhưng dù thế nào thì cũng là người của hoàng thất, không thể để mất hết mặt mũi như vậy được nên Lam Nguyệt quay sang tiểu Mai vẫn đang cúi đầu chịu tội.

-Tiểu Mai! Dù sao cũng là người sai. Nhị hoàng huynh rộng lượng nên đã bỏ qua, còn không mau tạ ơn. Nhớ lần sau còn tái phạm ta sẽ trừng phạt người thật nặng.

Tiểu Mai nghe vậy cũng hiểu ý công chúa nên cẩn thận dập đầu tạ ơn

-Tạ ơn Nhị hoàng tử đã tha tội cho tội tì.

-Không có gì. Bình thân đi!

-Tạ ơn Nhị hoàng tử!

Tiểu Mai đứng dậy liền tiếp tục an phận đứng ở một bên tiếp tục hầu hạ Lam Nguyệt. Huyền Hoàn Chân thấy hoàng huynh lại phải chịu lép vế một lần nữa sự ghen tức lại bùng lên như một ngọn lửa. Cứ tưởng được hả hê một lần ai ngờ. Đúng là trong cung, có được sự sủng ái của phụ hoàng là có được tất cả. Nếu toàn bộ sự cung chiều đối với Bát hoàng muội là của nàng thì sẽ tốt biết bao nhiêu. Đang tiếc phụ hoàng chưa từng cho nàng cả một cái liếc mắt. Thật là bất công!!!!

Nhưng mà nếu sau này Nhị hoàng huynh có thể lên làm hoàng đế thì Lam Nguyệt sao còn có thể phách lối như bây giờ. Nàng cũng sẽ được vô vàn vinh quang mà trước đây chưa từng có. Thần Vũ công chúa sẽ làm sao có thể tôn quý hơn nàng được nữa. Nghĩ đến đây Ngũ công chúa cũng yên lòng hơn. Tạm thời nhịn xuống vì đại cục sau này vậy.

Bầu không khí cũng trở lại như bình thường. Nhị hoàng tử cùng Ngũ công chúa tiếp tục nghe lời khen ngợi nịnh hót từ Lục công chúa, Thất hoàng tử cùng hạ nhân. Cả hai cảm thấy thỏa mãn vô cùng, cũng trở nên kêu ngạo hơn cùng nhau khoe khoang này nọ. Nói chung không khí trong Hoàng các vẫn rất náo nhiệt không kém bên ngoài. Chỉ có mỗi Lam Nguyệt từ đầu đến cuối chỉ ngồi một bên dùng đũa châm cùng uống trà. Đương lúc mọi người đang rất vui vẻ thì có thị vệ đột nhiên bước vào chấp tay quỳ xuống nói:

-Các vị điện hạ. Có người trong cung tới báo. Hoàng thượng muốn các vị hồi cung ngay lập tức.

-Có chuyện gì mà phụ hoàng muốn chúng ta về gấp vậy? _Nhị hoàng tử nhíu mày

-Dạ thưa! Thị vệ đó báo lại là Tứ hoàng tử mất tích đã trở về!!!

-CÁI GÌ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

D[Y

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Trở về (2)

Tin tức này đối với tất cả người trong hoàng thất mà nói thì vô cùng chấn động. Tứ hoàng tử Huyền Từ Mặc, hài tử thân sinh của Lan quý phi, ngoại tôn của Lan thừa tướng quyền khuynh triều đình. Sau một thời gian biến mất tưởng đã chết nay đã lại trở về.

Nhị hoàng tử cùng Ngũ công chúa sau khi nghe được tin này thì có chút chút run rẩy. Tứ đệ đã về vậy thì hẳn có còn sự ủng hộ của phe cánh thừa tướng nữa không? Ngồi vị thái tử cứ như thế mà vượt qua trước mặt hẳn như vậy sao?

Huyền Bảo Hằng lo lắng nhìn sang hoàng muội của hần ngũ công chúa. Cả hai nhìn nhau, trong mắt chứa đầy sự sợ hãi. Nếu Nhị hoàng huynh không được chọn làm thái tử nữa thì giấc mộng của nàng sẽ chỉ còn là bong bóng nước. Nàng lại một lần nữa phải cả đời chịu lép vế với Bát công chúa? Không! Không được! Tuyệt đối không thể để chuyện đó xảy ra.....

Đúng rồi! Tứ hoàng tử mất tích nhiều năm. Không được giáo dục đầy đủ như ở trong hoàng cung thì làm sao có thể đủ tài đức để nhận được sự ủng hộ của triều thần cơ chứ. Nhị hoàng huynh được dạy học đằng hoàng, văn thơ ca phú không gì không thông, lại thông minh tài trí hơn người. Hơn nữa từ nhỏ Tứ hoàng tử bệnh tật yếu đuối sao có thể được. Nhất định thừa tướng vẫn sẽ ủng hộ cho Nhị hoàng huynh. Nhất định là như thế!

Ngũ công chúa không ngừng tự an ủi mình như vậy. Giống như cùng một suy nghĩ, hai huynh muội Nhị hoàng tử nhìn nhau ánh mắt dần an lòng hơn.

Đối với chuyện Huyền Tử Mặc trở về đối với Lục công chúa và Thất hoàng tử mà nói cũng không có gì to tát. Chỉ là có chút ngạc nhiên khi Tứ hoàng huynh vẫn còn sống sót trở về thôi.

Đương lúc không khí đang im lặng như tờ, không một ai nhúc nhích thì một âm thanh dễ nghe vang lên:

-Nếu phụ hoàng đã có lệnh thì chúng ta cũng mau đi thôi.

Lam Nguyệt đứng dậy từ tốn đi ra khỏi Hoàng các lên liễn xe của mình hồi cung. Tiểu Mai cùng Trần Vũ vẫn luôn đi theo sau hầu hạ. Các vị hoàng tử cùng công chúa khác sau khi nghe Lam Nguyệt nói vậy cũng liền lập tức rời khỏi đó lên xe ngựa của mình quay trở về.

Phu xe được lệnh nên thúc ngựa đi rất nhanh, chỉ một lát sau cổng hoàng cung đã mở ra. Tất cả đều cùng nhanh chóng đi vào, vừa xuống cũng rất nhanh chóng cùng nhau đi đến Ngự thư phòng của hoàng thượng. Ai cũng vô cùng vội vã và khẩn trương duy chỉ mỗi Lam Nguyệt vẫn như thường ngày, thong dong từ tốn nhưng không hề chậm chạp.

Cuối cùng khi đến nơi thì thấy đông đủ tất cả các vị đại thần, cả phi tần của hoàng đế cũng có mặt ở đây. Vừa bước vào tất cả cùng quỳ xuống hành lễ.

-Nhi thần xin thỉnh an phụ hoàng. Phụ hoàng vạn tuế!

-Tất cả bình thân đi!

Quang Minh hoàng đế nghiêm giọng nói khiến ai cũng có chút run sợ. Tất nhiên vẫn là trừ bỏ Lam Nguyệt ra. Vẫn là biểu cảm không mặn không nhạt như mọi khi

-Tạ ơn phụ hoàng!

Hành lễ xong, ngoài gương mặt của các vị đại thần cùng các phi tần Lam Nguyệt đã quen thuộc, cả mẫu hậu nàng cũng đang ở đây.

-Nữ nhi xin thỉnh an mẫu hậu/Xin thỉnh an hoàng hậu nương nương.

-Mau bình thân đi!

-Tạ ơn mẫu hậu/Hoàng hậu nương nương

Quay lại lúc này ngoài mấy gương mặt quen thuộc ra thì có một thiếu niên đang đứng trước đám đại thần và đối diện với Quang Minh hoàng đế. Thấy bọn họ tiến vào thì hẳn cũng quay ra nhìn. Đó là một nam nhân tuyệt đẹp, đôi mắt phượng hẹp dài hắc bạch phân minh, lông mày mảnh nhưng cũng vô cùng khí phách. Gương mặt tinh tế còn muốn đẹp hơn cả nữ nhân. Yêu nghiệt! Đây là từ đầu tiên xuất hiện trong đầu Lam Nguyệt khi vừa nhìn thấy hắn. Đến Ngũ công chúa cùng Thất công chúa cũng có chút đỏ mặt.

Quang Minh thấy mọi người cũng đã hành lễ xong liền chỉ tay về phía nam nhân xinh đẹp đó nói

-Tứ hoàng tử đã trở về! Các người mau lại chào hỏi đi.

Tuy Quang Minh hoàng đế nói vậy nhưng chỉ có mỗi Lục công chúa cùng Thất hoàng tử hành lễ còn lại Nhị hoàng tử cùng Ngũ công chúa và thậm chí cả Lam Nguyệt vẫn đứng im không nhúc nhích. Quang Minh hoàng đế thấy vậy phải nói là rất tức giận. Trước mặt bá quan văn võ, là người hoàng thất lại không thể hiện chút lễ nghi nào cả. Nhưng mà có giận thì giận hoàng đế thấy Lam Nguyệt cũng đứng im như vậy nên tạm thời kìm nén hỏi cho rõ. Bởi từ trước đến giờ nữ nhi của ông không phải là người không biết rõ phải trái. Lam Nguyệt tuy luôn thích tùy hứng nhưng cũng rất biết điều.

Các vị đại thần đang đứng trong Ngự thư phòng lúc này có người không hiểu các vị hoàng tử công chúa đây là làm sao? Cũng có người thầm tự đoán non đoán cười nhạo người hoàng thất. Tất nhiên đây chỉ là để trong lòng, nếu biểu lộ ra bên ngoài thì mạng của họ đã sớm mất từ lâu rồi.

Đức phi thấy hài tử cùng nữ nhi của mình hành động lỗ mãng như thế thì liền trong lòng thầm cảm thấy sợ hãi xen lẫn tức giận. Tứ hoàng tử vừa trở về hoàng thượng luôn tỏ ra rất vui vẻ. Chứng tỏ phân lượng của Tứ hoàng tử cũng không ít, vậy mà hai hài tử này cũng dám trái lệnh hoàng thượng thất lễ với hoàng huynh của mình. Hoàng hậu thì nhìn Lam Nguyệt bướng bỉnh như thế lại thầm thở dài. Con bé lại giận dỗi chuyện gì nữa rồi, mỗi lần như vậy thật khiến nàng phải đau đầu. Mỗi người một tâm trạng lo lắng nhưng có lẽ căng thẳng nhất lúc này chính là Lan quý phi. Hài tử đó vẫn còn sống, lại còn lành lặn trở về. Nếu nó phan phui mọi chuyện ra thì cuộc sống sau này của nàng coi như chấm dứt. Cứ cho là may mắn không có bằng chứng buộc tội

nàng nhưng với hiềm nghi của hoàng thượng đối với Lan gia thì nhất định sẽ nửa tin nửa ngờ. Đến lúc đó một bước đi của nàng trong cung cũng khó khăn.

Một lúc sau Quang Minh hoàng đế mới lạnh giọng lên tiếng.

-Tại sao các người lại đứng im như vậy? Lễ nghi trong cung vứt đi đâu hết rồi hả?

Nhị hoàng tử cùng Ngũ công chúa nghe vậy thì trong lòng có chút run sợ. Nhưng nghĩ đến tương lai sau này phải mạnh mẽ, bước lên rồi Huyền Bảo Hằng mới bắt đầu từ tốn nói.

-Xin phụ hoàng thứ lỗi cho nhi thần nói thẳng. Tử đệ mất tích đã lâu. Ai cũng nói đệ ấy đã mất mạng nay tự dung lại trở về không thể không khiến nhi thần có chút nghi ngờ.

-Đúng vậy thưa phụ hoàng. Biết đâu là kẻ nào đó có ý đồ xấu giả mạo thì sao?

Ngũ công chúa cũng nhảy vào thêm vài câu. Quang Minh hoàng đế nghe xong liền nổi giận đập tay vào án kỉ quát lớn.

-Hàm hồ! Huyết thống hoàng thất mà các người cũng dám nghi ngờ hay sao?

Đến lúc này Nhị hoàng tử cùng Ngũ công chúa liền vội vàng quỳ xuống run rẩy liên tục dập đầu xin tha tội:

-Xin phụ hoàng tha tội! Xin phụ hoàng tha tội! Nhi thần không có ý đó!

Đức phi thấy hoàng thượng tức giận thì càng hoảng sợ hơn. Đều tại hai hài tử kia gây họa, giờ thì hay rồi không biết có bị trách tội đến đâu nàng không. Quả nhiên ngay sau đó hoàng thượng lại lớn tiếng nói:

-Đức phi! Nàng là dạy dỗ hài tử như vậy sao? Lớn vậy rồi mà vẫn còn hồ đồ!

-Thần thiếp biết tội của mình xin hoàng thượng trách phạt!

Đức phi thấy bị chỉ đích danh lập tức quỳ xuống hướng hoàng đế chịu tội. Nhị hoàng tử thấy một màn như vậy trong lòng tuy ảm ức nhưng vẫn cắn răng nhẫn nhịn. Đúng lúc này một trong những nhân vật quan trọng bước ra, là Lan thừa tướng, ngoại công của Tứ hoàng tử.

-Khởi bẩm hoàng thượng! Thần thấy Nhị hoàng tử nói không phải không đúng! Tứ hoàng tử là ngoại tôn của thần nếu trở về thần đương nhiên vui mừng. Nhưng mất tích đã lâu nay bỗng dung lại trở về không thể không khiến người ta nảy sinh nghi kị. Khẩn cầu bệ hạ minh xét để cho lòng mọi người được tỏ.

-Việc này ta có thể đảm bảo.

Ps: Scor thấy mọi người hưởng ứng bộ này ít quá. Lần đầu Scor viết cổ trang nên có thể cho Scor ít ý kiến hay cảm nhận được không? Hay chỉ đơn giản là bàn luận riêng về một nhân vật hay tình tiết nào đó cũng được. Ít nhất để Scor có thể biết mọi người có quan tâm. Scor sẽ lấy đó làm động lực mà viết tiếp. Scor chờ sự phản hồi của các bạn. LOVE FROM SCOR! <3

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Mọi chuyện diễn ra quá bất ngờ

Một giọng nói già nua vang lên. Tất cả mọi người nhìn sang thì vô cùng ngạc nhiên. Là Trương học sĩ, người có trí tuệ uyên thâm và kiến thức uyên bác hơn cả Thượng thái sư đương triều, nay đang là thầy dạy riêng của Bát công chúa. Trương học sĩ nổi tiếng là thế nhưng luôn sống ẩn dật thanh cao ở trên núi. Được người đời kính trọng, một lời nói ra đều có đáng tin cậy. Vậy mà ngay lúc này đây ông lại giúp khẳng định nam nhân tuyệt mỹ đang đứng ở trong Ngự thư phòng lúc này chính là Tứ hoàng tử. Điều này không khỏi khiến mọi người thầm cảm thấy khó hiểu. Rốt cuộc đang có chuyện gì xảy ra. Như biết được điều này, Trương học sĩ bắt đầu từ tốn nói:

-Năm đó ta lên núi hái ít thuốc thì gặp Tứ hoàng tử. Trên người tuy chỉ mặc trung y nhưng đó lại là từ vài gấm quý chỉ có ở trong cung. Đặc biệt ở cánh tay có kí hiệu của hoàng thất. Vậy nên ta mới dám khẳng định đây chắc chắn là Tứ hoàng tử. Chỉ là tình duyên hạ mất hết trí nhớ. Ta đành giữ người lại để tiện chữa trị nhưng vẫn chưa có thể hoàn toàn khôi phục lại kí ức.

Đến lúc này mọi chuyện đã sáng tỏ, Hóa ra như vậy. Người của đế vương luôn có một cái dấu hiệu trên người được vẽ bằng mực đặc biệt không thể nào trôi. Loại mực này chỉ được làm theo công thức bí mật được truyền lại trong hoàng thất nên không thể làm giả. Lam Nguyệt nhìn quanh và luôn để ý Lan quý phi có những biểu hiện rất kì lạ. Nhất là lúc này khi Trương học sĩ nói Tứ hoàng tử bị mất trí nhớ bà ta liền thờ phào nhẹ nhõm. Chắc chắn có vấn đề!!!!

Lan thừa tướng đến mức này cũng không thể nói gì thêm. Đã có Trương học sĩ đảm bảo thì hẳn còn có thể cố cãi là giả sao? Đành phải cười trừ rồi lui xuống:

-Nếu vậy thì thần xin chúc mừng hoàng thượng đã tìm được Tử hoàng tử.

Nhị hoàng tử thì vô cùng thất vọng. Hẳn đã hi vọng thừa tướng có thể giúp mình cuối cùng kết quả lại thành ra như vậy.

Quang Minh hoàng đế thấy mọi người không còn nghi ngờ nữa thì khá hài lòng. Mọi người thì nhau chúc mừng cho Tử hoàng tử cùng hoàng đế. Nhân vật chính lúc này sau một hồi đứng yên mới từ tốn lại gần Lan quý phi cúi đầu:

-Phụ hoàng nói người là mẫu phi của ta. Chắc thời gian qua hoàng nhi đã làm cho người lo lắng nhiều. Hoàng nhi xin tạ tội với mẫu phi.

Ánh mắt rất chân thành của hắn không có một tia nào nhìn giống giả dối. Lam quý phi thấy vậy thì càng thở phào nhẹ nhõm hơn. Tuy vậy bà ta vẫn có chút bối rối:

-Không sao! Con trở về là ta mừng rồi. Thiệt làm ta lo lắng muốn chết.

Sau đó trong Ngự thư phòng chỉ toàn một màn mẫu tử tình thâm. Cuối cùng Lam Nguyệt, nhân vật vẫn im lặng từ nãy đến giờ mới chịu lên tiếng:

-Nguyệt nhi có chút mệt mỏi. Xin phụ hoàng cho phép Nguyệt nhi cáo lui trước.

-Nguyệt nhi!!! Nguyệt nhi!!! Con đứng lại cho ta!!!!

Tuy là xin phép nhưng chưa kịp để hoàng đế đồng ý liền bỏ ra ngoài hồi cung của mình. Quang Minh hoàng đế tuy tức giận nhưng lại không dám làm gì. Nữ nhi của ông mỗi lần giận dỗi lại tùy hứng như vậy. Không biết lại có chuyện gì nữa đây????

Lam Nguyệt tùy ý như thế Lan quý phi liền nhẹ giọng:

-Chắc ai đó lại lỡ làm phật ý nàng. Dù sao tuổi Bát công chúa vẫn còn nhỏ, lại có hoàng thượng thiên vị trở nên như vậy cũng là lẽ thường

Những lời nói ra nghe thì có vẻ như là tiền bối bao dung với hậu bối. Nhưng nếu xét kỹ thì rõ ràng câu nào câu nấy đều nói rằng Bát công chúa được nuông chiều quá sinh hư. Hoàng đế tất nhiên cũng không phải dạng vừa, cái trò ấu trĩ như vậy sao còn không nghe ra. Muốn mang tiếng xấu hắt lên người công chúa của trẫm. Gan cũng khá lớn! Đưa mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Lan quý phi khiến ả giật mình hoảng sợ. Biết mình đã vô tình làm long nham nổi sóng nên vội vàng im lặng an phận đứng ở một bên. Lan thừa tướng thấy nữ nhi của mình đã từng này tuổi vẫn còn ngu xuẩn như vậy thì không khỏi tức giận.

Cuối cùng sau một hồi im lặng, Quang Minh hoàng đế mới đành thở dài quay ra Huyền Tử Mặc.

-Nguyệt nhi chắc vẫn khó chịu chuyện trẫm bắt nó đi hội hoa đăng ngươi đừng để ý. Quay về cung của mình trước đi. Trẫm đã cho người sửa sang lại Tử Thanh cung. Từ bây giờ đó là cung điện riêng của ngươi.

-Tạ ơn phụ hoàng!

-Còn Trương học sĩ. Ngươi muốn bất cứ thứ gì trẫm sẽ ban thưởng

-Thần giúp Tử hoàng tử không phải vì ban thưởng. Góp một chút sức vì hoàng thất cũng là việc nên làm. Thần chỉ muốn về cố hương tiếp tục cuộc sống an nhàn của mình.

-Nghe nói ngươi thích chim chóc, mấy ngày trước sứ giả Bão Tàn quốc có tiến cống một con chim hoàng anh, loài chim này đặc biệt có linh tính, chỉ hát cho chủ nhân của mình nghe. Nay ngươi nói không cần gì, trẫm ban thưởng nó cho ngươi.

-Thần xin tạ ơn hoàng thượng ban thưởng! _Trương học sĩ cúi đầu cảm tạ

-Ngu xuẩn! Tại sao ta lại sinh ra cái thứ ngu ngốc như ngươi!

-Phụ thân! Sao người lại có thể nói thế với nữ nhi!!!!

Tại Hoàng Lan cung

Sau khi tất cả mọi người rời khỏi Ngự thư phòng. Lan quý phi lấy có lâu ngày không gặp mặt phụ thân nên mong nhớ không nguôi. Muốn cùng Lan thừa tướng trò chuyện một lát. Quang Minh hoàng đế cũng có chút e dè với vị thừa tướng đương triều này nên đành đồng ý. Vừa với đến tẩm cung Lan quý phi liền đuổi hết cung nhân ra ngoài. Lan thừa tướng vì chuyện vừa nãy nên rất tức giận, lớn tiếng với cả nữ nhi mình cùng chiều nhất.

-Ngươi còn nói! Khi không lại kiểm chuyện với Bát công chúa làm gì. Con nhà đầu đó không chỉ có hoàng thượng, còn cả toàn bộ dân chúng Huyền Phong quốc đang sau. Ngươi muốn đồ tiếng xấu thì cũng nên chọn cách thông minh hơn một chút.

-Nhưng mà.....

-Còn nữa! Người làm cái gì cũng hấp tấp. Năm đó người cố chấp muốn lập tức ám sát Bát công chúa không những không được còn khiến hoàng thượng nghi ngờ. Bây giờ một một hài tử cũng giải quyết không xong. Giờ thì hay rồi Tứ hoàng tử đã quay trở về, nếu hắn không mất trí nhớ thì hôm nay chính là ngày Lan gia ta bị tru di cửu tộc đấy.

-Ta cũng không ngờ nghiệt chủng đó lại sống dai đến thế. Phụ thân! Người mau nghĩ cách đi! Chúng ta nên làm gì bây giờ.

Lan thừa tướng đắm chiêu suy nghĩ một lát rồi nói:

-Hiện tại Tứ hoàng tử đã mất trí nhớ nên chúng ta cũng không cần lo lắng. Vấn đề là cái vị trí thái tử kia. Nhị hoàng tử được nuông chiều từ nhỏ, ăn chơi hưởng lạc hoàng thượng đã vốn không muốn hắn lên ngôi. Tứ hoàng tử mất tích lại được Trương học sĩ mang về dạy dỗ tất sẽ được lòng hoàng đế. Nay ta nâng đỡ hắn lên làm thái tử rồi làm vua ắt sẽ có lợi cho sau này.

-Ý phụ thân muốn con phải.....

-Làm một mẫu phi tốt rồi người sẽ có tất cả!

-Nữ nhi đã hiểu!

ém khì!"L.

PS: Biến mới! Mọi người thử suy luận mọi chuyện tiếp theo sẽ như thế nào đi. Cho vui thôi! Biết đâu suy luận của bạn nào hay Scor sẽ thử áp dụng vào truyện. Rất mong mọi người ủng hộ. Đọc truyện vui về! LOVE FROM SCOR!!! <3

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Câm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Tìm gặp

Nguyệt Liên cung, bên hồ Tuyệt Liên, Lam Nguyệt đang ngồi trên nền cỏ cạnh một chiếc bàn nhỏ bày rất nhiều giấy.

-Công chúa! Người vừa rồi tùy hứng như vậy không sợ hoàng thượng trách phạt sao?

Tiểu Mai khuôn mặt tràn đầy lo lắng khuyên giải chủ tử của mình. Mặc dù công chúa được Hoàng thượng sủng ái nhưng không có nghĩa sẽ không ai có hiềm khích với người. Công chúa cứ như vậy rất dễ để lộ ra sơ hở cho những kẻ đó lợi dụng.

Lam Nguyệt bỏ ngoài tai tất cả những gì Tiểu Mai nói. Nàng vẫn chỉ lẳng lặng ngồi bên hồ xếp giấy. Kiếp trước khi còn nhỏ nàng và Gia Thần rất thích xếp giấy cùng nhau. Dù loại con vật cho đến cây cỏ, hai chị em luôn xếp rất nhiều tạo thành một bộ sưu tập đầy trong tủ kính. Đáng tiếc sau khi ba mẹ Dương mất thì nàng không còn xếp giấy nữa. Gia Thần thỉnh thoảng cũng cố rủ nàng cùng chơi nhưng nàng đều lấy cớ bận rồi bỏ qua.

Lâu rồi không đụng đến giấy nàng cũng quên gần hết cách xếp rồi. Chỉ có thể ngồi mò mẫm để nhớ dần. Nghĩ lại hồi đó, Lam Nguyệt cảm thấy thật tội lỗi. Nàng chẳng bao giờ dành được nhiều thời gian cho Gia Thần. Công việc bề bộn ở Dương thị đã cuốn nàng đi mất rồi. Bất giác Lam Nguyệt thở dài một cái.

Trần Vũ từ đầu đến cuối chưa từng rời mắt khỏi nàng. Hắn là trưởng thị vệ Nguyệt Liên cung, được hoàng thượng đặc biệt phân phó bên cạnh trông chừng Bát công chúa, bảo hộ nàng từng chân tơ kẽ tóc. Bởi Lam Nguyệt không thích sự phiền phức nên bình thường bên cạnh nàng chỉ có mỗi hắn cùng Tiểu Mai. Thấy nàng thở dài như vậy dù chỉ là bất giác một lần cũng khiến tâm hắn cảm thấy ần ần cổ đau lòng.

-Tiểu Mai! Tối nay xảy ra nhiều chuyện như vậy công chúa cũng đã mệt mỏi rồi. Muội đừng có nhiều lời nữa.

Tiểu Mai nghe huynh trưởng của mình nói vậy liền lập tức im lặng. Nàng cũng chỉ muốn lo cho công chúa điện hạ thôi mà. Công chúa luôn tùy hứng như vậy bảo sao nàng không lo lắng.

-Thôi được rồi! Bỏ qua đi! Dù sao Tiểu Mai cũng là vì có tâm ý nghĩ cho ta.

-Nhưng mà.....

-Nguyệt nhi mệt mỏi. Đừng đề cập đến chuyện này nữa! _Lam Nguyệt nhanh chóng cắt ngang lời Trần Vũ

-Thần đã hiểu!

Công chúa lần nào cũng vậy, cứ chiều chuộng muội muội hắn như thế nàng sẽ sinh hư mất. Lúc nào cũng nhiều lời. Chuyện ở Hoàng các với Nhị hoàng

tử chẳng phải là một minh chứng rõ ràng hay sao. Nếu nàng không chen vào thì cũng đã không gây ra phiền phức cho công chúa.

Tiểu Mai im lặng cuối cùng Lam Nguyệt cũng có thể tận hưởng một chút sự yên tĩnh. Gió đêm thổi nhẹ nhàng qua mái tóc buông thả của nàng. Hương tuyết liên thơm mát thật dễ chịu. Thật đúng đắn khi ra ngoài đây ngồi xếp giấy. Nhưng tận hưởng chưa được bao lâu thì có thái giám tới thông báo

-Khởi bẩm công chúa. Tứ hoàng tử đến thăm người!

-Thăm thú gì đêm hôm khuya khoắt. Nói ta mệt đi ngủ rồi!

-Nhưng thưa công chúa.....

-Đừng làm phiền ta!

Tuy giọng nói của nàng vẫn như thường lệ không mặn không nhạt nhưng mà nhưng người thân cận nàng như tiểu Mai hay Trần Vũ sao lại không nghe ra nàng đang sinh khí. Tứ hoàng tử từ lâu lắm rồi không ở trong cung đã làm gì để người tức giận như vậy.

Lam Nguyệt tất nhiên là sẽ tức giận rồi. Năm đó cái tên ấy dám đem nàng vứt trở về chùa. Không cho nàng đi theo đã không nói. Nhưng một câu từ biệt khó đến thế sao?

Thái giám vẫn đứng ở bên cạnh bối rối không biết phải làm sao. Công chúa một khi đã nổi lên tính ương bướng thì dù ai nói gì cũng không chịu nghe. Nhưng Tứ hoàng tử.....

-Là ai đã làm hoàng muội tức giận vậy?

Một giọng nói trầm ấm vang lên, nhẹ nhàng như muốn vuốt ve tai người nghe vậy. Bóng dáng nam nhân dần xuất hiện dưới ánh trăng mờ ảo. Thanh y thoát tục đồn tìm không ít cung nữ đang đứng quanh đây kể cả Tiểu Mai. Lúc ở Ngự thư phòng vì có hoàng thượng nên nàng không thể nhìn kỹ Tứ hoàng tử. Bây giờ nhìn lại mới biết Tứ hoàng tử đẹp thật đó. Đẹp yêu nghiệt còn hơn cả nữ nhân. Nhìn lại thì có lẽ có mỗi nhân sắc của công chúa là có thể hơn được so với Tứ hoàng tử.

Tất nhiên đối với mọi người đẹp bao nhiêu thì trong mắt Lam Nguyệt lại khó coi bấy nhiêu. Tên xu nam nhân dám bỏ nàng lại. Bây giờ lại bày đặt quay về, tính lại muốn làm cái gì nữa đây.

-Lam Nguyệt xin thỉnh an Tứ hoàng huynh!

Mang tiếng là hành lễ nhưng Lam Nguyệt lại ngồi. Mắt cũng không thèm nhìn sang người nào đó. Mà người nào đó thấy vậy cũng chỉ đành cười trừ.

-Các người lui ra đi! Ta có chuyện muốn bàn riêng với Bát công chúa!

-Vâng!

Tất cả mọi người đều lui ra, bên hồ sen chỉ còn mỗi Lam Nguyệt cùng Huyền Từ Mặc. Cả hai vẫn duy trì trạng thái trầm mặc. Tự động ngồi xuống bên cạnh nàng Từ Mặc chỉ hỏi:

-Hóng mát sao không ngồi trong đình?

-Ngồi đây mới có thể cảm nhận được rõ

-Cảm nhận cái gì?

-Sự sống!

Mỗi khi Huyền Từ Mặc hỏi nàng cũng chỉ trả lời ngắn gọn. Không thừa một chữ, cũng không thừa một chút cảm xúc nào. Rồi cả hai lại im lặng, Huyền Từ Mặc thì chỉ nhìn về hồ sen phía trước, Lam Nguyệt thì vẫn chăm chú xếp giấy. Cuối cùng vẫn chỉ có hân mở lời trước:

-Vẫn giận ta sao?

-Không giận!

Tuy nói vậy nhưng để ý lúc Huyền Từ Mặc hỏi câu này tay của Lam Nguyệt đã khựng lại trong giây lát. Huyền Từ Mặc chỉ cười cười:

-Quả nhiên là nàng giận!

-Không có! Nguyệt nhi mệt rồi! Đi nghỉ trước.

Nói rồi Lam Nguyệt liền đứng dậy đi vào tẩm cung của mình. Huyền Từ Mặc nhìn theo bóng lưng nàng nói vọng vào:

-Năm đó ta có lỗi với nàng. Ta đã quay về đây nhất định sẽ thực hiện lời hứa của mình.

Không biết Lam Nguyệt có thèm nghe những gì hắn nói hay không. Chỉ biết nàng không hề quay đầu lại, từ tốn đi vào trong.

Cho đến khi cánh cửa tầm cung đóng lại hắn mới rời khỏi đó.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Gặp lại Trình Tuấn Kiệt

Từ sau đêm hội hoa đăng đấy, Huyền Từ Mặc cũng không đến tìm Lam Nguyệt thêm một lần nào nữa. Chỉ nghe cũng nhân bàn tán với nhau rằng hắn được hoàng thượng rất yêu thích. Chính sự trong triều cũng bắt đầu đề hắn làm. Các đại thần trong triều đang đoán già đoán non xem liệu có phải ngôi vị thái tử sẽ rơi vào tay Tứ hoàng tử hay không. Mới chỉ là tin đồn nhưng mấy nguyên lão trong triều đã vội vàng đem tấu chương nói bóng gió gì mà thái tử sẽ là người trị vì giang sơn xã tắc sau này, Hoàng đế không nên vội vàng quyết định khi chưa biết rõ người ấy thế nào. Không chỉ đích xác nhưng kẻ ngu cũng nghe được ra mũi nhọn ấy đang chỉa về phía Huyền Từ Mặc. Hoàng đế lão cha có tức giận thì cũng không thể làm gì. Bởi nhưng người đó đều là những trung thần nhiều năm của Huyền Phong quốc. Họ lo lắng như vậy cũng vì Tứ hoàng tử mất tích tưởng đã chết lại bỗng nhiên quay trở về. Không khỏi khiến lòng người xao động.

Nhưng Lam Nguyệt có một điều luôn thắc mắc. Hoàng đế có hiềm khích với Lan thừa tướng sao lại ủng hộ Tứ hoàng tử như vậy. Tuy rằng biết hai người họ không cùng một guộc nhưng làm vậy chẳng phải sẽ có cơ để thừa tướng lợi dụng sao? Lam Nguyệt có mấy lần hỏi phụ hoàng nhưng ông đều không nói. Chỉ nói rằng vì tương lai của nàng và của cả Huyền Phong quốc.

Cổ nhưng lại chẳng được cái gì nên nàng cũng không muốn quan tâm nữa. Vẫn tiếp tục cuộc sống bình yên của mình. Ngày ngày ngồi bên hồ sen trong tầm cung xếp giấy. Thỉnh thoảng đến tìm mẫu hậu dùng bữa, ngắm hoa. Cũng có lúc hoàng đế lão cha không bận việc chính sự đến cùng thưởng trà thưởng hoa với bọn họ. Qua từng ấy năm tình cảm giữa phụ hoàng mẫu hậu vẫn sâu nặng như vậy. Nhìn bọn họ nàng lại nhớ đến ba mẹ Dương không khỏi chạnh lòng. Ba mẹ thứ lỗi cho con không chăm sóc được cho Gia Thần đến lúc trưởng thành. Nhìn lại cuộc sống của mình lúc này Lam Nguyệt chỉ ước nó sẽ mãi mãi như vậy. Đơn giản, bình yên và nếu chỉ là người bình thường mà không phải là người hoàng thất có lẽ sẽ càng tốt hơn.

Vừa về đến thềm cửa Nguyệt Liên cung thì đã có thái giám chạy tới bẩm báo.

-Khởi bẩm Bát công chúa. Trình đại nhân tới tìm người đang đợi ở trong thư phòng.

-Nhũ mẫu đâu?

-Khởi bẩm! Liều nương sau khi trò chuyện một lát cùng Trình đại nhân, biết người sắp về nói đi lấy ít điểm tâm rồi ạ.

-Ta biết rồi. Lui ra đi!

-Nô tài đã rõ!

Thái giám lui rồi Lam Nguyệt cùng tiểu Mai đến thư phòng. Trình đại nhân mà thái giám vừa nhắc tới chính là Trình Tuấn Kiệt năm xưa. Sau khi vào cung làm thư đồng, dưới danh nghĩa người của nàng không ai còn dám bắt nạt hai mẫu tử bọn họ. Hắn cũng thay đổi trở thành một con người hoàn toàn khác. Trở nên trầm lặng, bình tĩnh hơn, nói một chút khó nghe thì là trở nên nham hiểm hơn. Nhìn hắn thành ra như vậy Lam Nguyệt trong lòng có một chút áy náy. Nhưng nếu hắn không như vậy thì khó lòng có chỗ dung thân.

Gọi hắn là Trình đại nhân bởi sau khi vào cung cùng học với nàng hắn càng có nhiều cơ hội thể hiện tài hoa của mình. Phụ hoàng rất hài lòng về hắn. khắp Huyền Phong quốc đều biết tới Trình công tử hào hoa phong nhã, học thức hơn người. Chỉ mới 20 tuổi đã trở thành Tự khanh đứng đầu Hàn Lâm Viện, có phú biệt riêng được ngự ban cho. Việc trong triều nhiều khi xuất hiện những biến phụ hoàng cũng ít nhiều hỏi qua ý kiến của hắn. Được hoàng đế quan tâm như vậy thì việc thăng tiến chỉ là sớm muộn. Quan lại trong triều cũng bắt đầu tìm đến hắn để nịnh bợ lấy mối quan hệ. Chỉ mình hắn đã tự mình cố gắng như vậy trong từng ấy năm làm nàng cũng cảm thấy an lòng.

Bước vào thư phòng, Lam Nguyệt có thể thấy một nam nhân tựa trích tiên, ôn nhu đạo mạo. Vẫn như thường ngày, mê hoặc thu hút, kể cả tiểu Mai đi theo sau nàng cũng phải đỏ mặt.(mồ tui: chị này thấy ai cũng đỏ mặt là sao?)

-Thần xin thỉnh an Bát công chúa!

Vừa nhìn thấy nàng Trình Tuấn Kiệt liền chấp tay khom mình hành lễ. Lam Nguyệt nhìn vậy bất lực nói:

-Đã nói bao nhiêu lần. Khi không có ai huynh không cần câu nệ lễ tiết với Nguyệt nhi.

-Nhưng quân thần cách biệt. Thần bắt buộc phải tuân theo.

Lam Nguyệt không nói gì nữa chỉ ngồi xuống ghế. Một lát sau mới nhỏ giọng:

-Nguyệt nhi tướng huyinh quan tâm tới ta. Thật không ngờ vẫn chỉ như bọn họ muốn giữ khoảng cách với Nguyệt nhi

Trên gương mặt xinh đẹp kia không có chút biểu cảm nào nhưng cái hành động ngồi im lặng, đôi mắt chỉ chăm chú nhìn tách trà trên tay lại dễ khiến người ta liên tưởng đến hình ảnh thiếu nữ tội nghiệp đang cố kìm nén nỗi đau của mình.

Tiểu Mai nhìn chủ tử của mình như vậy thì đau lòng không thôi. Công chúa thân phận đặc biệt cao quý. Trong cung ngoài hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương ra thì chẳng mấy ai thật tâm với người. Công chúa cô đơn chỉ biết nhốt mình trong tâm cung làm bạn với mấy con vật bằng giấy.

-Công chúa....

Tổ họp hai chủ tớ cùng sầu tạo ra sức thuyết phục rất lớn. Trình Tuấn Kiệt bối rối không biết phải làm sao?

-Công chúa điện hạ! Thần không có ý đó! Từ nhỏ thần đã bên cạnh người. Làm sao có thể không quan tâm.

-Thật không?

-Thần có thể dùng cả tính mạng của mình ra để đảm bảo!

-Vậy thì sau này đừng hô xưng thần với Nguyệt nhi nữa.

Lúc này Lam Nguyệt mới ngẩng đầu lên nhìn hắn. Trình Tuấn Kiệt nhìn đôi mắt trong suốt hắc bạch phân minh của nàng mà có chút mùi lòng. Nhưng đây là chốn hoàng cung sao lại có thể tùy tiện như vậy. Chưa kể nếu không may có kẻ gian nào đó biết được nhất định sẽ lợi dụng để gây phiền phức cho nàng. Bất công chúa là người đã cứu mẫu tử bọn họ vậy nên từ khi bước vào cung hắn đã thề làm tất cả vì nàng. Có thể bảo vệ chu toàn bình an một đời chính là mục tiêu của hắn. Hoàng đế cũng vì lẽ này nên mới đặc biệt chú ý đến hắn. Trong cung cấm này có không ít kẻ ghen ghét nàng vậy nên mọi chuyện phải thật cẩn trọng. Kể cả lễ tiết thường ngày.

-Công chúa! Cái này thần không thể hứa với người được.

-Vậy sao? _Lam Nguyệt lại quay về nhìn tách trà

-Công chúa có thể yêu cầu thần cái khác. Thần nhất định sẽ đáp ứng.

-Không cần

-Công chúa.....

Lam Nguyệt lại trầm mặc khiến Trình Tuấn Kiệt càng bối rối hơn. Ngay lúc này một giọng nói của nữ trung niên từ tốn vang lên:

-Kiệt nhi! Con lại làm gì công chúa rồi?

sb

PS: Scor quên cảnh báo các bạn là con gái ta có một tật vô cùng xấu sau này chính là hay đi thả thính lung tung. Cái này cũng không thể trách nó bởi thật ra đến tận bây giờ ta vẫn chưa biết nên chọn nam chính là ai. Vậy nên cho đến khi nam chính được quyết định thì tạm thời bất cứ giống đực nào xuất hiện đều sẽ sẽ bị thả thính, chỉ khác nhau là ít hay nhiều dựa vào tâm trạng Scor. Mong mọi người thông cảm. Vậy nha! ĐỌC TRUYỆN VUI VẺ!

LOVE FROM SCOR!!! <3

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Vì tương lai

-Mẫu thân!

Đúng lúc này Liễu nương đi vào cùng một đĩa điểm tâm lớn trên tay. Nàng vừa đến cửa thư phòng đã nghe thấy tiếng tranh cãi của hài tử cùng công chúa. Liễu nương đã ngoài tứ tuần nhưng vì không còn phải cực nhọc như hồi ở Trình phủ như trước nên xuân sắc có phần tốt.

-Liễu nương về rồi sao? _Tiểu Mai lên tiếng

-Lão nô đem ít bánh đậu xanh mà công chúa thích nhất đây. Người mau dùng đi!

-Ừm!

Lam Nguyệt bắt đầu từ tốn ăn bánh. Nàng làm ngơ Trình Tuấn Kiệt đang bối rối ở bên cạnh. Khuôn mặt như tiên bồng chốc có chút đỏ, biểu cảm rối loạn trông thật buồn cười. Nếu các thiếu nữ trong kinh thành mà biết được về mặt này của Trình tự khanh chắc sẽ vỡ mộng mà chết mất.

- Vừa rồi là chuyện gì vậy? _ Lúc này Liễu nương tò mò hỏi

.....

- Là công chúa muốn Trình đại nhân không nên câu nệ lễ tiết với người nhưng đại nhân không đồng ý. _ Tiểu Mai thấy công chúa im lặng liền thay nàng giải thích

- Haizzz..... Lão nô là người của công chúa nên công chúa muốn thế nào ta không can thiệp.

Trình Tuấn Kiệt còn hi vọng mẫu thân sẽ khuyên nhủ công chúa nhưng cuối cùng lại thế này. Im lặng hồi lâu lúc này Lam Nguyệt mới đột ngột lên ngang đầu lên nhìn hấn rồi nói:

- Huynh nói lễ tiết rất quan trọng. Vậy đạo hiếu nhất định huynh cũng phải tuân theo đúng không?

- Thưa đúng vậy!

Trình Tuấn Kiệt trả lời rất chắc chắn nhưng trong lòng hấn lại thấy có gì không ổn. Cứ như hấn đang tự mình rơi vào hố của người khác vậy.

- Vừa vừa này Liễu nương nói Nguyệt nhi muốn thế nào đều cũng được. Phận là hài tử huynh phải nghe lời mẫu thân của mình. Nguyệt nhi nói thế nào chính là cái đấy và Nguyệt nhi muốn huynh đừng xưng thân nữa.

- Công chúa..... Cái này....

Lần này không phải nghi ngờ mà chắc chắn. Hấn là bị Bát công chúa gài rồi.

- Được..... không?

Lam Nguyệt hỏi lại, nhấn mạnh từng chữ một.

- Thần à không ta đã biết! _ Tuấn Kiệt thờ dãi

- Vậy tốt!

Lam Nguyệt có chút vui vẻ hơn tiếp tục dùng điểm tâm. Tuy bất lực nhưng nhìn nàng có thể vui hơn khiến hấn cũng vui theo. Liễu nương đứng bên cạnh nhìn mà có chút buồn cười. Hài tử của nàng đối với bên ngoài luôn tỏ vẻ tĩnh lặng thờ ơ. Chỉ mỗi đối với Bát công chúa là mới có vẻ mặt bối rối bất lực như vậy. Bát công chúa với mẫu tử hai người họ là ân nhân. Xét tới thân phận nàng không dám mơ mộng Kiệt nhi có thể trở thành phò mã. Chỉ cần hài tử có thể giúp sức vì công chúa cũng đủ khiến nàng vui rồi.

Lam Nguyệt cứ mãi ăn bánh mà quên mất việc mình gọi Trình Tuấn Kiệt đến đây. Tuy không muốn làm mất nhã hứng dùng điểm tâm của nàng nhưng hấn cứ đứng ở đây thật tốt chút nào. Công vụ đang chất như núi trên bàn chờ hấn giải quyết, sao có thể đứng đây mãi. Vậy nên.....

- Công chúa! Nàng gọi ta đến đây là có việc gì?

- À! Quên mất! Nguyệt nhi muốn biết trong triều đạo gần đây như thế nào?

Lam Nguyệt cuối cùng cũng dùng ăn. Từ sau khi Tứ hoàng tử trở về đến nay cũng đã là khoảng thời gian khá dài. Mấy tháng rồi hấn không qua Nguyệt Liên cung. Nàng thật sự muốn biết trong triều có biến động gì không? Nàng cũng có hỏi phụ hoàng nhưng người không chịu nói. Không còn ai nên nàng đành cho gọi Trình Tuấn Kiệt, nói dối với phụ hoàng là nàng muốn trao đổi ít việc học với thư đồng của mình, thêm nữa chính bản thân nàng cũng có việc cần hấn.

Liễu nương thấy nàng đề cập đến chuyện triều chính liền tự động thối lui ra ngoài. Tiểu Mai cũng vậy. Ngay sau đó trong thư phòng chỉ còn Lam Nguyệt cùng Trình Tuấn Kiệt nói chuyện với nhau.

- Trong triều gần đây một số đại thần có vẻ muốn ủng hộ Tứ hoàng tử đi theo Thừa tướng. Hoàng thượng kì lạ là không những không phản đối mà cũng rất coi trọng Tứ hoàng tử. Chuyện triều chính một số đều đưa cho hấn giải quyết. Như phân loạn ở phía bắc, tham ô ngân lượng cứu trợ của người dân phía nam,..... Tất cả Tứ hoàng tử đều làm rất tốt. Thậm chí mới chỉ qua mấy ngày còn điều tra được mấy số tham quan ở kinh thành. Danh sách dài dằng dặc nhanh chóng được đưa lên bệ hạ. Với tình hình hiện nay thì Tứ hoàng tử là bằng hữu hay địch nhân vẫn chưa thể đánh giá được.

- Ngoài mấy chuyện đó ra thì còn gì nữa không?

Lam Nguyệt sau khi Trình Tuấn Kiệt kể xong trăm ngàn một lát rồi mới hỏi.

- Cái này.....à! Chỉ biết đạo gần đây trong Huyền Phong quốc xuất hiện Nhã Vân lâu. Khách điểm, phường thêu, phường trà, lương thực, muối, rượu, cho đến sòng bạc, thanh lâu,..... Tất cả đều bị chiếm hết thị trường. Từ lúc xuất hiện cho tới giờ là một khoảng thời gian ngắn ngủi làm ai cũng phải ngạc

nhien. Hiện nay gần như 2/3 quốc khố của triều đình là do thuế của bọn họ.

-Nhanh thật! Nhã Văn lâu này bắt đầu xuất hiện sau khi Tứ hoàng tử trở về đúng không?

-Đúng vậy! Sao nàng lại biết?

Trình Tuấn Kiệt vô cùng ngạc nhiên hần còn chưa kịp nói gì mà. Nhưng mà nghĩ lại điều đó cũng không có gì ngạc nhiên. Năm đó hần vào cung làm thư đồng cho nàng, cùng nàng báí Thượng thái sư làm thầy. Thái sư là người nổi tiếng về sự uyên thâm. Công chúa được học từ người chắc chắn cũng phải không kém.

-Thật không khó để đoán.

-Nàng cũng thấy chuyện này liên quan đến Tứ hoàng tử đúng không?

Lam Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu. Thấy nàng khẳng định Trình Tuấn Kiệt mở miệng nói tiếp:

-Vậy nàng gọi ta đến đây chắc chắn còn có việc nữa? Không chỉ vì hỏi mỗi chuyện trên triều?

Lam Nguyệt tiếp tục gật đầu.

-Liên quan đến Tứ hoàng tử?

Lại gật đầu.

-Vì sao?

-Huynh cũng biết Nguyệt nhi dù có được cưng chiều sủng ái ra sao, được vạn dân kính trọng như thế nào thì cũng chỉ là một công chúa. Chính bản thân huynh cũng biết Nhị hoàng tử cùng Ngũ công chúa là huynh muội ruột. Ngũ công chúa không thích ta, đến lúc Huyền Bảo Hằng lên ngôi điều tất yếu sẽ xảy đến với Nguyệt nhi là gì?

-Bị biến thành vật hi sinh?

Nói đến đây Trình Tuấn Kiệt cảm thấy đau lòng thay cho nàng. Làm một công chúa được sủng ái đâu có dễ dàng gì. Chịu đủ thứ ghen ghét đố kỵ từ mọi người, thêm nữa càng được sủng ái kì vọng được đặt nơi càng lớn. Hần biết nàng chỉ một cuộc sống yên bình nhưng sinh ra hoàng thất thì hai chữ này quả thực quá xa xỉ. Nếu Nhị hoàng tử lên ngôi thì chuyện Lam Nguyệt trở thành quân cờ chính trị đem đi hòa thân chỉ là việc sớm muộn.

-Nhưng tại sao lại là Tứ hoàng tử?

-Vì đó là người duy nhất ngoại trừ huynh, phụ hoàng và mẫu hậu Nguyệt nhi có thể tin tưởng được.

....

-Xin huynh! Hãy giúp Nguyệt nhi. Đây là vì tương lai của cả ta và huynh.

PS: Tự Scor biết chap này chẳng có gì đặc sắc mấy. Cái này là thỉnh để rủ cái bạn cùng chơi một trò chơi thôi. Luật rất đơn giản: Từ giờ cho đến lúc 12h đêm nếu chap này có đủ 30 vote và 10 comt Scor sẽ ngay lập tức tặng mấy bạn thêm một chap nữa. Cố lên nha!!!! ĐỒNG HỒ ĐÃ BẮT ĐẦU ĐIỂM RỒI ĐÓ!!!!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Câm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Tử Thanh cung

Khuôn mặt nàng không cảm xúc nhưng đôi mắt không hiểu sao vẫn chan chứa sự khản khoản.

-Nàng không cần cầu xin ta. Ta chỉ muốn biết lý do thôi. Nàng không nói cũng không sao, chỉ cần là nàng muốn ta đều làm vì nàng.

-Đa tạ!

-Không! Là ta phải đa tạ nàng Trình Tuấn Kiệt lắc nhẹ đầu.

-Nguyệt nhi chỉ muốn nói có thể. Làm phiền huynh cất công đến tận đây.

- Vậy ta xin phép đi trước. Ở phủ còn có cung vụ cần xử lí

- Ừm! Tiểu Mai, tiền Trình đại nhân giúp ta

Tiểu Mai nghe thấy Lam Nguyệt gọi liền nhanh chóng đi vào cung kính nhận lệnh.

- Nô tì đã rõ!

- Vậy ta đi trước!

- Cáo từ!

Trình Tuấn Kiệt theo tiểu Mai rời khỏi Nguyệt Liên cung. Lúc này chỉ còn Lam Nguyệt ngồi trong thư phòng, từ tốn thưởng trà cùng điểm tâm. Một lát sau khi đĩa bánh đậu xanh đã hết nàng mới chậm rãi đứng lên bước ra khỏi phòng ra lệnh với thái giám đang đứng ngay cạnh đó

- Bồi giá Từ Thanh cung.

- Nô tài đã rõ!

Từ Thanh cung

- Điện hạ! Bát công chúa đang đứng ở bên ngoài nói là muốn gặp!

- Mau cho vào!

- Nô tài đã rõ!

Huyền Từ Mặc đang giải quyết một số tấu sớ do các đại thần dâng lên. Đây vốn không phải công việc của hần, mà thật ra hần cũng không được phép đụng vào chúng. Nhưng hoàng thượng đã đặc biệt giao cho hần toàn quyền giải quyết đồng này. Hần đọc cưỡi khẩy, toàn bộ những tấu chương hoàng thượng giao cho hần đều có chung một nội dung Tứ hoàng tử lại lịch không rõ, sau khi trở về được nắm quá nhiều quyền hành dễ tạo phản. Hoàng thượng đưa cho hần đồng này nhất định có chủ đích. Nhưng cũng không thể trách họ, hần vốn là "ngoại tôn" của Thừa tướng, đối với các trung thân của hoàng đế mà nói không thể không đề phòng. Lan quý phi đối đãi với hần đạo gần đây thập phần tốt, cứ như một hiền mẫu thực sự, Thừa tướng trên triều cũng ra sức vì hần. Như vậy lại càng có thêm lý do để người nghi kị.

Nhưng hần chỉ cần hoàng đế vẫn tin tưởng mình là được. Chỉ cần có Quang Minh hoàng đế thì mọi chuyện vẫn sẽ diễn ra thuận lợi theo đúng như kế hoạch. Huyền Từ Mặc hần nhất định sẽ giữ lời hứa với nàng năm đó. Cho nàng hết thấy tất cả những gì tốt nhất trên thế gian, bảo vệ nàng chu toàn hết một đời. Cuộc đời hần chỉ còn có thể lấy đó làm mục đích sống, hần không thể đánh mất.

Mà nhắc tới nàng mới nhớ, đã lâu rồi Huyền Từ Mặc không có ghé qua Nguyệt Liên cung. Đợi giải quyết truyện này êm xuôi hần sẽ tự mình qua đó. Chỉ mong nàng sẽ không sinh khí. Huyền Từ Mặc vừa nghĩ đến đó thì thái giám đi vào thông báo Bát công chúa tới tìm. Nụ cười yêu nghiệt xuất hiện trên môi của Huyền Từ Mặc. Hần và nàng quả nhiên tâm ý tương thông.

Thái giám quay người định đi ra mời Bát công chúa vào thì Huyền Từ Mặc mở miệng ngăn lại.

- Đợi đã!

- Điện hạ có chuyện gì cần sai bảo nô tài ạ? _ Thái giám lập tức quay lại cung kính đáp

Cung nhân của Từ Thanh cung này đều là người mới nhập cung. Đối với Huyền Từ Mặc vẫn thập phần kính cẩn thận mà hầu hạ. Bởi lý do thứ nhất bọn họ là nhân mới, hoàng cung là nơi ăn tươi nuốt sống nên khi chưa có gì chắc chắn vẫn nên cẩn thận thì hơn. Thứ hai Tứ hoàng tử nghe nói đạo gần đây được hoàng thượng yêu thích, còn tin tưởng giao việc triều chính cho giải quyết. Tuy vẫn không thể nào bằng Bát công chúa nhưng âu cũng coi như là được sủng ái. Hầu hạ một chủ tử như vậy thì càng phải cẩn thận đề phòng nếu không sẽ rước họa vào thân.

- Nói lại với thị vệ Từ Thanh cung từ này nếu là Bát công chúa thì cứ để nàng vào không cần bẩm báo!

- Nô tài xin tuân mệnh!

- Giờ mau ra mời công chúa vào đây!

- Nô tài xin lập tức đi ngay!

Một lát sau Lam Nguyệt theo sau vẫn là Tiểu Mai đi vào. Huyền Từ Mặc liền rời khỏi án thư bước lại gần nàng.

- Thật vinh hạnh cho Từ Thanh cung của ta hôm nay có nàng ghé qua!

Lam Nguyệt không thèm để ý đến Huyền Từ Mặc liền lại gần bàn trà ngồi. Xem ra tức khí trong lòng nàng vẫn còn. Thầm thở dài một cái Huyền Từ

Mặc cũng ngồi xuống đối diện với Lam Nguyệt!

-Hôm nay Bát hoàng muội đến tìm ta không chỉ để uống trà chứ?

Huyền Từ Mặc là người mở lời trước. Nghe vậy chén trà chuẩn bị đưa lên miệng của Lam Nguyệt liền dừng lại. Cũng không uống nữa mà đặt chén trà xuống, nàng chỉ quay sang tiểu Mai ở bên cạnh ra hiệu. Tiểu Mai nhìn nàng liền hiểu ý lui ra. Huyền Từ Mặc cũng biết nàng cần nói chuyện riêng nên lệnh tất cả cung nhân lui ra hết.

-Bây giờ nàng có thể nói được chưa?

-Tại sao lại không đến Nguyệt Liên cung?

Lam Nguyệt thốt ra câu này vô cùng từ tốn, biểu cảm trên khuôn mặt cũng không hề có một chút thay đổi. Một cái nhú mày đỏ mặt cũng không có. Bù lại Huyền Từ Mặc vừa nghe xong liền chút nữa xạc nước trà đang uống.

-Cẩn thận! Nước trà không độc nhưng vẫn giết người được đó!

Huyền Từ Mặc đã nghĩ trước biết bao như điều nàng có thể hỏi nhưng hẳn chính là không ngờ cái Lam Nguyệt muốn hỏi lại là điều này.

-Thứ lỗi cho ta. Công vụ dạo này rất nhiều nên ta không có dành được thời gian đến bồi nàng.

-Phụ hoàng dạo gần đây có vẻ đặc biệt chú ý đến huynh?

-Có thể nói giữa ta và hoàng thượng có cùng chung chí hướng.

Huyền Từ Mặc vừa nói vừa đưa mắt nhìn sang Lam Nguyệt tràn đầy thâm ý. Lam Nguyệt thấy vậy cũng không nói gì thêm, một lát sau mới lên tiếng:

-Huynh muốn làm gì cũng được, thay Nguyệt nhi bảo vệ Huyền Phong quốc. Nguyệt nhi là một vị công chúa bất lực

Kiếp này phụ hoàng và mẫu hậu dành cho nàng rất nhiều tình yêu thương giống hệt ba mẹ Dương năm đó. Nàng không nỡ nhìn thứ quý giá mà họ dùng tính mạng cả đời của mình để bảo vệ bị phá hoại. Và trong trường hợp hiện tại thì chỉ có thể trông chờ vào người nam nhân bên cạnh nàng lúc này. Muốn nàng làm hoàng đế không khó chỉ cần là nàng muốn phụ hoàng không ngại phong nàng làm hoàng thái nữ, trở thành nữ đế đầu tiên của Huyền Phong quốc. Nhưng thừa tướng nhất định sẽ không để yên. Thậm chí kể cả lão đế yên thì nàng cũng sẽ vấp phải vô số phản đối. Trọng nam khinh nữ vẫn còn là tín ngưỡng tồn tại ở nơi này. Bá tánh cùng văn võ bá quan sẽ không tin tưởng một nữ nhân lên ngôi. Đến lúc đó bạo loạn, tạo phản, mọi thứ sẽ liên tiếp đổ xuống. Nàng có sức mạnh nhưng thế lực thì là một con số không tròn trĩnh. Tất cả đều do phụ hoàng cùng mẫu hậu đã quá bảo bọc nàng. Vậy nên chỉ còn cách giao lại trách nhiệm này cho hẳn, rồi mọi chuyện giải quyết từ từ trong im lặng. Còn nàng, bất cứ điều gì nàng có thể làm nàng cũng sẽ giúp hẳn.

Mọi thứ rồi sẽ ổn thôi mà đúng không? Cũng giống như trước kia nàng tiếp quản Dương thị thôi mà! Chỉ có điều đây là một đất nước với vùng lãnh thổ rộng lớn mà thôi! Tuy tự an ủi mình vậy Lam Nguyệt không tránh khỏi có một chút mệt mỏi. Trong vô thức đôi mày xinh đẹp của nàng nhíu lại.

Huyền Từ Mặc ngồi bên cạnh luôn chú ý tới nữ nhân nào đó sao lại không nhìn thấy sự thay đổi này trên khuôn mặt nàng. Không tự chủ được hẳn liền lại gần chỗ Lam Nguyệt rồi một cách đột ngột liền kéo nàng vào lòng

-Không cần phải bận tâm nhiều như vậy. Nếu đây là điều nàng muốn ta nhất định sẽ thực hiện.

-Ừm!

Ps: Số người ủng hộ vẫn ít quá!!!! Scor bắt đầu thấy hơi nản, đang tính tới chuyện giảm từ 2 chap/1 tuần thành 1 chap/1 tuần! Có nên không ta??? Scor thiết khó nghĩ!!!!TT^TT

Nhưng dù sao cũng chúc mọi người ĐỌC TRUYỆN VUI VẺ!

LOVE FROM SCOR!!!!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Xuất cung giữa đêm

Bầu không khí trong điện bỗng nhiên ấm áp đến lạ thường. Ôm chặt tiểu nhân nhi trong tay Huyền Từ Mặc khẽ cảm nhận từng hơi thở của Lam Nguyệt. Lam Nguyệt cũng không phản đối để mặc hẳn ôm. Nam tuấn nữ mỹ, hai người ở bên nhau tạo nên một khung cảnh thật đẹp.

-Mau buông ra! Khó thở!

Đáng tiếc khung cảnh đó nhanh chóng bị Lam Nguyệt phá ngang. Nàng không tìm không phải trực tiếp kêu Huyền Từ Mặc thả mình. Huyền Từ Mặc đang vô cùng hưởng thụ không khí vừa rồi liền bao nhiêu cảm xúc dạt dào hồi nãy đều bay đi mất. Có chút bất lực hắn chỉ cười nhẹ, nụ cười yêu nghiệt như muốn thao túng tâm hồn con người, đáng tiếc trong đó không có nàng. Từ tốn buông nàng, trên gương mặt hắn còn có chút phiếm hồng chính hắn cũng không nhận ra. Nam nhân này đẹp thật. Lam Nguyệt thầm đánh giá khi nhìn thấy cái biểu cảm đó của hắn.

-Xin thứ lỗi!

Cả hai lại tiếp tục ngồi xuống im lặng dùng trà. Một lát sau Lam Nguyệt mới tiếp tục lên tiếng:

-Trương học sĩ với huynh là quan hệ gì?

-Hắn nợ sư phụ ta một ân tình!

-Ân tình đó là giúp huynh hồi cung?

-Không có! Văn thư sử sách là hắn dạy ta.

-Nhã Vân lâu là của huynh?

-Ừm!

-Bắt đầu từ khi nào?

-Trước khi ta trở về vài năm.

-Nguyệt nhi muốn đến đó!

-Được! Đợi ta sắp xếp rồi sẽ đưa.....

-Đêm nay!

-Nàng vừa mới nói gì? Đêm nay?

Lam Nguyệt lần nào cũng vậy đều thốt ra những câu khiến người ta phải giật mình. Vốn nếu nàng không nói thì hắn cũng định một lúc nào đó sẽ đưa nàng tới đó. Dù sao đôi với Huyền Từ Mặc những gì của hắn đều của nàng vậy nên Lam Nguyệt cũng coi như là chủ nhân của Nhã Vân lâu. Chỉ không ngờ nàng lại đột ngột muốn tới đó như vậy. Đây là hoàng cung đâu thể dễ dàng ra vào.

Lam Nguyệt mặc kệ hắn đang nghĩ gì. Nàng chỉ đơn giản là muốn tới đó xem thử, còn tại sao phải ngay đêm nay chỉ bởi..... nàng thích. (mở tuơ: =_=)

- Nguyệt nhi muốn đến đó đêm nay! Có vấn đề gì sao?

-Không! Chỉ là ta.....

- Đêm nay Nguyệt nhi sẽ đến tẩm cung của huynh! Cáo từ!

-Tiểu Mai! Hồi cung!

-Nguyệt nhi! Chờ đã.... Ta còn....

-À quên! Nhờ huynh sau này giúp đỡ cho Trình Tuấn Kiệt, hắn là người của Nguyệt nhi, ngược lại hắn sẽ bằng mọi cách hỗ trợ huynh. Cáo từ lần nữa

Lam Nguyệt không để Huyền Từ Mặc nói thêm bất cứ cái gì liền tự quyết định rồi nhanh chóng bỏ về mất. Huyền Từ Mặc nhìn theo dáng người nhỏ bé đang khuất dần rồi khỏi Từ Thanh cung chỉ biết cười khổ. Thiệt là! Bao nhiêu năm trôi qua nàng vẫn không thay đổi gì hết, vẫn ương ngạnh như vậy. Ít nhất cũng để ta nói hết câu tiền nàng chứ!

Màn đêm buông xuống, toàn bộ hoàng cung đều chìm trong bóng đêm. Chỉ le lói ánh đèn của những thị vệ hay cung nhân gác đêm. Huyền Từ Mặc biết Lam Nguyệt đã nói là làm, nàng nói đêm nay tới thì nhất định đêm nay sẽ tới. Vậy nên hắn đã chuẩn bị mọi thứ từ sớm chỉ chờ nàng xuất hiện mà thôi.

-Tứ huynh, Nguyệt nhi đến rồi!

Huyền Từ Mặc trong lúc ngồi chờ nàng đến thì ngồi thưởng trà đọc sách. Lam Nguyệt đi vào tẩm cung của hắn vô cùng tự nhiên. Nàng không việc gì phải lên lút cả. Nàng trốn đi vào giữa đêm thật nhưng mà thứ nhất đây là tẩm cung của Huyền Từ Mặc, nàng đã có hẹn trước với hắn. Thứ hai dù có lên lút nàng biết hắn cũng sẽ phát hiện. Lam Nguyệt biết hắn sẽ không đem một tấm thân bình thường mà trở về.

-Ta không nghĩ nàng tới đây dễ dàng như vậy!

-Trước đây Nguyệt nhi cũng hay trốn ra ngoài giữa đêm!

-Haizzz.....Nguyệt nhi, nàg đừng nói điều đó với giọng điệu như thế nó là một chuyện rất đỗi hiển nhiên vậy.

-Nó đúng là bình thường. Ít nhất đối với Nguyệt nhi là như vậy!

Huyền Từ Mặc không biết nói gì hơn. Không biết hẳn nghĩ gì mà lại đi đấu khẩu với nàng. Quả nhiên nhận thiệt chỉ có hẳn mà thôi.

-Vậy chúng ta đi chứ?

-Ừm!

-Làm phiền rồi!

Tuy nam nữ thụ thụ bất tương thân nhưng Lam Nguyệt không hề có võ công. Muốn lên xuất cung thần không biết quỷ không hay chỉ còn cách sử dụng khinh công. Vậy nên Huyền Từ Mặc bế Lam Nguyệt nhảy ra khỏi cửa sổ, nhanh như một con gió quay các góc cung điện. Chỉ chưa đầy nửa khắc sau đã ra khỏi cổng kinh thành. Lam Nguyệt thấy vậy trong lòng có chút tán dương hẳn.

Bên ngoài cổng thành có chờ sẵn một con ngựa. Lam Nguyệt nàng từ lúc sinh thời ở cái đại lục này luôn được đối xử như cành vàng lá ngọc, trân bảo tôn quý, làm sao biết cưỡi ngựa. Huyền Từ Mặc cũng biết điều này nên cũng chỉ chuẩn bị một con ngựa của hẳn rồi để nàng ngồi cùng.

Cả hai liền phóng như chạy như bay trong đêm tối. Mặc dù không biết gì về ngựa nhưng nhìn hình dáng bên ngoài cũng tốc độ chạy của nó có thể chắn chắn đây là bảo mã. Đi thêm nữa khắc nữa thì đến một vách núi. Xuống ngựa Huyền Từ Mặc liền một tay ôm chặt eo Lam Nguyệt nhảy xuống dưới. Đến giữa chừng thì hẳn dùng một chỏm đá làm bệ đỡ nhảy lên một cái động. Hóa ra dưới cái vách núi ấy có một cái hang động rộng lớn. Đáng tiếc cái vách núi này quá cao mà vị trí cái động lại gần đáy vậy nên nhìn từ trên xuống chỉ toàn một màu đen sâu thẳm cùng lớp sương mù mờ ảo. Quả là một nơi tốt để ẩn náu. Và quả nhiên những nơi như thế này đều là địa chỉ "quen thuộc" để có thể thành lập giáo phái, tổ chức của riêng mình.

PS: Vì ủng hộ hộ có hơi nghèo nàn nên ta đành chơi trò này. Từ giờ cho đến hết 12h đêm ngày mai nếu đủ 20 votes, 10 comts thì Scor sẽ tiếp tục đăng chap như bình thường. Nếu vượt chỉ tiêu là 25 votes và 15 comts thì tặng thêm một chap nữa trong lần đăng tiếp theo. Nếu không thì đáng tiếc phải thông báo rằng Scor sẽ tạm dừng đăng chap cho đến khi người đọc nhiều lên một chút. Mong mọi người sẽ tham gia nhiệt tình bởi Scor ko thiếu chap mới. Trong mấy Scor lưu bản thảo nhanh hơn ở đây đến tận mười mấy chap cơ. ĐỌC TRUYỆN VUI VÊ!!!

LOVE FROM SCOR!!! <3

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Huyết Sát

Cánh cửa động được làm bằng đá tảng nguyên khối sử dụng cơ quan để có thể mở ra. Huyền Từ Mặc giờ một tấm lệnh bài ra trước cánh cửa, ánh sáng kì dị màu tím chợt sáng lên, cửa rộng mở, Lam Nguyệt theo ngay sau lưng hẳn đi vào. Wow! Kì diệu thật. Thật giống thể an ninh ở hiện đại.

Vừa đi Huyền Từ Mặc vừa giải thích một số điều về Nhã Vân lâu cho nàng nghe. Tổ chức của hẳn tên thật là Huyết Sát, Nhã Vân lâu chỉ là một phần của nó. Thật ra thì mấy cái này khá giống ở hiện đại, Huyết Sát này cũng giống như hắc đạo thu lợi nhuận và bành trướng thế lực chủ yếu nhờ nhận ủy thác, tình báo, các sòng bài và thanh lâu. Mấy cái còn lại chỉ phụ thêm để có thể dễ dàng nắm giữ kinh tế của từng nơi.

Huyết Sát này do Huyền Từ Mặc đứng đầu, bên cạnh hẳn gồm bốn hộ pháp Chu Tước, Bạch hổ, Huyền Vũ và Thanh Long. Chu Tước lo việc quản lý tình báo, bất cứ tin gì lấy được về hẳn cũng đều là người biết đầu tiên. Người này chuyên đặc biệt dùng độc, không có loại độc, dược hay cổ trùng nào mà hẳn không biết, y thuật tinh thông hơn người. Bạch hổ lo việc quản lý các sát thủ hay ám vệ, việc nhận ủy thác đều phải báo cáo lại với hẳn. Võ công cao cường nhất trong 4 người. Huyền Vũ huấn luyện những người mới gia nhập Huyết Sát. Âm khí hẳn chế tạo xưng nhị thì không ai dám xưng nhất. Và cuối cùng Thanh Long, một tên gian thương lo việc buôn bán của Nhã Vân lâu, quản lý ngân sách. Chuyên môn của hẳn chính là trận pháp, cái đám sương mù nàng thấy khi tới đây cũng là tác phẩm của hẳn dùng để che mắt thiên hạ. Cả bốn người nổi danh giang hồ chỉ cần nhắc đến tên là sợ mất mặt.

Nhưng mà dù lợi hại thế nào cũng không thể không nhắc đến Cung chủ đứng đằng sau bọn họ, chủ nhân của Huyết Sát. Và người này không ai khác chính là Huyền Từ Mặc. Luôn chỉ vận bạch y, trên mặt lúc nào cũng đeo một chiếc mặt nạ quý bằng bạc. Cái trò che giấu thân phận cũ rích, nhưng cũng đúng thôi; chỉ với cái nhan sắc yêu mị của hẳn cũng đủ khiến giang hồ nổi lên một trận phong ba. Trừ 4 hộ pháp ra thì không ai từng nhìn thấy gương mặt thật của hẳn. Võ công cao cường chỉ sợ trên giang hồ ít người có thể là đối thủ. Vũ khí quý dị đến bây giờ vẫn không ai biết đó là gì bởi hẳn sĩ giang hồ tìm tới hẳn đều chết trước khi kịp nhìn. Chỉ biết sau khi chết thì thể kẻ nào kẻ ấy cũng nát bấy thành một đồng.

Những gì về Huyền Từ Mặc đều do nàng biết được từ trước chứ hẳn không hề nói. Một nhân vật nổi tiếng như vậy sao triều đình có thể không biết chẳng qua người đi cầu Dương quang của người, ta đi cầu độc mộc của ta, nước sông không phạm nước giếng.

Lam Nguyệt vừa đi vừa để ý một chút xung quanh. Bên trong khác hoàn toàn so với bên ngoài. Lộng lẫy nguy nga không khác gì cung điện, thậm chí nơi đây còn xa hoa hơn cả trong hoàng cung. Quả nhiên Huyết Sát tài lực vô cùng lớn mạnh khiến ai cũng phải e dè.

Huyền Từ Mặc trước khi vào đây đã đeo lên cái mặt nạ quen thuộc của mình. Giờ đây hẳn không còn là Tứ hoàng tử của Huyền Phong quốc mà là Cung chủ cao cao tại thượng của Huyết sát ai ai cũng phải nể sợ

-Chúng thuộc hạ tham kiến Cung chủ. Cung chủ vạn an!!!!

Quả là hoành tráng! Ngồi cạnh Huyền Từ Mặc, trước mắt Lam Nguyệt lúc này chính là đại sảnh rộng lớn kín người xếp hàng ngay ngắn làm đại lễ với hẳn. Đây không khác gì phụ hoàng mỗi lần thượng triều. Chỉ có điều tất cả người ở đây đều mặc đồ dạ hành màu đen. Nhắc đến đồ dạ hành màu đen mới nhớ, từ lúc nàng đến cái lục địa này thì rất nhiều kí ức chẳng hay ho gì đều dính dáng tới chúng

Huyền Từ Mặc phát tay cho tất cả mọi người đứng lên rồi hẳn quay ra nhìn Lam Nguyệt. Vì Lam Nguyệt rất ít khi để lộ cảm xúc của mình ra ngoài mặt vậy nên muốn biết lúc này nàng nghĩ gì chỉ còn mỗi một cách là nhìn vào mắt nàng. Và nhìn vào đôi mắt tuyệt đẹp hắc bạch phân minh đó lúc này hẳn có thể khẳng định là nàng đang không vui. Nhất định là đang không vui

-Nguyệt nhi! Có chuyện gì sao?

-Không có gì!

Chắc chắn là giận dữ gì đó. Ngẫm lại thì từ lúc tới đây hẳn có lại làm gì phật ý nàng không? Và thế là mỗi nam nhân nào đó vì mãi nhớ lại xem mình có làm gì nên tội không mà bỏ mặc một đám người vẫn đứng nghiêm chỉnh từ nãy đến giờ. Nữ nhân bên cạnh hẳn cũng mãi nhớ tới nhưng kí ức không được đẹp cho lắm mà bỏ mặc không quan tâm. Phải một lúc cho đến khi phi thân vào đại sảnh bốn cái bóng đen đến quỳ trước mặt Huyền Từ Mặc

-Chu Tước/Bạch Hổ/Huyền Vũ/ Thanh Long xin thỉnh an Cung chủ!

Lúc này Lam Nguyệt mới lấy lại sự tập trung của mình về. Vậy hóa đây chính tứ hộ pháp thần thánh của Huyết Sát sao? Vì tất cả đều đang cúi đầu nên không nhìn rõ mặt nhưng nàng có thể cảm nhận được cái khí chất không tầm thường ở mỗi người.

Huyền Từ Mặc chỉ phát tay ra hiệu, cả bốn người đều đứng lên, chia đều đứng sang hai bên "kẹp" nàng và hẳn ở giữa. Không cần để hẳn nói thêm bất cứ câu liền lần lượt từng người bước lên báo cáo. Từng chuyện như doanh thu của Nhã Hương lâu, tình hình trên giang hồ, tin tình báo,.....

Hóa ra trong tất cả các cuộc triệu tập của Huyết Sát thì tất cả đều phải mặc đồ đen trừ Huyền Từ Mặc ra tất nhiên. Để phân biệt địa vị của mỗi người thứ duy nhất khác biệt chính là số vạch trắng trên y phục. Thấp nhất là một vạch báo gồm nhưng lâu la tiểu tốt chuyên đi làm việc vặt, hai vạch là những sát thủ hay ám vệ, ba vạch là những trưởng quân của Nhã Hương lâu đồng thời cũng là những người đang báo cáo với Huyền Từ Mặc lúc này. Cuối cùng cao nhất là những hộ pháp vừa chuẩn 4 vạch. Thêm nữa ngoại trừ tứ hộ pháp ra thì bọn họ ai cũng hầu như che kín mặt. Đây để đề phòng có nội gián, thân phận của từng người trong Huyết Sát tuyệt đối không được để lộ ra bên ngoài. Quả nhiên chuyện quá khứ hẳn không bao giờ quên được, cảnh giác tới tận mức này. Những người báo cáo xong đều cũng tự đứng gọn sang một bên. Bây giờ đứng tro tro trước mặt nàng ở đại sảnh bây giờ cũng là một đám người mặc áo đen nhưng thay vì ba vạch như lúc nãy mà là hai vạch. Vậy ra đây là ám vệ cùng sát thủ sao?

Một người trong hộ pháp đứng ra nói:

-Cung chủ! Đây là những ám vệ mới!

Những ám vệ hay sát thủ của Huyết Sát đều phải trải qua huấn luyện ở Địa Ngục môn. Chỉ những ai còn sống sót mới đủ tư cách ở lại. Huyết Sát nổi tiếng trên giang hồ đã nhân nhiệm vụ nào thì chắc chắn phải thành công. Nếu thất bại thì người thực hiện nhiệm vụ sẽ quay về báo cáo lại rồi tự sát ngay lập tức.

Khắc nghiệt như vậy nhưng Huyết Sát là một trong những thế lực đứng đầu giang hồ. Trở thành một phần của nó chuyện cỡ nào tự hào. Nhất đối với những kẻ mồ côi không cha không mẹ, vô gia cư. Được Cung chủ cứu mạng là một ân huệ lớn lao của những ám vệ hay sát thủ này. Dù có phải xuống núi lao biển lửa hay hi sinh cả tính mạng bọn họ cũng không từ. Chỉ cần một lời nói của Cung chủ bọn họ sẽ đều nghe theo. Ngài muốn bọn họ chết luôn tại đây bọn họ cũng sẽ lập tức dùng kiếm tự kết liễu đời mình.

Trong lúc chờ nghe nói lại về những ám vệ đang đứng dưới kia Lam Nguyệt để ý trong mắt bọn họ ai cũng đều ánh lên một ngọn lửa nhiệt huyết, khí thế bùng bùng. Huyền Từ Mặc hẳn thật biết cách thu phục lòng người dù trực tiếp hay gián tiếp.

Một lát sau thì Huyền Từ Mặc liền đứng lên tất cả mọi người đều nhanh chóng quỳ xuống, giọng nói cất lên lạnh lùng, ẩn chứa trong đó uy áp vô cùng lớn

-Các ngươi đều đã phải trải qua rất nhiều đề có thể đứng vững ở đây. Từ nay các ngươi cũng chính là một phần, là xương máu của Huyết Sát. Chỉ cần trung thành các ngươi thì Huyết Sát sẽ mãi là nhà nếu không chính Huyết Sát trở thành địa ngục chào đón các ngươi.

-CHÚNG THUỘC HẠ XIN DỪNG CẢ TÍNH MẠNG THỀ VỚI TRỜI ĐẤT MÃI TRUNG THÀNH VỚI HUYẾT SÁT, VỚI CUNG CHỦ.
CUNG CHỦ VẠN AN!!!!!!!!!!!!

-Tốt! Các ngươi cũng biết bản thân là những ám vệ đặc biệt, được huấn luyện khắc khe hơn những người khác. Mục đích không phải thực thi nhiệm vụ hay giết bất kì ai. Nhiệm vụ duy nhất của các ngươi đó chính là đi theo và nghe lệnh của chủ nhân. Mà chủ nhân của các ngươi cũng không phải ta hay tứ hộ pháp mà là nàng – công chúa duy nhất của Huyết Sát!!!!

PS: Chờ hai tiếng sau sẽ có chap tiếp theo!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Gặp mặt giới thiệu

Nói rồi Huyền Từ Mặc liền đưa tay chỉ thẳng vào nàng đang ngồi cạnh. Lam Nguyệt trong lòng khá ngạc nhiên. Vậy hóa ra tự nhiên tập hợp âm vệ trong cuộc triệu tập của các trưởng quân vì việc này? Cũng tốt, đám người này này sau này có thể giúp nàng một số việc. Những âm vệ vừa nghe liền không một chút do dự hướng nàng hành đại lễ giống hết lúc này:

-CHÚNG THUỘC HẠ XIN CỐNG HIẾN MẠNG MÌNH VÌ CÔNG CHÚA!!!!

-Huyết Sát tồn tại vì nàng nên các người hãy nhớ nàng cũng chính là chủ nhân của Huyết Sát. Bất cứ một ai dám vô lễ hay đụng tới một cọng tóc của nàng toàn bộ Huyết Sát thề sẽ truy sát kẻ đó tới cùng.

- TUÂN MỆNH! _Lần này không chỉ đám âm vệ mà còn có Tứ hộ pháp cùng các trưởng quân.

-Lui ra hết đi! Tứ hộ pháp ở lại!

Lam Nguyệt nàng không biết có phải bị ảo giác hay không mà sau khi Huyền Từ Mặc nói tứ hộ pháp ở lại thì ai nấy đều run nhẹ. Ngay sau khi tất cả mọi người đã rời đi Huyền Từ Mặc lại tiếp tục an vị trên ghế của mình rồi nhẹ nhàng cất giọng nói. Nghe rõ ràng còn có phần lạnh hơn lúc phát biểu vừa rồi.

-Đến trễ

1.....2.....3.....

-Cung chủ! Ngài đại ân đại đức tha mạng cho ta. Tất cả do tên Thanh Long hại tất cả bọn ta tới trễ _Một người lao đến ôm chân Huyền Từ Mặc

-Tên khốn! Người dám đồ hết lỗi cho ta

-Không đúng nữa! Nếu không người cứ mãi đếm tiền không chịu rời phòng chúng ta đã không đến trễ _Một người khác lên tiếng

-Ngân lượng một xu cũng trân quý!!!!

-Tại sao ta lại ở cùng lũ đàn này!

-NGƯỜI NÓI AI! _Những người còn lại đồng thanh

Bla....bla.....bla.....

Lam Nguyệt nàng đang xem cái gì đây? Đường đường là tứ hộ pháp lại đi cãi nhau như hải tử sao? Có đúng không vậy hay là giả mạo? Nói rồi Lam Nguyệt đem ánh mắt nhìn qua nhìn Huyền Từ Mặc. Hắn đón ánh mắt của nàng, có thể thấy hắn đang rất kiềm chế, gân xanh nổi trên trán không ngừng giật giật. Không hiểu sao nàng bỗng cảm thấy tội nghiệp cho hắn nhất là khi đang có một kẻ ôm chặt chân hắn, ba người còn lại thì đứng ngay cạnh hắn để.....cãi nhau.

-Các người ngưng làm loạn được chưa?

Cuối cùng tứ hộ pháp cũng bình tĩnh bởi một giọng nói sắc lạnh tựa diêm vương vẫy gọi. Không khí thì không hiểu sao càng lúc càng khiến người rét run. Lúc này cả đám mới nhận ra mình gây ra đại họa gì liền lại đứng nghiêm chỉnh trước mặt Huyền Từ Mặc.

-Các người có vẻ thích vào Thiên cực môn chơi nhỉ?

-Không! Chúng ta không muốn!!!! Cung chủ tha cho chúng ta! _Cả đám đồng thanh

Địa ngục môn đã đáng sợ thì Thiên cực môn thì còn hơn thế gấp vạn lần. Đúng như tên gọi, để người ta ném trái nổi khổ, đau đớn đến tột cùng, kêu đến trời xanh cũng không thâu.

-Tứ huynh! Đây là đại đại danh đình Tứ hộ pháp Huyết Sát đây sao?

Lam Nguyệt sau một hồi im lặng mới chịu lên tiếng lần đầu tiên. Đến lúc này tứ hộ pháp mới chú ý đến nữ nhân ngồi bên cạnh Cung chủ từ nãy đến giờ. Đây là công chúa duy nhất của Huyết sát? Quả là mỹ nhân, sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành chỉ sợ trên thế gian này khó có ai bì được.

-Bọn chúng không phải là hộ pháp mà là một đám ăn hại

-Arg.....

Từ hộ pháp đang mãi ngắm nhìn mỹ nhân là Lam Nguyệt bỗng nghe Huyền Từ Mặc buông ra một câu lạnh lùng như vậy cứng đờ một đồng.

-Đề ta giới thiệu cho nàng lần lượt từ trái qua chính là Chu Tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ và Thanh Long

Lam Nguyệt theo lời của Huyền Từ Mặc âm thầm đánh giá bọn họ. Trước tiên là về nhan sắc. Tất cả phải công nhận đều là những mỹ nam cực phẩm. Chu Tước trông đáng vẻ hơi giống hải tặc, rất đáng yêu. Bạch Hổ đúng theo kiểu người luyện võ, làn da bánh mật đáng vẻ cường tráng, Huyền Vũ thì trông đáng vẻ thư sinh hơn, đúng chuẩn một Bạch công tử cuối cùng thì là Thanh Long đáng không khác gì một tên hoa hoa công tử. Đây là nhan sắc còn về tài năng thì nàng chưa được kiểm chứng mới nghe thiên hạ đồn, chắc có lẽ phải đợi sau này có cơ hội đi.

Bốn người họ biết nàng đang nhìn cũng nhanh chóng hành lễ:

-Từ hộ pháp xin tham kiến công chúa!

Nói rồi Huyền Từ Mặc đưa ra trước mặt nàng một tấm lệnh bài.

-Đây là lệnh bài chứng minh thân phận của nàng. Hãy giữ nó cho cẩn thận chỉ cần, nàng đi đến bất cứ chỗ nào của Huyết Sát, đưa tấm lệnh cho trưởng quản nơi đó bọn họ sẽ tự biết.

-Ừm!

Tấm lệnh bài màu bạc đính rất nhiều dương thạch trong suốt được điêu khắc hoa văn vô cùng xinh đẹp. Một mặt có chữ Huyết mặt còn lại chính là chữ Sát. Ngắm nghía xong nàng liền cất vào trong người.

-Ngoài những ám vệ vừa nãy. Chỉ cần Nguyệt nhi xuất hiện ở địa bàn của ai người đó phải chịu trách nhiệm bảo vệ nàng chu toàn. Mất một sợi tóc ta liền hỏi tội các ngươi.

-Rõ thưa Cung chủ!

Cả bốn người đều quỳ xuống nhận mệnh. Lam Nguyệt từ đầu đến cuối vẫn chỉ nhìn chằm chằm từ hộ pháp nổi danh giang hồ. Tất nhiên thì bị nhìn như vậy cả bốn người không lấy làm dễ chịu gì, da đầu không ngừng run lên trước ánh mắt "nóng bỏng " của nàng. Cuối cùng sau một hồi dè dặt thì Chu tước lên tiếng:

-Công chúa! Người có thể đừng nhìn bọn ta kĩ như vậy được không?

-Có vấn đề gì sao?

-Chỉ là người nhìn như vậy khiến chúng ta cảm thấy áp lực! _ Lần này là Huyền Vũ

-Nguyệt nhi không nhìn các ngươi thì chẳng lẽ Nguyệt nhi nên nhìn cái lão nhân đang nấp trên xà nhà?

Lam Nguyệt nhẹ nhàng nói câu đó mặt không hề biến sắc nhưng đổi lại những người kia được một phen sùng sốt. Đến Huyền Từ Mặc ngày thường luôn vẫn rất bình tĩnh không khỏi nhúu mày lại.

-Nàng cảm nhận được khí tức của sư phụ?

-Vậy đó là sư phụ huynh? Sở thích cũng thật kì quái!

"Làm ơn tập trung vào vấn đề được không?" _ Tất cả mọi người đều hắc tuyến chảy dài trên mặt nghĩ thầm.

-Ha....ha....ha.....Thật là một tiểu nha đầu thú vị!

Một tiếng cười lớn vang lên rồi xuất hiện trước mặt nàng là một lão nhân râu tóc bạc phơ, y phục thì bụi bặm như cái bang, mặt mũi cũng đen thui. Nhìn vậy Huyền Từ Mặc chỉ lạnh nhạt chỉ tay rồi nói với nàng:

-Lão ăn mày đang đứng trước mặt nàng chính là sư phụ ta.

-Tiểu tử thôi! Ngươi có chút tôn sư trọng đạo nào không? _Bố Y lão sư nổi khùng

Huyền Từ Mặc ngoảnh mặt làm ngơ không thèm quan tâm chỉ nói:

-Ta còn tưởng sư phụ lang bạt đầu lại chết mất xác rồi!

Bố Y lão sư tuy ở ẩn nhưng lại có sở thích giả ăn mày đi thăm thú khắp giang hồ. Cứ thấy chuyện bát quái ở đâu lại sa vào. Hồi trước lão vì giúp Huyền Từ Mặc nên đành tạm gác thú vui lại nhưng giờ mọi chuyện hẳn đã có thể tự lo, thậm chí còn làm tốt hơn hẳn nên Bố Y lão sư lại tiếp tục lang bạt khắp

nói.

-Đồ bất hiếu!

-Vậy hóa ra ngài là cao thủ đệ nhất võ lâm nổi danh một thời đó sao? _Lam Nguyệt tiếp tục mở miệng nói

-Còn nha đầu nguoi chính là Huyền Minh Lam Nguyệt!

-Ngài biết ta?

-Tất nhiên rồi!

Bố Y lão sư dương dương tự đắc cười đầy ẩn ý đồng thời đồng tử lại liếc sang nam nhân đang ngồi cạnh nàng lúc này.

-Huynh kể về ta cho lão sư?

-Không chỉ có lão sư đâu mà tứ hộ pháp chúng ta không ai là không biết công chúa!

Chu tước nhanh nhẩu chen vào vừa xong thì nhận được ngay ánh mắt như muốn giết người của Huyền Tử Mặc. Thấy vậy hắn liền im bất không dám hé thêm một lời nào nữa. Bạch hổ, Huyền Vũ, Thanh Long thì cười thầm trong lòng, cao hứng khi người gặp họa. Đáng đời tên ngốc như nguoi!

Bố Y lão sư thấy một màn như vậy thì cười vui vẻ rồi đột nhiên như nhớ ra cái gì liền hướng Lam Nguyệt hỏi:

-Đúng rồi nha đầu nguoi có học võ công sao? Nếu không thì sao lại phát hiện ra ta!

Phải biết cái danh cao thủ võ lâm không phải là đồn thổi. Hắn đã muốn ẩn giấu khí tức thì không ai có thể phát hiện. Đến Huyền Tử Mặc cũng chỉ miễn cưỡng nghe được hơi thở của hắn thôi. Hiện nhiên đây là điều mà tất cả mọi người cùng thắc mắc nên mọi ánh mắt lúc này bỗng đổ dồn về phía Lam Nguyệt.

-Không có! Nguyệt nhi chỉ sinh ra nhạy cảm hơn người thôi!

Để sử dụng dị năng điều khiển vật chất thì điều kiện tiên quyết đầu tiên đó chính phải cảm nhận được nó. Bằng bất cứ giác quan nào chỉ cần là có thể như thị giác, thính giác, khứu giác, xúc giác vị giác. Cũng vì điều này ngũ giác của nàng đặc biệt tinh nhạy hơn người bình thường gấp trăm lần. Không khí giao động sẽ khác đi khi ở cạnh một vật thể sống. Bố Y lão sư dù có giấu khí tức nhưng không khí xung quanh vẫn không ngừng chuyển động khác lạ nhờ đó Lam Nguyệt có thể biết được ông ấy đang trốn trên xà nhà.

PS: Như đã hứa vượt chỉ tiêu Scor sẽ tặng thêm một chap nữa. Nhìn chỉ tiêu vẫn có thể hoàn thành Scor mừng lắm. Scor lại có thêm động lực để viết thì Scor sẽ không bỏ truyện nữa đâu nên mọi người yên tâm đi. CHÚC ĐỌC TRUYỆN VUI VẺ!

LOVE FROM SCOR! <3

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Lăn lợt ra đi (1)

Bố Y lão sư đánh giá thật kĩ Lam Nguyệt. Đúng là không có nội lực, nhìn qua hình dáng thân thể có thể thấy chưa từng luyện võ. Nhưng ai biết được, rất nhiều cao thủ trên giang hồ rất giỏi việc nguy trang bản thân. Nha đầu này của đồ đệ hắn đúng là rất thú vị. Sau này có lẽ hắn nên dành thời gian để tự mình tìm hiểu thêm, còn bây giờ nếu nha đầu đã không muốn nói thì hắn không ép:

-Nhạy cảm đến mức này thì có chút quái vật rồi _Bố Y lão sư ngao ngán

-Bản thân nó là một món quà nhưng đôi khi cũng là sự phiền phức!

Lam Nguyệt bất giác nhớ lại chuyện trước kia thờ dài, Huyền Tử Mặc thấy vậy liền lo lắng hỏi:

-Nàng không sao chứ?

Giọng nói trầm ấm vô cùng ôn nhu, không hề có một chút giả dối hay gượng ép. Nghe lời này của hắn bốn người Chu tước, Huyền Vũ, Bạch Hổ, Thanh Long cùng cả Bố Y lão sư đều cảm thấy kinh sợ. Cung chủ/Tiểu tử mà cũng có lúc ôn hòa vậy sao? Phải biết bình thường hắn lúc nào cũng trưng cái biểu cảm băng lãnh cho thiên hạ xem. Thế nhân đều biết cung chủ Huyết Sát là kẻ lãnh khốc, vô tình. Nếu người ta mà biết hắn còn có một biểu cảm như vậy chắc đồng loạt thổ huyết chết mất. Xem ra vị công chúa này nắm giữ vị trí rất lớn trong lòng Huyền Tử Mặc.

-Ta vẫn tốt! Nguyệt nhi mệt. Hồi cung thôi!

- Nếu vậy thì chúng ta đi!

Chỉ với một câu nói của Lam Nguyệt, Huyền Từ Mặc liền lập tức đưa nàng rời khỏi. Mặc kệ năm con người kia vẫn đang đứng ở đó. Có cần phải vội vã như vậy không? Ít nhất không thể nói một câu cáo từ trước khi đi à? Xem ra sau này phải tranh thủ nhốt tiểu công chúa mới được. Cả đám 4 người hộ pháp đều cùng nghĩ thầm. Bó Y lão sư khinh bỉ nhìn bóng người vừa rời đi, tiểu tử thôi nhà người đứng là trọng sắc khinh sư. Ngáp dài một cái hân uê oải nói:

-Tiểu tử đó đi rồi thì ta cũng nên rời đi đây.

-Lão sư không ở lại sao?

-Xì! Lão phu vội vã quay về chỉ vì nghe nói hân sẽ đem theo công chúa duy nhất của "Huyết Sát" đến. Vốn Huyết Sát ra đời cũng có một phần công sức của ta vậy mà tên tiểu tử thôi đó nhất định không cho ta nhìn mặt nha đầu đó một lần. Bây giờ người cũng đã biết ta ở lại làm cái gì.

-Lão sư người ở lại dạy ta thêm võ công đi!

Bạch Hồ là người cuồng võ. Hân ta thích nhất là bám đuôi Bó Y lão sư. Nhưng đáng tiếc

"Bốp"

-Tên tiểu tử nguoi chưa luyện căn cơ cho kĩ đã vội học mới. Có ngày tẩu hỏa nhập ma đừng trách lão phu.

.....

-Ở với mấy tên gốc các nguoi chỉ khiến ta tổn thọ. Ta đi đây. Cáo từ!

Bó Y lão sư đi rồi bốn người còn lại nhìn nhau không biết nói gì (mỗ tui: tui thấy bốn tên này giống mấy thằng tự kỉ hơn). Nhìn nhau chán chê không ai bảo ai liền tự nhau chia ra mỗi người một hướng rời đi.

Hoàng cung.

Theo như đúng lúc rời đi nhưng ngược lại Huyền Từ Mặc đưa Lam Nguyệt quay về Từ Thanh cung. Hân muốn đưa nàng về tận tẩm cung của mình nhưng Lam Nguyệt nói để nàng tự về, muốn hân đưa nàng đến tẩm cung của hân. Hai người vừa về đến nơi thì một đạo bóng dáng quen thuộc xuất hiện. Hốt ha hốt hải chạy đến nói:

-Công chúa! Có chuyện không hay rồi. Hoàng hậu nương nương...hoàng hậu nương nương.....

Tiểu Mai vì chạy đi tìm Lam Nguyệt nên hơi thở trở nên khó khăn, đứt quãng nói mãi không thành câu. Tuy nhiên nhiều đó cũng đủ để Lam Nguyệt cùng Huyền Từ Mặc hiểu đã có biến.

Lam Nguyệt không chờ tiểu Mai nói hết câu liền chạy đến Phượng Tường cung. Huyền Từ Mặc cùng tiểu Mai cũng nhanh chóng đuổi theo. Đến nơi thì đập vào mắt nàng là rất nhiều thái y đang quỳ gối trước cửa, vọng ra còn có tiếng giận dữ của hoàng thượng. Lam Nguyệt bước vào thì thấy mẫu hậu đang hôn mê trên giường, phụ hoàng thì ngồi ở bên cạnh canh người, các phi tần cũng đều có mặt đầy đủ.

Vừa bước vào nàng liền lại ngay chỗ hoàng thượng cùng hoàng hậu nhẹ giọng:

-Phụ hoàng, chuyện này là sao?

-Nguyệt nhi! Con đến rồi!

Nghe thấy giọng Lam Nguyệt. Quang Minh hoàng đế quay sang nhìn nàng một đầu khổ.

-Cung nữ bẩm báo lại rằng mẫu hậu con trưa nay có chút mệt mỏi nên về giường nghỉ ngơi nhưng từ lúc đó đến giờ vẫn chưa dậy, dù có gọi như thế nào vẫn không hề tỉnh. Thân thể thậm chí còn lạnh dần đi giống như.....

Quang Minh hoàng đế định nói là "người chết" nhưng lại không thể nào thốt ra. Thê tử của ông vẫn đang nằm đó sao có thể nói ra cái từ xúi quẩy như thế. Lam Nguyệt nhìn mẫu hậu của mình đang nằm trên giường. Quả nhiên, nàng có thể cảm nhận được hàn khí đang bao bọc khắp thân thể người. Nhưng làm sao tự nhiên lại thành như vậy? Phụ hoàng đã tra hỏi toàn bộ thái giám cùng cung nữ nhưng không tìm ra được gì bất thường. Quá tức giận hoàng đế liền đem tất cả bọn họ kéo xuống. Chính vì vậy khi nàng bước vào cung nữ cùng thái giám ai nấy đều run rẩy sợ hãi.

Huyền Từ Mặc từ lúc bước vào cùng Lam Nguyệt chỉ đứng ở một bên quan sát. Tình trạng của hoàng hậu đây là bị trúng độc nhưng độc gì thì hân không rõ. Có lẽ để Chu tước lên vào đây kiểm tra thử.

Phi tần ai nấy đều lộ vẻ mặt tiếc thương cho hoàng hậu "ti tỉ". Nhưng Lam Nguyệt cùng Huyền Từ Mặc đều biết trong thâm tâm ai cũng đã biết bọn họ

chỉ đang giả vờ. Không ai dám lên tiếng lúc này chỉ sợ làm thánh nhan tức giận vậy nên trong tẩm cung hoàng hậu bấy giờ bao phủ bởi sự im lặng đến chết người. Đêm đã muộn ai cũng đều mệt mỏi. Quang Minh hoàng đế cũng biết điều đó, một đám nữ nhân ở đây cũng chẳng giải quyết vấn đề gì. Có khi còn khiến hoàng hậu cảm thấy bức bối nên ông cho tất cả mọi người đều lui. Chỉ còn mỗi mình hoàng đế cùng Lam Nguyệt ở lại

-Phụ hoàng về nghỉ ngơi đi. Nguyệt nhi muốn ở đây với mẫu hậu.

-Ta không sao. Ngược lại là con mau về tẩm cung nghỉ ngơi đi. Thân thể con từ nhỏ đã yếu ớt sao có thể chịu được.

-Phụ hoàng còn cả một giang sơn. Long thể này không phải của một mình phụ hoàng, còn có muôn dân bá tánh. Nguyệt nhi sẽ ở lại.

-Ta chỉ sợ.....

-Phụ hoàng không tin Nguyệt nhi?

Lam Nguyệt không hề biểu hiện gì nhưng giọng nói trầm xuống khiến Quang Minh hoàng đế giật mình. Biết bản thân vô tình làm tổn thương nữ nhi ông đành thở dài đồng ý.

-Được rồi. Ta quay về tìm cách cứu mẫu hậu con. Con ở lại nhớ bảo trọng thân thể. Đừng quá sức.

-Nguyệt nhi ghi nhớ lời phụ hoàng!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Câm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Lăn lượ ra đi (2)

Quang Minh hoàng đế mệt mỏi rời đi. Lam Nguyệt vẫn chỉ im lặng đứng bên cạnh giường hoàng hậu.

-Huynh vẫn còn ở đó đó chứ?

-Sao nàng biết ta vẫn còn ở đây?

-Nguyệt nhi dị thường!

Huyền Từ Mặc không biết từ đâu bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh Lam Nguyệt. Sau khi hoàng thượng cho tất cả mọi người lui xuống hần đã lên quay trở lại. Hần không yên tâm về Nguyệt nhi.

-Nguyệt nhi muốn cầu huynh một việc!

-Ta biết nàng muốn gì. Chu tước sẽ đến đây nhanh nhất có thể.

Lam Nguyệt bề ngoài luôn tỏ vẻ thờ ơ với mọi người xung quanh nhưng Huyền Từ Mặc biết nàng thực quan tâm đến bọn họ. Chuyện của hoàng hậu nhất định có điều không bình thường. Thái y không thể phát hiện ra cái gì thì chỉ có thể nhờ đến Chu tước. Y thuật của hần đã đạt tới cảnh giới lão sư trần danh giang hồ.

-Cảm tạ!

Lúc lâu sau, một bóng đen xuất hiện trước cửa Phụng Tường cung. Chu Tước ưỡ ỏi đi vào:

-Cung chủ! Người có cho gọi ta thì cũng đừng chờ đến lúc ta vừa đi về thì gọi chứ?

-Nhiều lời. Mau lại xem bệnh tình cho hoàng hậu đi!

-Hoàng hậu?

Chu Tước lúc này mới để ý đến trung phụ xinh đẹp đang nằm trên giường. Đây là mẫu thân của công chúa sao? Đúng là sắc đẹp truyền từ mẹ sang con.

-Có chuyện gì sao?

-Mẫu hậu ta hôn mê bất thường đến giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Nhìn qua hoàng hậu Chu Tước liền nhíu mày. Sau khi kiểm tra hết mạch cùng một số chỗ khác nếp nhăn giữa trán hần lại trở nên sâu hơn. Cuối cùng Chu Tước thở dài một cái rồi ái ngại nhìn Lam Nguyệt cùng Huyền Từ Mặc.

-Không sao! Huỳnh cứ nói!

Cái ánh mắt của Chu Tước cũng đủ để Lam Nguyệt hiểu cho chuyện gì xảy ra. Dù sao sinh tử con người cái gì đến cũng sẽ đến. Nàng có thể chấp nhận được tình huống xấu nhất. Tuy nghĩ như vậy nhưng trong vô thức nàng lại thầm cảm thấy đau đớn. Huyền Từ Mặc cũng để ý đến điều này. Hắn nhìn nàng mà không biết nên mở lời an ủi ra sao

-Nguyệt nhi.....

-Cứ nói đi!

Nhận được cái gật đầu của Huyền Từ Mặc, Chu Tước mới yên tâm được phần nào nói ra:

-Là Trùng Xuyên Mệnh! (cái này là chém)

-TRÙNG XUYỀN MỆNH???

Huyền Từ Mặc bình thường luôn bình tĩnh là vậy nhưng sau khi nghe Chu Tước nói lại lớn tiếng. Đối với y thuật Lam Nguyệt hầu như không biết một chút gì hết.

-Nó là cái gì vậy?

-Trùng Xuyên Mệnh là một loại cỏ trùng. Nó hút cạn dần dần sinh mệnh của kí chủ đồng thời tạo cảm giác an thần đưa kẻ đó vào giấc ngủ nghìn thu. Loại cỏ này vô cùng hiếm lại còn rất khó nuôi bởi để nuôi chúng phải đem chính sinh mệnh của mình ra. Chỉ những kẻ chán sống mới nuôi mấy thứ này.

(cái này cũng là chém)

Chu Tước thấy Lam Nguyệt không biết mới lên tiếng giải thích. Trùng Xuyên Mệnh đã gần như không còn tồn tại. Từ đâu mà hoàng hậu Huyền Phong quốc lại có thứ này?

-Vậy có cách nào để cứu mẫu hậu không?

Lam Nguyệt hỏi đến đây thì đến cả Huyền Từ Mặc cũng cúi đầu không dám nhìn nàng, biểu cảm trên khuôn mặt thì trầm xuống. Khó khăn lắm Chu Tước mới tiếp tục:

-Nếu hoàng hậu đã lâm vào tình trạng hôn mê sâu như này thì không còn cách nào để cứu nữa rồi. Trùng Xuyên khi vào cơ thể kí chủ không gây ra bất cứ biểu hiện bất thường gì nên khó có thể phát hiện ra. Đến khi lâm vào tình trạng như hoàng hậu bây giờ tức cỏ trùng đã rút cạn sinh mệnh người đó. Sự sống chỉ còn duy được trì cho đến khi trùng vì không còn thức ăn sẽ chết đi cùng với kí chủ.

-.....

-Ta rất tiếc! Nếu có thể phát hiện ra sớm hơn thì đã có cách khác.

Lam Nguyệt im lặng một lúc lâu không nói gì, biểu cảm không chút gì thay đổi làm không ai biết nàng đang buồn hay đau khổ, tức giận hay hận thù.

-Cám ơn huynh, Chu Tước!

-Nguyệt nhi muốn ở đây thêm một lát nữa. Hai người ra ngoài trước đi!

Nói rồi Lam Nguyệt chỉ ngồi im bên cạnh hoàng hậu. Huyền Từ Mặc cũng biết nàng cần thời gian riêng tư lúc nên nên ra hiệu cho Chu Tước cả hai cùng rời đi.

Ra khỏi Phòng Trùng cung, Chu Tước cùng Huyền từ Mặc tìm đến một góc khuất để nói chuyện

-Người nói xem ai hại Hoàng hậu?

-Chưa có thể nói được cái gì chắc chắn. Nhưng nếu nghi ngờ thì mỗi nghi ngờ nhất chính là Lan quý phi cùng thừa tướng.

-Điều này thì có lẽ không chỉ ta và người thì cả hoàng thượng cũng đoán được. Từ xưa đến nay người duy nhất có đủ tâm cơ, thủ đoạn để ám hại kẻ khác như vậy chỉ có mỗi ả. Đáng tiếc ả quá cao tay nên dù có biết thì cũng không thể làm gì được. _Huyền Từ Mặc sau khi nghĩ kĩ liền phân tích mọi chuyện

Chu Tước nghe xong cũng liền tiếp tục những điều Huyền Từ Mặc cùng hắn đang nghĩ

-Chưa nói đến để có được Trùng Xuyên mệnh phải bỏ ra vô số tài lực. Những kẻ bình thường căn bản không thể nào có được. Nhưng nếu là Thừa tướng thì lại không có gì lạ cả. Nạn nhân sau khi chết cũng không để lại dấu vết gì chỉ giống như bệnh mất tinh lâu năm tái phát mà mất.

-Nhưng nếu vậy mục đích của ả là gì? Hoàng hậu đơn thuần căn bản không làm hại gì đến ả. _Chu Tước có chút thắc mắc

-Cái à muốn chính là ngôi vị thái hậu. Sau này dù ai lên làm hoàng đế thì nếu hoàng hậu còn sống thì thái hậu vẫn sẽ là người. Mộ Dung gia nắm giữ binh quyền cũng sẽ phò tá thái hậu tới cùng. Thừa tướng dù sao cũng chỉ là quan văn, đối đầu trực tiếp không thể bằng quan tướng. Chỉ cần Mộ Dung Đại tướng quân khởi binh thì thừa tướng coi như xong. Vậy nên sau này dù à có đưa được Nhị hoàng tử hay ta lên ngôi cũng chẳng thể đã động đến triều đình. Xem ra à đã âm mưu chuyện này từ lâu rồi.

-Hóa ra vậy! Độc nhất quả vẫn lòng dạ nữ nhân.

-Lần này là ta sơ suất làm liên lụy đến Nguyệt nhi rồi.

-Nếu vậy Nguyệt nhi hi vọng huynh có cách sửa sai.

Huyền Tử Mặc vừa dứt lời một âm thanh trong trẻo quen thuộc vang lên. Lam Nguyệt nói xong cũng chẳng thèm quan tâm đến phản ứng của hai người kia liền quay người trở lại tấm cung của mẫu hậu. Chu Tước cùng hân đều giật mình. Chẳng phải nàng vẫn đang ở bên trong Phụng Tường cung sao? Nàng đã ở đây lúc bọn họ nói chuyện được bao lâu rồi?? Nhưng mà nếu nàng đã nói vậy thì Huyền Tử Mặc hẳn đã rõ mình phải làm gì tiếp theo. Nhìn bóng lưng nàng khuất dần hân nhỏ giọng:

-Theo mọi ý nguyện của nàng...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Lần lượt ra đi (3)

Nhiều ngày tiếp theo đó Mộ Dung hoàng hậu vẫn không hề có dấu hiệu tỉnh lại. Cơ thể ngày càng lạnh ngắt. Hoàng thượng chiêu cáo cầu danh y ở khắp nơi chỉ mong có thể tìm được người cứu được nàng. Danh y từ khắp nơi đều đã đến thử nhưng hi vọng càng nhiều thì thất vọng lại bấy nhiêu. Tất cả đều là những cái lắc đầu ái ngại. Quang Minh hoàng đế càng lúc gần như tuyệt vọng. Vị hoàng đế anh minh thần vũ ngày nào bỗng chốc trở nên hốc hác ốm yếu lạ thường. Từ công công theo hoàng thượng từ lớn đến nhỏ, ông không đành lòng nhìn bệ hạ trở nên như vậy. Cứ tiếp tục thế này thì hoàng thượng sẽ gục ngã giống hoàng hậu mất.

Lam Nguyệt ngày ngày vẫn đi giá đến Phụng Tường cung canh giữ bên cạnh mẫu hậu. Mặc dù nàng đã biết trước kết cục nhưng không hiểu sao như có một sức mạnh vô hình nào đó lôi kéo khiến nàng không nỡ rời đi. Nhiều lúc nàng tự hỏi mình đây là bị làm sao? Nếu đã biết người không còn thể cứu được thì còn cố gắng cái gì. Nhưng kì lạ ngày nào nàng cũng đến và dành hàng canh giờ ở bên hoàng hậu. Trong lòng vẫn không ngừng hi vọng rằng có thể nhìn mẫu hậu mở mắt ra nhìn nàng. Tiểu Mai nhiều lúc phải khuyên nhủ mãi nàng mới chịu về.

Lam Nguyệt nhìn đồng hồ quý giá đang để trên bàn mà trong lòng co thắt khó tả. Nương nương các cung khác cũng rất nhiều vị đại thần gửi vô số lễ vật tẩm bổ cho hoàng hậu. Huýt linh chi, nhân sâm ngàn năm, Tuyết linh thảo,..... đều mang rất nhiều nhưng tuyệt nhiên không có kẻ nào tới đây thăm nàng hết. Tất cả chỉ đều là nói suông

Và cuối cùng cái gì đến thì cũng sẽ đến. Trong cung truyền ra hung tin hoàng hậu đã thăng tuệ. Phụng Tường cung lâm vào cảnh tang tóc, cung nhân không ngừng khóc lóc cho nương nương. Quang Minh hoàng đế gần như chết lặng bên cạnh linh cửu của hoàng hậu. Người đã suy sụp hoàn toàn.

Linh cửu hoàng hậu được đưa về lăng tẩm của hoàng thất. Dân chúng khắp Huyền Phong quốc treo khăn trắng khắp nơi, ăn chay niệm Phật chịu quốc tang ba tháng. Sau đại tang của hoàng hậu, Quang Minh hoàng đế không còn thiết gì đến triều chính, cũng không ăn không uống nhiều ngày liền. Chỉ sau mấy ngày vị hoàng đế uy mãnh một thời nay chẳng khác gì một gã bệnh hoạn ốm yếu. Từ công công vì lo cho bệ hạ nên đã cho cung nhân đến tìm Bát công chúa.

Lam Nguyệt đến An Nhiên điện – tẩm cung nghỉ ngơi của vua thì thấy hoàng thượng đang ngồi thần người trước cửa sổ. Trên tay vẫn nắm chặt chiếc khăn tú là di vật của mẫu hậu. Lại gần đưa tay đặt lên vai phụ hoàng nàng nhẹ giọng:

-Mẫu hậu sẽ không yên lòng nếu phụ hoàng cứ đau buồn như vậy!

-Nàng ấy....nàng ấy còn không có cơ hội gặp thân nhân lần cuối. Cứ như vậy mà.....

Quang Minh gần như không thể thốt ra hai từ cuối. Giọng ông gần như nghẹn lại. Người ta nói nước mắt để vương không bao giờ rơi. Nhưng nhìn vào mắt người Lam Nguyệt biết phụ hoàng đã khóc.

-Phụ hoàng cứ như vậy Nguyệt nhi sẽ rất đau lòng.

"Đau lòng? Hoàng đế lặp lại từ đó trong đầu như một sự mĩa mai. Nàng ra đi liệu có kẻ nào thực sự đau vì nàng. Tất cả bọn chúng đều hả hê cười trong lòng. Hân biết, hân tất cả đều biết. Oán hận dường như đã tích tụ trong lòng quá lâu. Vì một câu nói vô tình của Lam Nguyệt đã khiến nó bùng phát. Ngay lập tức bàn tay trên vai của nàng bị gạt mạnh ra rồi hoàng đế quay sang tức giận quát tháo nàng:

-NGƯỜI THÌ BIẾT CÁI GÌ!!!!!! MẪU HẬU NGƯỜI MẮT NGƯỜI CÒN CHƯA TỪNG RƠI MỘT GIỌT LỆ NÀO. UÔNG CÔNG NÀNG ĐÃ SINH RA CÁI THỨ MÁU LẠNH NHƯ NGƯỜI!!!!!!

Nghe những lời nói vô tình như vậy sắc mặt của nàng cũng chưa từng thay đổi. Lam Nguyệt chỉ thu cánh tay vừa bị hất ra lại rồi nhẹ nhàng rời đi không nói một lời nào.

Từ công công vốn đứng bên ngoài nghe mọi chuyện rất sững sốt. Ông vội vàng đi vào

-Hoàng thượng sao có thể hồ đồ như thế. Bát công chúa là cốt nhục duy nhất của hoàng hậu, nếu nói về khổ tâm thì có lẽ nàng cũng là người khổ tâm nhất. Đau phải cứ khóc mới buồn, buồn nhưng giấu kín trong lòng mới là đau nhất.

Nhìn Lam Nguyệt rời đi Quang Minh hoàng đế mới nhận ra mình vừa phạm sai lầm gì. Khăn tú đang cầm trong tay cũng bị ông nắm chặt đến sắp nát. Ông tự dằn vặt mình:

-Mai nhi! Nàng xem trẫm đã làm cái gì thế này. Trẫm đã không bảo vệ được nàng mà đến nữ nhi cũng bị chính trẫm làm tổn thương. Trẫm thật đáng chết!!!!

Lam Nguyệt sau khi trở về Nguyệt Liên cung liền tự nhốt mình. Ngoài cung nhân hàng ngày đưa cơm thì không ai được phép vào, kể cả tiểu Mai. Tiểu Mai lo lắng cho công chúa nhưng lại không dám đi tìm hoàng thượng. Dù nàng có khuyên nhủ ra sao thì công chúa cũng không chịu ra ngoài, không chỉ có nàng mà Liễu nương cũng đã thử mọi cách. Trong hoàng cung này ngoài hoàng thượng ra thì nàng tìm đến ai bây giờ.

Lam Nguyệt nhốt mình trong tấm cung, nàng chỉ dành hàng canh giờ để ngồi xếp giấy. Trong đầu không ngừng nghĩ đến lời nói của phụ hoàng mấy ngày trước. Thực sự thì cảm xúc quan trọng đến vậy sao? Ngày đại tang hoàng hậu, đứng bên linh cửu nàng quả thật không hề rơi một giọt lệ nào, trên mặt cũng không có chút gì là biểu lộ đau buồn. Nhưng đối với nàng sinh từ là chuyện thường tình, ai cũng có lúc phải chết. Lúc ba mẹ Dương mất nàng cũng chưa từng khóc, mọi người khi ấy cũng như vậy. Đều nói nàng là kẻ vô tình máu lạnh. Nàng chỉ không hiểu tại sao mọi người phải tổn hại sức đau buồn cho một điều hiển nhiên? Nhưng nói gì thì nói thật ra mẫu hậu mất đột ngột như vậy nàng cũng cảm thấy có chút gì đó đau xót, một chút tiếc nuối, một chút oán hận trong lòng. Nếu không đêm ấy nàng đã không nói với Huyền Từ Mặc những điều đó. Nàng cũng đoán được người làm ra chuyện này là ai? Chỉ nghĩ đến cảnh sẽ có một ngày ả ta sẽ phải trả giá cho những gì đã làm trong tâm nàng lại cảm thấy vui vẻ.

Nhớ đến phụ hoàng suy sụp đến sinh bệnh như vậy nàng nghĩ dù đau dù buồn nhưng có nhất thiết phải biểu lộ ra ngoài không? Dù có khóc lóc, có đau đớn cũng đâu thể thay đổi được gì. Thậm chí còn liên lụy nhưng người xung quanh. Nhưng ai cũng có vẻ khó chịu khi nàng không biểu lộ bất kỳ cảm xúc, không ai có cùng suy nghĩ với nàng. Phải đúng như bọn họ vẫn luôn nói? Nàng quả thực là một con quái vật.

-A! Lại hồng nữa rồi!

Lam Nguyệt nhìn vào bông sen đang xếp dở trên tay rồi nhìn đồng giấy nát bên cạnh mình. Mấy ngày nay nàng không thể tập trung làm được cái gì cả, cứ đang xếp dở nàng lại vô thức nhớ đến phụ hoàng và mẫu hậu. Đến lúc định thân lại thì tờ giấy trên tay cũng hồng tự bao giờ. Mẫu hậu luôn thích sen, người nói sen luôn có thể trở nên kiêu kiêu mặc dù ở giữa bùn lầy bẩn thỉu. Sen không tỏa hương nồng nàn như những loài hoa khác. Nó thanh nhẹ ảm áp, nó khiến tất cả mọi người đều cảm thấy hạnh phúc.

Nàng bỗng nhớ đến một chiều hè trong xanh, gió thổi dịu hui. Mẫu hậu ôm nàng còn là một nữ hài ngồi bên hồ hồng liên tuyệt đẹp ở Phụng Tường cung. Sen nở trải rộng như một tấm lụa hồng khổng lồ

-Nguyệt nhi! Con có thích sen không?

-Mẫu hậu rất thích sen?

-Sen bằng một cách nào đó, luôn nhẹ nhàng và mạnh mẽ.

-Nguyệt nhi nghe vậy cũng muốn có một hồ sen giống người!

-Nguyệt nhi đối với mẫu hậu luôn là đóa sen đẹp nhất. Con như một đóa tuyết liên vậy. Vô cùng trong trắng và thuần khiết! Từ vẻ ngoài đến tâm hồn.

-Nguyệt nhi không hề thuần khiết đâu!

.....

Lam Nguyệt lúc đó nói như vậy là bởi nàng nghĩ mẫu hậu nói nàng còn là nữ hài trong khi bản thân tuổi thật của nàng đã hơn 30. Nhưng ngay sau đó mẫu hậu chỉ mỉm cười nhẹ nhìn nàng rồi im lặng. Một lúc lâu sau người mới nhỏ giọng bên tai nàng:

-Thấu cảm cũng là một loại trưởng thành.

Và Tuyết liên hồ trong Nguyệt Liên cung cũng là do mẫu hậu tự tay thiết kế xây nên. Đến tận bây giờ Lam Nguyệt vẫn không thể hiểu được lời nói đó của nàng. Thấu cảm? Như thế nào mới có thể thấu cảm? Nàng rốt cuộc phải như thế nào có thể như người bình thường hiểu được hi, ái, nộ? Mẫu hậu, người mẫu nói cho Nguyệt nhi biết đi, Nguyệt nhi phải làm gì đây?

Lam Nguyệt đưa tay bỏ đóa liên vừa xếp sang đồng giấy nát bên cạnh. Với tay sang chồng giấy để trên bàn nhưng không thấy đâu. Tay nàng lúc này là một khoảng trống không.

"Hết giấy rồi sao?" _Lam Nguyệt chán nản trầm nghĩ.

Đương lúc định đứng dậy ra ngoài kêu người lấy thêm, một bàn tay thon dài tuyệt đẹp đang cầm tập giấy vuron ra trước mặt nàng. Đồng thời ngay lúc đó bên tai vang lên một giọng nói trầm ấm ôn nhu.

-Nàng cần những thứ này?

Lam Nguyệt lập tức quay đầu sang nhìn chủ nhân của bàn tay đó.

-Làm sao huynh vào được đây?

-he□

PS: Chap này có vẻ hơi buồn nhưng vẫn chúc mọi người ĐỌC TRUYỆN VUI VẺ.

LOVE FROM SCOR!!! <3

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Không ai được tổn thương nàng

Huyền Từ Mặc nhẹ nhàng đặt đồng giấy lên chiếc bàn gỗ đàn hương cười nhẹ:

-Tiểu Mai đến tìm ta. Nàng cứ như vậy sẽ khiến người khác lo lắng.

Tiểu Mai thấy Lam Nguyệt tự nhốt mình trong tâm cung đã rất sợ hãi. Nhưng dù có lo đến thế nào nàng cũng không dám đi tìm hoàng thượng. Nguyên nhân thì không cần phải nói. Hoàng thượng đang đau lòng chuyện của hoàng hậu làm sao còn có thể an ủi công chúa. Chưa nói đến người khiến công chúa trở nên như vậy cũng là bệ hạ. Trình đại nhân thì ở biệt phủ bên ngoài hoàng cung, thân là mệnh quan triều đình đâu thể tùy tiện triệu vào được. Cuối cùng người duy nhất tiểu Mai có thể hi vọng đó chính là Tứ hoàng tử.

Mặc dù nàng không biết vì sao Tứ điện hạ là hài tử thân sinh của Lan quý phi nhưng lại quan tâm đến công chúa nhà nàng như vậy. Tuy nhiên có thể thấy giao tình của hai người rất tốt. Vậy nên nếu còn có người có thể khuyên nhủ công chúa thì chỉ có thể điện hạ.

Huyền Từ Mặc nghe tiểu Mai nói cũng nhanh chóng tới Nguyệt Liên cung. Đạo gần đây hoàng thượng bỏ bê triều chính khiến mọi việc bồng chốc đổ đốn lên người hần. Thành ra hần đã vô tâm không để ý đến nàng. Trong lòng hần không ngừng hối hận ngàn lần. Đến nơi thì dù thái giám gọi cửa đến rất cả hòng Nguyệt nhi cũng không trả lời. Lam Nguyệt quá tập trung nghĩ vẫn vợ nên căn bản không để ý gì chút gì bên ngoài.

Cung nhân Nguyệt Liên cung ai nấy đều hoảng sợ. Công chúa bình thường có ít khi ra ngoài vẫn thì thoảng đi thưởng hoa, thưởng nguyệt. Không bao giờ có chuyện nhốt mình như vậy. Cứ thế này thì đến công chúa cũng sẽ đổ bệnh như hoàng thượng mất. Đến lúc đó bọn họ biết ăn nói sao với bệ hạ.

Cuối cùng vì nàng không chịu mở cửa nên không còn cách nào khác Huyền Từ Mặc đành phải tìm đường lên vào trong.

-Xin lỗi _Lam Nguyệt nhỏ giọng

Lại gần ngồi cạnh, Huyền Từ Mặc tiếp tục mở miệng:

-Đã có chuyện gì xảy ra? Lúc hoàng hậu mất nàng cũng không tự hành hạ mình như vậy.

Bàn tay đang xếp giấy của Lam Nguyệt chợt ngưng lại. Nàng im lặng một hồi giống như đang đắn đo không biết có nên nói hay không rồi mới chịu lên tiếng:

-Nguyệt nhi có phải là kẻ máu lạnh không?

-Là ai đã nói với nàng như vậy? _Huyền Từ Mặc sừng sốt

-Không có gì.

Lam Nguyệt nhanh chóng lảng tránh vấn đề. Có vẻ như chính nàng cũng không muốn nghe câu trả lời. Nhìn dáng vẻ nàng vẫn lạnh nhạt như ngày thường nhưng không hiểu sao Huyền Từ Mặc lại bỗng chốc cảm thấy nàng thật yếu đuối. Cơ thể không tự chủ được đưa tay ôm nàng vào lòng.

-Nguyệt nhi không máu lạnh. Nguyệt nhi rất ấm áp. Thế nhân không cảm nhận được thì vẫn có ta cảm nhận được. Vậy nên nàng đừng nghĩ nhiều nữa.

-Cảm ơn huynh!

-Hãy nhớ! Ta sẽ không để một ai làm tổn thương nàng. Cho dù có là hoàng thượng đi chăng nữa!

Huyền Từ Mặc lời nói ra tuy vẫn rất ôn nhu nhưng nghe rõ ràng ngữ khí lạnh hơn trước nhiều. Hắn cũng đã hỏi qua tiểu Mai vì sao Nguyệt nhi lại trở nên như vậy. Tất cả đều do lời nói vô tình của hoàng thượng. Mặc dù biết bệ hạ như vậy vì đau lòng hoàng hậu mới thẳng tuệ nhưng làm tổn thương Nguyệt nhi hắn tuyệt đối không cho phép.

Lam Nguyệt dường như cũng đoán được hắn đang nghĩ gì trong đầu lên tiếng ngăn cản:

-Cảm tạ huynh! Nguyệt nhi không trách phụ hoàng. Xin đừng làm tổn thương người.

-Ta biết rồi! Tất cả đều nghe theo ý nàng.

Huyền Từ Mặc cười khổ. Đúng chỉ có nàng hiểu hắn. Hắn vừa nghĩ gì nàng đã đi guốc trong bụng hắn rồi.

Tuy nói vậy nhưng sau khi rời khỏi Nguyệt Liên cung Huyền Từ Mặc ngay lập tức đi tới An Nhiên điện. Lúc vào hắn có cho cung nhân lui hết ra. Không biết Tứ hoàng tử cùng hoàng thượng đã tranh luận cái gì. Chỉ biết một lát sau hoàng thượng tức giận lớn tiếng quát tháo, Tứ hoàng tử cũng không nói gì chỉ im lặng đi ra. Cung nhân còn nói liên mấy ngày liên hoàng thượng đều không cho phép ai đến diện kiến. Đặc biệt là Tứ hoàng tử. Bất cứ ai vô tình nhắc tới điện hạ bị hoàng thượng nghe được đều bị lôi ra ngoài hết. Ai cũng sợ hãi thâm tự nuốt cái từ Tứ hoàng tử hoặc Huyền Từ Mặc vào trong bụng không dám thốt ra. Chuyện triều chính bệ hạ thả đưa cho Nhị hoàng tử cũng không cho phép Tứ hoàng tử nhúng tay vào nữa, lại còn hạn chế hắn ra khỏi Từ Thanh cung. Có thể thấy hoàng thượng đã vô cùng tức giận. Và khả năng Tứ hoàng tử trở thành thái tử lúc này bỗng chốc trở về không.

Quan lại trong triều nghe được tin tức này nhiều người vốn đang theo Tứ hoàng tử liền bỏ sang nịnh nọt Nhị hoàng tử. Khỏi nói điều này khiến Nhị hoàng tử vui vẻ đến mức nào. Như vậy tức là hắn vẫn có cơ hội trở thành thái tử, lên ngôi hoàng đế rồi.

Tất nhiên chuyện lớn như vậy Lam Nguyệt không thể không biết. Huyền Từ Mặc này hắn đây là muốn làm cái gì. Vì hắn bị hạn chế đi lại nên Lam Nguyệt đã rời khỏi tam cung sau mấy ngày tự nhốt, bản thân đến tìm hắn hỏi cho ra lẽ. Đến cuối cùng câu trả lời nàng nhận được từ Huyền Từ Mặc chỉ là cứ yên tâm. Mọi việc cứ để hắn lo. Như vậy thì sao không lo được chứ?

Hoàng Lan cung

-Phụ thân! Chuyện thành ra như vậy thì phải làm sao? _Lan quý phi sốt ruột hỏi

Tứ hoàng tử bị thất sủng ảnh hưởng không nhỏ đến kế hoạch của Lan gia. Hoàng thượng vì hoàng hậu bệnh tận tâm miên. Tình trạng phải nói gần đất xa trời rồi, băng hà cũng chuyện sớm muộn. Nhưng đúng lúc quan trọng thì quân cờ lại làm hỏng việc. Điều này khiến a ta vô cùng lo lắng. A vội vàng cho mời phụ thân là Lan thừa tướng vào cung cùng nghị luận mọi chuyện.

-Bây giờ thì biết làm gì. Không ngờ tên nguyệt chủng đó lại vô dụng đến mức này. Lúc quan trọng nhất lại làm hỏng việc.

-Tứ hoàng tử không lên ngôi thì mọi kế hoạch của chúng ta đều đổ bể hết. Lúc trước vì hắn trở về chúng ta đã trót trở mặt với bên Đức phi rồi. Bây giờ muốn quay lại phải nói vô cùng khó.

-Ngươi không cần nói! Ta tự có thể thấy được._Lan thừa tướng lạnh giọng thể hiện rõ sự phẫn nộ bây giờ

-Vậy người mau nghĩ cách đi! _Lan quý phi sốt ruột không ngừng thúc giục phụ thân

-Đã phi lao thì phải đâm theo lao thôi. Xem ra nếu cứ tiếp tục thế này ta sẽ phải dùng đến biện pháp mạnh.

-Đừng! Chúng ta không thể liều như vậy

Lan quý phi nghe phụ thân mình nói như vậy cũng hiểu người muốn làm gì. Nhưng như thế thì quá mạo hiểm. Nếu thành công thì không sao nhưng nếu thất bại thì Lan gia chỉ có nước bị diệt tộc. Thừa tướng nhìn nữ nhi của mình bằng con mắt đầy dă tâm. Lão ta hồ li đó cười xảo quyệt:

-Yên tâm đi! Ta đã làm cái gì thì luôn phòng đường lui cho mình. Ngươi hiểu chứ?

-Nữ nhi hiểu rồi thưa phụ thân!

Ps: Con đường bước lên ngôi vương đầy gian truân. Scor thấy mọi người ở bộ này không có gì nhiều để cùng nhau bàn luận nên quyết định tổ chức một mini game. Mọi người hãy thỏa sức đoán xem Huyền Từ Mặc đang âm mưu chuyện gì? Nhân vật phản diện sẽ làm gì tiếp theo? Các bạn có thời gian từ lúc đăng chap này cho đến lần đăng chap tiếp theo tức là thứ 2 tuần sau. Ai đoán đúng nhất so với tất cả các câu trả lời khác Scor sẽ tặng một ngoại truyện theo yêu cầu. Vậy nên ghi câu trả lời dưới phần bình luận cùng nội dung ngoại truyện mình muốn nhé!!! Ai không làm đủ các bước trên của Scor thì dù có tham gia cũng không được công nhận. ĐỌC TRUYỆN VUI VẺ!!!

LOVE FROM SCOR!!! <3

Chương 34: Âm mưu

Hoàng thượng tình trạng mỗi lúc lại tệ hơn. Mới đầu bệ hạ chỉ hay mệt mỏi, khí huyết thường xuyên không lưu thông. Giờ đây gần như nằm mê man trên giường không tỉnh lại. Quang Minh hoàng đế lúc nào cũng trong tình trạng nửa tỉnh nửa mê. Trong tâm trí lúc nào cũng chỉ xuất hiện kí ức hạnh phúc trước kia với hoàng hậu. Cùng với nàng và nữ nhi của bọn họ sống một cuộc sống thật vui vẻ. Nhưng mà chuyện đó mãi mãi không bao giờ xảy ra, thế tử của ngài đã ra đi mãi mãi, nữ nhi của ông lại bị chính ông làm tổn thương. Chuyện này nối tiếp chuyện kia, tâm trạng không thể khá hơn làm cho bệnh tình ngày một trầm trọng. Ngự y cũng đã cố hết sức nhưng những gì họ làm được ở bây giờ chính là duy trì sự sống cho hoàng thượng. Đây là tâm bệnh, không thể chữa trị theo cách thông thường, hoặc tâm tình hoàng thượng tốt lên không thì dù có là danh y cũng thúc thủ vô sách.

Quang Minh đối với chuyện hồi đó với Lam Nguyệt vẫn luôn hối hận. Ông muốn được nói lời xin lỗi nữ nhi. Nhưng Nguyệt nhi từ sau lần đó đã tự nhốt mình bên trong tấm cung không ra ngoài cho thấy nàng đau lòng tới cỡ nào. Người làm phụ hoàng như ông còn muốn lấy tư cách gì để có thể nói lời tạ lỗi. Trong lòng lúc nào cũng tự nhủ như vậy đôi lúc ông luôn có ảo giác rằng nàng sẽ tới thăm mình. Chẳng hạn như lúc này, trước mắt Quang Minh hoàng đế chính là hình xinh đẹp của Lam Nguyệt, vẫn biểu cảm lạnh nhạt mọi ngày nhưng Nguyệt nhi đang ân cần chăm sóc cho ông, dùng khăn ướt giúp ông lau người.

Nhưng ảo giác này cũng thật quá đi! Ông có thể cảm nhận được rõ sự mát lạnh dễ chịu của khăn lạnh. Đồng thời cũng cảm nhận được lực đạo nhẹ nhàng đang di chuyển trên mặt mình. Quang Minh hoàng đế cố hết bình sinh để mở mắt ra liền ngay lập tức nhận được một giọng nói quen thuộc vang lên:

-Phụ hoàng tỉnh rồi sao?

-Nguyệt nhi? Thực sự là con?

Lam Nguyệt sau một thời gian tự nhốt mình để tự chinh đốn lại tinh thần quyết định đến An Nhiên điện tìm phụ hoàng. Nghe tình trạng của người mấy ngày nay nàng thực sự không an tâm. Cảm giác như một lần nữa người thân của nàng sẽ vụt mất qua tay. Vậy nên bằng một tâm lý đã được chuẩn bị cho mọi chuyện như lần trước có thể xảy ra Lam Nguyệt tự mình tìm đến. Tuy nhiên nghe phụ hoàng nói vậy chứng tỏ người đã không còn giận nàng!

-Là Nguyệt nhi! Phụ hoàng tỉnh thật tốt!

-Thực sự là con! Phụ hoàng rất vui vẻ. Chắc con hận phụ hoàng lắm. Phụ hoàng đã nói những lời không phải.

-Nguyệt nhi không có giận phụ hoàng. Nguyệt nhi hiểu phụ hoàng đang đau lòng.

Hóa ra là vậy! lam Nguyệt nghe lời Quang Minh hoàng đế trong lòng cũng dịu đi phần nào. Người chỉ là quá sốc mà vô tình nói ra những lời như vậy mà thôi. Phụ hoàng chưa từng ghét bỏ hay tức giận gì nàng.

-Là phụ hoàng có lỗi với Nguyệt nhi!

-Phụ hoàng đừng nghĩ nhiều, có hại cho sức khỏe!

-Đúng! Đúng! Phụ hoàng nhất định sẽ khỏe lại để bồi tội với Nguyệt nhi!

Trong chốc lại ai cũng có thấy nhìn ra tâm tình của hoàng thượng tốt hơn hẳn. Mặc dù vô cùng yếu ớt nhưng bệ hạ vẫn còn có thể mỉm cười được. Điều này khiến cho Từ công công chứng kiến từ xa cảm thấy yên lòng. Còn Bát công chúa ở đây ông tin nhất định hoàng thượng sẽ vượt qua. Từ nhỏ đến lớn đi theo người ông biết hoàng thượng bên ngoài nghiêm khắc cứng rắn nhưng bên trong lại rất mềm yếu. Hoàng hậu đã mất nhưng tình phụ tử đối với Bát điện hạ nhất định sẽ níu kéo người lại.

Và quả nhiên nhờ sự chăm sóc tận tình của Lam Nguyệt mà chỉ qua mấy ngày Quang Minh hoàng đế hồi phục rất tốt. Bệ hạ đã có thể tiếp tục thượng triều khiến nhiều đại thần cảm thấy vui mừng. Tất nhiên cũng có những kẻ tưởng gặp được thời cơ kiểm soát chút đỉnh thì hoàng thượng đột ngột trở lại thì tâm trạng rất thất vọng. Tuy nhiên điều đáng chú ý là tuy hoàng thượng đã có thể thượng triều nhưng sức khỏe vẫn rất kém. Thời gian thiết triều không thể kéo dài được lâu nhiều lúc phải dừng lại giữa chừng cho bệnh tình hoàng đế lại tái phát. Thái y cũng vì điều này mà đạo gần đây được cùng đứng bàn luận chuyện quốc gia đại sự với các vị văn võ bá quan ở điện Chính Hòa. Bởi sức khỏe nên Quang Minh hoàng đế không thể làm việc nhiều, chiều vù cùng tấu chương cứ thế chất thành đống mãi không giải quyết hết.

Tuy nhiên dù có bề bộn ra sao thì hoàng thượng vẫn nhất định không chịu để Tứ hoàng tử quay trở lại triều. Lệnh hạn chế ra vào của điện hạ bị hoàng thượng niêm yết rõ ràng. Nhị hoàng tử cứ tưởng tranh thủ lần này sẽ như cá gặp nước nhưng lại bị hoàng thượng lạnh lùng bỏ thẳng một câu không đủ năng lực. Chỉ giao cho giải quyết những chuyện vặt vãnh không đáng kể đến. Ai nấy đều rất lo lắng. Hoàng thượng đã sắp gần đất xa trời nhưng vẫn chưa chịu chọn ai là thái tử. Nói gờ rằng đến lúc bệ hạ không còn trụ được nữa Huyền Phong quốc tất sẽ rơi vào cảnh hỗn loạn. Khắp nơi đều là tranh đấu người sống ta chết, bá tánh tất sẽ bị liên lụy. Lam Nguyệt đối với chuyện này cũng rất sốt ruột nhưng mỗi lần nhắc đến phụ hoàng đều lảng tránh hay

gạt phăng đi. Thực sự khiến nàng cảm thấy rất phiền não.

Trong một mật thất ở phủ thừa tướng

-Đại nhân chắc chúng ta nên làm điều này?

-Hoàng thượng bây giờ đã như vậy. Đây chính là thời cơ lớn!

-Nhưng...

Luru Son đang cảm thấy lưỡng lự trước kế hoạch của thừa tướng. Hắn thân là phó đại tướng quân. Quyền lực ở trong quân đội chỉ sau Mộ Dung tướng quân. Được như bây giờ là trước kia Thừa tướng nâng đỡ hắn. Vậy nên có thể nói hắn chính là người dưới trướng của Lan thừa tướng cài vào để tiện kiểm soát quân đội. Chỉ tiếc Mộ Dung tướng quân cũng chẳng phải dạng đơn thuần nên hắn ta cho tới giờ vẫn chưa làm được gì lớn.

Đột nhiên Luru Son được Thừa tướng triệu đến gặp mặt bí mật hắn rất ngạc nhiên. Và còn sốc hơn nữa trước những gì đại nhân muốn hắn làm sắp tới. Như vậy là quá liều rồi. Thành công thì không nói nhưng nếu thất bại..... Lan thừa tướng cũng biết hắn đang nghĩ gì vậy nên liền nói:

-Ngươi cống hiến bao nhiêu năm nay cho hoàng đế vẫn không bằng một góc Mộ Dung gia được hưởng hoàng ân từ đời tiên đế. Đây là cơ hội cho ngươi thay đổi tất cả. Chuyện này ngươi nhất định phải thành công. Nếu thành công thì sau này ngươi sẽ có công phò tá tân đế. Đến lúc đó Mộ Dung tướng quân già yếu kia so với ngươi cũng chẳng hơn gì. Ngươi nên suy nghĩ cho kĩ!

Từng lời nói của Lan thừa tướng như đánh đúng vào từng ước muốn sâu thẳm nhất của Luru Son. Hắn đứng đã vất vả gần như một đời nhưng chẳng được gì. Nữ nhi gả vào trong cung vẫn chẳng bao giờ được sủng ái như Mộ Dung hoàng hậu; thậm chí đến tận bây giờ vẫn chưa được tấn vị, vẫn chỉ mang danh phận phi nhỏ nhoi. Cả Luru gia hắn lúc nào cũng phải cúi mình, nhún nhường trước Mộ Dung gia. Nếu như có thể thay đổi đổi được gì.....

-Luru Son xin nghe theo sự sắp xếp của Thừa tướng.

-Ha ha ha ha....Tốt lắm! Tốt lắm!! Chỉ cần ngươi dốc hết sức thì vinh hoa phú quý, địa vị tiền tài...Tất cả đều sẽ là của ngươi!!!

Nhận được câu trả lời ưng ý Lan thừa tướng vô cùng hài lòng cười lớn. Luru Son vì mãi nghĩ đến viễn cảnh tươi đẹp trong tương lai mà không hề để ý rằng trên gương mặt già nua kia của thừa tướng xuất hiện một nụ cười xảo quyệt. Thực sự có dễ dàng như vậy không thì không ai biết được

PS: Đã hơn một tháng Scor mới quay trở lại đăng tiếp chuyện cho các bạn thành thật vô cùng xin lỗi. Ở cứng lap của Scor đã hỏng nên toàn bộ dữ liệu cũng đi, vậy nên phải mất một thời gian Scor ngồi viết lại những chap đã mất. Scor đến ngày hôm nay mới mở bộ chuyện này viết tiếp thấy không có thông báo gì, Scor đã dặn LyLy đăng thông báo cho các bạn biết bởi thời gian đang bế quan Scor sẽ không lên watt. Chuyện này Scor nhất định lấy lại công bằng cho các bạn. Xin lỗi lần nữa vì đã làm mọi người sốt ruột chờ truyện mà không rõ lý do.

Đây là chap mới và từ bây giờ Scor sẽ lại đăng chap đều đặn như trước kia. Mong mọi người ủng hộ!!!

Thêm vào nữa mini game lần trước Scor thấy chẳng ai tham gia khiến lòng Scor như muốn vỡ nát mặc fud hơn một tháng đã qua. Nhưng thôi có lẽ vì chuyện chưa có gì hấp dẫn nên vẫn chưa khiến các bạn hứng thú. Có lẽ chờ một thời gian nữa vậy, Scor sẽ cố gắng hơn.

Còn bây giờ CHÚC MỌI NGƯỜI ĐỌC TRUYỆN VUI VÈ!

LOVE FROM SCOR!!! <3

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Lăn lệt ra đi (4)

-Bọn họ lại ép phụ hoàng sao?

-Chuyện này cũng là bình thường. Phụ hoàng quen rồi! Nguyệt nhi không cần lo lắng

Trong An Nhiên điện, Quang Minh hoàng đế mệt mỏi ngồi trên long sàng, lưng tựa vào thành giường không còn chút sức lực. Lam Nguyệt hằng ngày sau khi hoàng thượng hạ triều vẫn đều đặn đến chăm sóc cho ngài dưỡng bệnh. Nhìn ông phải mệt mỏi như vậy trong lòng nàng cũng khó chịu nhưng lại không thể làm gì. Thân là nữ nhi ở thời đại một lời nói ra có thể người khác phục vô cùng khó. Không phải lúc nào cũng lời nói của Mẫu Thần dễ lừa người được. Ngược lại nếu có chuyện xảy ra toàn bộ trách nhiệm sẽ đổ lên người nàng, có khi còn bị chụp cái tội danh thuyết mê hoặc người khác. Đến lúc đó phụ hoàng đã mệt mỏi lại còn phải đi giải quyết thêm rắc rối của nàng. Thành sự không có bại sự có thừa

Nhưng nếu phụ hoàng còn tiếp tục chần chừ việc lập thái tử nhất định đám quan lại kia sẽ không để người tiếp tục yên ổn. Cũng không thể ra lệnh trừng phạt tất cả bọn họ, toàn bộ quân thần trong triều đem đi xử chém hết không phải chuyện nhỏ. Thế gian không hiểu còn nói phụ hoàng là bạo quân. Còn nữa Huyền Từ Mặc mọi chuyện đang rất tốt tự nhiên lại thành thế này. Đương lúc rồi ren không thấy hấn có chút động tĩnh gì. Phụ hoàng cũng thế, trước tin tưởng với sủng ái hấn là như vậy bỗng dưng đổi tính. Không ai nói cho nàng biết bất cứ điều gì. Mọi chuyện hiện tại thế nào nàng là người đứng ngoài cuộc một chút cũng không hiểu.

Chưa nói đến bất ngờ hôm trước biên cương phía đông đưa tin cấp báo dân chúng không biết lí do gì lại nổi loạn. Nói bọn họ đói kém là do hoàng đế không quan tâm, bỏ mặc bá tánh đói hường lạc. Phụ hoàng lúc đó đã định ngự giá thân chinh dẹp phản loạn đồng thời tỏ rõ lòng mình cho dân chúng hiểu. Giải thích rằng chuyện hoàng đế hường lạc không thêm gửi viện trợ, bỏ mặc người dân là sai, đó là tin đồn thất thiệt của những kẻ có mưu đồ. May mắn thay ngoại công năng tức Mộ Dung đại tướng quân; ông là loại người vô cùng nhiệt tình trong tất cả mọi chuyện. Sẵn sàng giúp đỡ bất cứ ai nếu có thể nên chuyện này gia gia đã xung phong tự mình dẫn quân thay phụ hoàng. Trong triều đến cả Thừa tướng cũng ủng hộ, nói là đây có thể là gian kế muốn dụ hoàng thượng tới đó. Tốt nhất nên đề võ tướng nhiều kinh nghiệm như ngoại công năng đi. Chuyện này chuyện nọ liên tục kéo đến làm long thể phụ hoàng ngày một xấu đi, ngoại công có thể thay người giải quyết năng cũng yên tâm. Nhưng Thừa tướng đề dăng đồng tình cùng phụ hoàng như vậy lại khiến năng cảm thấy sự lo lắng. Không phải có âm mưu chước quỷ gì đằng sau chuyện này đây chứ?

Quang Minh hoàng đế biết nữ nhi lo lắng nên nhẹ giọng an ủi để năng có thể yên tâm. Tuy vậy giọng nói khó khăn của ông lại tạo ra tác dụng ngược lại. Nếp nhăn giữa trán Lam Nguyệt cũng đủ cho thấy năng không hề an tâm hơn được chút nào.

-Coi kia! Nữ nhi của phụ hoàng mà nhăn mặt như thế sẽ làm hồng dung mạo mất!

-Nguyệt nhi không muốn phụ hoàng tiếp tục như vậy!

Đưa tay xoa đầu Lam Nguyệt, Quang Minh hoàng đế ôn nhu mở miệng cổ trấn an năng:

-Không sao đâu! Chỉ một thời gian nữa thôi phụ hoàng sẽ không còn phải mệt mỏi nữa. Chỉ tiếc không thể nhìn Nguyệt nhi trưởng thành!

-Phụ hoàng nói gì Nguyệt nhi không hiểu!

Nghe lời nói của hoàng đế khiến Lam Nguyệt bỗng giật mình. Từng lời từng chữ cứ như di ngôn vậy. Bất an trong lòng mỗi lúc một nhiều. Long thể phụ hoàng chắc sẽ không tệ đến mức ấy đi. Rõ ràng sắc mặt đã tốt lên nhiều rồi mà.

Hoàng đế cũng biết nữ nhi của mình đang nghĩ gì. Trong lòng có chút hối hận vì vô tình lại khiến năng phải suy nghĩ. Nhưng có chuyện ông nhất định phải giao phó lại cho năng. Nếu không bây giờ chỉ sợ sẽ muộn mất. Huyền Phong quốc sẽ đứng trước nguy cơ sụp đổ, kéo theo đó là cả một vương triều sẽ tàn lụi mãi mãi.

-Nguyệt nhi! Có chuyện này phụ hoàng muốn con nhất định phải làm!

-Nguyệt nhi nhất định thực hiện!

Phụ hoàng bỗng dưng trở nên nghiêm túc với năng càng khiến năng khẳng định nỗi bất an trong lòng. Có chuyện gì mà lại có vẻ nghiêm trọng như vậy?

Quang Minh hoàng đế bằng một cách khó khăn nói hết những gì cần nói. Nghe xong không hiểu sao năng không nhú mày như lúc này. Gương mặt lạnh nhạt gần như không chút cảm xúc. Năng vốn đã cảm thấy có chuyện gì đó không bình thường. Quả nhiên là như vậy! Phụ hoàng thực sự định sau chuyện này buông xuôi hết tất cả. Còn năng thì sao?

Lam Nguyệt nghĩ đến điều đó liền xuống tinh thần. Động tác đang giúp Quang Minh hoàng đế bấm bóp cũng chậm dần rồi dừng lại từ lúc nào không hay. Lam Nguyệt đang chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình, hoàng đế cũng biết điều đó cũng chỉ nhắm mắt dưỡng thần mặc kệ năng. Chỉ là không ai để ý rằng bộ dáng ngài trông không khác gì đã từ bỏ mọi thứ chờ vận mệnh đến

Và cuối cùng vận mệnh hoàng đế chờ cũng đã đến khi đúng lúc này bên ngoài xuất hiện rất nhiều tiếng bước chân chạy tới. Trong tử điện còn vang vọng tiếng Từ công công đang lớn tiếng muốn quát tháo. Rồi những âm thanh đó mỗi lúc một lớn và rõ hơn. Chứng tỏ những người đang đến đã gần tới nơi này.

Lam Nguyệt cảnh giác nhìn ra ngoài cửa. Quang Minh hoàng đế lúc này cũng đã mở mắt mỉm cười. Rằng chuyện này ông đã chờ đợi từ lâu, chỉ không ngờ rằng ngày đó lại là ngày hôm nay.

-Người đâu! Xảy ra chuyện gì ngoài đó?

Lam Nguyệt lớn tiếng gọi cung nhân nhưng không có bất kì tiếng đáp lại nào. Bên ngoài vẫn rất ồn ào. Và chỉ vài phút sau cánh cửa bị đập tung ra. Nhìn thấy rõ người bước tới Lam Nguyệt dùng đôi mắt cảnh cáo cùng đề phòng để đối mặt người cầm đầu đám người xông vào, giọng lạnh lùng vang lên:

-Người to gan quá đây. Dám tranh thủ lúc ngoại công ta đi vắng để tạo phản sao?????

Mọi chuyện xảy đúng như những gì năng dự đoán. Linh cảm của năng chưa bao giờ sai. Nhưng mà nhìn chuyện đã tới năng lại hận cái giác quan thứ sáu này của mình. Thà rằng chỉ là năng cả nghĩ chứ Lam Nguyệt không mong nó thành sự thật. Từ lúc phụ hoàng nói những lời đó trong đầu năng chỉ rung lên những hồi chuông báo rằng. Có chuyện rồi!!!!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 36: Lần lượt ra đi (5)

Lưu Sơn cùng một tốp lính nhỏ tò vò hùng dũng đi vào. Đến trước mặt hoàng đế hần còn không thèm cúi người chỉ nhàn nhạt nói một câu thỉnh an. Lam Nguyệt ánh mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm những người bước đến. Công chúa trước giờ luôn ôn hòa lại có một mặt đáng sợ như vậy không khỏi khiến những tên lính đằng sau có chút run rẩy. Còn Lưu Sơn đối với ánh mắt của nàng thì làm ngơ, dù sao bao năm rèn luyện trên chiến trường cũng đủ tôi luyện cho hần một tinh thần thép. Lam Nguyệt chất vấn hần hần vẫn vô cùng bình tĩnh đáp lại rằng:

- Công chúa điện hạ hiểu lầm! Thần làm vậy cũng vạn bất đắc dĩ.

- Cái gì mà bất đắc dĩ. Tranh thủ phụ hoàng bốn công chúa lâm bệnh, ngoại công ra bên cương cho người ở đây làm loạn sao?

Tuy mỗi lời nàng nói ra vẫn rất tử tôn nhưng nghe rõ trong đây là sự giận dữ lên đến đỉnh điểm đến chính nàng cũng không phát hiện ra. Một đám người máu lạnh, quyền lực có sức hấp dẫn như vậy sao? Để rồi vì nó các người bất chấp tất cả.

- Nguyệt nhi! Đủ rồi!

- Phụ hoàng!!!

Quang Minh hoàng đế thực sự không muốn lời nàng vào chuyện này nên mới ngăn cản. Lam Nguyệt dù tức giận nhưng vẫn là một người lý trí. Biết phụ hoàng ngăn cản mình tiếp tục đòi co với Lưu Sơn có lý do vậy nên nàng mới đành im lặng lui đến bên cạnh người.

- Trẫm đối với người trước giờ không tệ thế mà người lại dám phản bội trẫm!

- Hoàng thượng anh minh thần võ, là trụ cột của Huyền Phong quốc. Lưu Sơn có thể cống hiến vì bệ hạ là vinh dự muôn đời!

- Vinh dự? Người gọi cái đám quân ngoài kia là vinh dự? _ Quang Minh hoàng đế cười yếu ớt mỉa mai

- Long thể hoàng thượng đã xuống nhưng bệ hạ vẫn không chịu chọn thái tử. Đất nước một ngày không thể không có vua nên thần mới phải dùng đến biện pháp này. Âu cũng vì muôn dân bá tánh!

- Hừ! Thái tử? Vậy người muốn trẫm hạ chỉ cho ai?

Lưu Sơn vội vàng chẳng thèm quan tâm đến thái độ của hoàng đế lúc này liền thẳng thắn nói ra mục đích của mình.

- Tử hoàng tử được Trương học sĩ dạy dỗ ắt hần tài hoa hơn người.

- Người chắc là Tử hoàng tử?

Lam Nguyệt nghe đến Huyền Tử Mặc trong lòng bất giác giật thót một cái. Chuyện lần này không phải liên quan đến hần đây chứ? Không! Không thể nào! Dù không rõ chuyện hần muốn làm là gì nhưng nàng có thể khẳng định chắc chắn không phải điều ngu ngốc này. Cho dù lần này có thành công đi nữa Huyền Tử Mặc cũng sẽ không được quân thần lẫn dân chúng đồng tình. Trường hợp tệ nhất là lên ngôi chưa được bao lâu đã bị lật đổ.

Vậy nên chắc chắn là chủ ý riêng của thừa tướng rồi. Huyền Tử Mặc trở về lại còn mất trí nhớ thừa tướng cùng Lan quý phi nhất định muốn lợi dụng hần trở thành con tốt trung thành cho mình. Nhưng để làm được điều này bắt buộc phải trả một cái giá chính là trở mặt với Đức phi cùng Hộ bộ thượng thư. Thêm nữa Thừa tướng phải rất chắc chắn hần bị mất trí nhớ mới liều như vậy. Có lẽ vì chuyện Huyền Tử Mặc đạo gần đây mới ép thừa tướng làm việc này.

Bên ngoài cung nhân cùng thị vệ chắc đã bị khống chế hết rồi. Dù biết thế nào thì kết quả cuối cùng vẫn chỉ một nhưng nàng thật không muốn. Nhất là khi nhìn phụ hoàng yếu ớt nằm trên long sàng, di chuyển còn khó khăn mà một đám người đó chỉ vì quyền lợi bản thân dám đi bất chấp quân vương một nước. Tử hoàng huynh! Mặc dù ta không biết huynh muốn làm gì nhưng làm ơn nhanh lên.

Lưu Sơn đối với câu hỏi của Quang Minh hoàng đế có chút khó hiểu. Biểu tình như vậy là sao? Hần có cảm giác mình đang làm trò hề trước mặt hoàng thượng. Cảm giác vô cùng khó chịu nhưng nghĩ đến tương lai tốt đẹp sau này hần không thể manh động làm tổn thương hoàng đế. Bình quyền hần nắm trong tay chỉ là thiểu số vô cùng ít ỏi. Lần này chỉ là muốn liêu vò dương oai ép hoàng đế hạ chỉ lập thái tử. Nhưng chỉ cần hoàng thượng có một chút tổn thương hần nhất định sẽ bị chụp cái danh tạo phản lên người. Đến lúc đó đại sự của hần tất cả đều bị hỏng hết!

Nhưng chưa để hần lo lắng xong thì bên ngoài lại xuất hiện dị biến. Ngoài kia tiếng đao kiếm giao chiến với nhau vang lên không ngớt. Tiếng la hét của những cung nhân sợ hãi cũng vô cùng to và rõ. Lam Nguyệt cảm nhận bóng tối đang bủa vây lấy mình. Lạnh lẽo và đáng sợ, như hàng ngàn linh hồn dưới địa ngục đang kéo nàng đi cùng vậy. Lam Nguyệt ngồi bên cạnh Quang Minh hoàng đế cơ thể không ngừng run rẩy.

Hoàng đế thấy nữ nhi của mình bỗng trở nên lạ lùng như vậy cũng rất lo lắng. Dùng chút sinh lực ít ỏi của mình ông cô lấy bờ vai đang co rúm lại.

-Nguyệt nhi! Con có làm sao không Nguyệt nhi???

Lưu Sơn đối với chuyện công chúa bỗng trở nên sợ hãi chỉ nghĩ từ nãy đến giờ nàng giả vờ lớn tiếng không sợ hãi, đến bây giờ không chịu nổi nữa mới vậy.

Còn Lâm Nguyệt vẫn đang chìm đắm trong cơn ác mộng của chính mình. Nàng hầu như bỏ ngoài tai mọi âm thanh xung quanh, trong đầu chỉ còn toàn những tiếng la hét sợ hãi. Không! Nàng không muốn nghe nữa! Nàng muốn chạy trốn ra khỏi đây! Ở đâu cũng được miễn không còn âm thanh đáng sợ đó vang vọng bên tai nàng. Bàn chân nhanh hơn lý trí Lâm Nguyệt lập tức chạy ra ngoài. Quang Minh hoàng đế thấy vậy thì quên cả một thân bệnh tật la lớn:

-NGUYỆT NHI!!!! CON ĐI ĐÂU VẬY? MAU QUAY LẠI ĐI! NGUY HIỂM!!!

Lâm Nguyệt vừa chạy ra đến cửa thì nó tự động bật tung ra lần nữa chẳng cần nàng chạm tay. Bước vào lần này lại là Mộ Dung tướng quân cùng Tứ hoàng tử làm Lưu Sơn vô cùng hoảng hốt. Hắn hiểu được phần nào ngụ ý trong câu hỏi vừa nãy của hoàng thượng đồng thời trong lòng cũng vô cùng hoang mang. Chẳng phải hắn với Tứ hoàng tử cùng một phe sao? Sao giờ lại thành thế này! Còn nữa Mộ Dung thừa tướng ra ngoài biên cương lại có thể có mặt ở đây?

Huyền Từ Mặc vừa bước vào đã thấy bóng dáng quen thuộc chạy ra ngoài. Chưa kịp nghĩ gì tay hắn đã tự động giữ chặt nàng lại kéo vào trong lòng. Mộ Dung tướng quân mãi nghĩ cho hoàng thượng cũng chẳng để ý mấy chỉ lớn tiếng mở miệng:

-PHẢN TẶC TO GAN!!! DÁM CÁ GAN LÀM CÀN!!!!

Lưu Sơn thực sự không biết chính xác tình huống hiện giờ như thế nào để phản ứng. Đồng minh bỗng thành kẻ thù, Tứ hoàng tử không phải là người cùng hội với hắn sao?

-Tứ điện hạ! Chẳng phải những chuyện này Thừa tướng và ta đều làm vì người?

-Từ khi nào ta lại đồng thể với hạng phản loạn như ngươi. Còn nữa, bằng chứng đâu ngươi dám buộc tội thừa tướng!!!

Lưu Sơn càng nghe càng không hiểu. Chỉ biết trong lòng nổi sợ hãi và bất an đang chiếm lấy tâm trí hắn. Chẳng phải thừa tướng đã chắc như đinh đóng cột đảm bảo cho hắn rồi sao? Tại sao bây giờ lại như vậy! Bây giờ hắn tự dưng bị biến thành tội nhân tạo phản. Đúng lúc này tiếng ho lớn vang lên, Quang Minh vừa nãy vì muốn ngăn cản Lâm Nguyệt đã dùng hết bình sinh của mình

-Khụ...khụ...khụ.....

Âm thanh rất lớn, tất cả mọi người lúc này mới quay ra chú ý tới hoàng thượng. Lâm Nguyệt đến lúc này mới nhận ra mình vừa làm gì. Phụ hoàng còn đang ở đây sao nàng có thể bỏ chạy được. Nàng cố đẩy Huyền Từ Mặc ra để lại gần chỗ phụ hoàng nhưng là nỗi sợ quá lớn. Người nàng không còn chút khí lực nào, Huyền Từ Mặc nhận ra điều này của cô cũng bất ngờ.

Nguyệt nhi trước giờ chưa từng sợ hãi bất cứ cái gì. Vậy mà giờ đây cả người nàng không ngừng run rẩy, khuôn mặt lộ rõ vẻ kinh hoàng. Nàng đẩy hắn trong vô thức, lực đạo còn yếu đến mức không giết nổi một con kiến. Huyền Từ Mặc lạnh lùng nghĩ thầm, là ai khiến nàng thành ra như vậy hắn nhất định sẽ làm kẻ đó sống không bằng chết. Người tòa đây hàn khí, đôi mắt chứa đầy tử vong. Đến Mộ Dung tướng quân nhiều năm quen với máu tươi cũng không khỏi rùng mình. Tứ hoàng tử quả nhiên không đơn giản. Hoàng thượng làm như vậy liệu có phải đúng đắn.

-CÒN KHÔNG MAU KÊU NGỰ Y TỐI!!!!

Thấy tình trạng của hoàng thượng Mộ Dung tướng quân kêu lớn ra bên ngoài, lập tức có tiếng bước chân chạy nhanh đi. Nghe như vậy Lưu Sơn cũng hiểu bên ngoài đã bị Đại tướng quân khống chế. Chuyện này thất bại thì cả hắn và gia tộc đều sẽ bị chôn vùi! KHÔNG! KHÔNG THỂ NHƯ THẾ ĐƯỢC!!!

-ĐÂY KHÔNG PHẢI CHỦ Ý CỦA TA!!!!!! KHÔNG PHẢI CHỦ Ý CỦA TA!!! LÀ THỪA TƯỚNG! LÀ THỪA TƯỚNG NÓI SẼ ĐẢM BẢO CHO TA MÀ! TA KHÔNG BIẾT GÌ HẾT!

-Hừ! Đến mức này rồi còn nhiều lời. Còn không mau lui hắn đi!

-KHÔNG!!!!!! TRÁNH XA TA RA!

Lưu Sơn điên cuồng vùng kiếm phản kháng, tập lính đi theo hắn cũng làm theo. Đến nước này rồi đành phải liều một đống giữ lại tính mạng. Tất nhiên chưa đầy mấy khắc đám người Lưu phó tướng quân đều đã bị khống chế. Binh lính nhanh chóng đi vào áp giải hắn. Ra khỏi An Nhiên điện, phía xa xa vẫn còn vang vọng rõ tiếng hét kinh hãi của hắn:

-TA KHÔNG BIẾT GÌ HẾT! TA LÀ BỊ LỢI DỤNG! TA KHÔNG CÓ TỘI! THẢ RA!!!! THẢ TA RA!!!! MAU THẢ TA RA!!!!.....

Lâm Nguyệt vẫn cố lại gần phụ hoàng nhưng những gì nàng làm được đó là lết một cách chậm rãi. Huyền Từ Mặc nhìn nàng cố đi chuyển đầu lòng không thôi!

Đáng sợ quá! Nàng không muốn nghe nữa! Âm thanh như vang lên từ địa ngục không ngừng quấy nhiễu tâm trí nàng. Không muốn nghe!!!! Nàng

không muốn nghe!!!!!!

-NGUYỆT NHI! MAU TỈNH LẠI ĐI! NGUYỆT NHI! NGUYỆT NHI!!!!!!_Huyền Tử Mặc sợ hãi gọi lớn

Đề rồi như đến giới hạn cuối cùng của tinh thần Lam Nguyệt là đi trong vòng tay của Huyền Tử Mặc. Mộ Dung tướng công nhìn ngoại tôn của mình cũng rất lo lắng. Nữ nhi ông không còn, ông chỉ còn Lam Nguyệt để nhớ tới nàng. Trên long sàng hoàng thượng bắt lực nhìn nữ nhi của mình thành ra như vậy. Ông yếu tới mức không thể thốt ra thành tiếng được. Nhưng từ khẩu hình người ta vẫn nghe ra lời cầu khẩn thiết tha của một người làm cha:

-Mau....c....ứu....nữ....nh...i.....của...tr...âm.....

-MAU! MAU! TRUYỀN THÁI Y TỚI ĐÂY NGAY LẬP TỨC!!!!!!

-Hoàng thượng! hoàng thượng! Xin người hãy cố gắng lên!!!!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Lặn lội ra đi (6)

Lam Nguyệt khó khăn mở mắt nhìn xung quanh. Nàng vừa tỉnh lập tức bên cạnh đã có tiếng nước nở xen lẫn vui mừng:

-Công chúa! Công chúa!! Cuối cùng người cũng đã tỉnh!!!!

-Ta đã thiếp đi bao lâu rồi?

-Công chúa người đã hôn mê liền hơn 3 ngày rồi!

Tiểu Mai thấy công chúa tỉnh lại vui mừng khôn xiết. Công chúa hôn mê dùng biện pháp gì cũng không tỉnh, người cũng chẳng ăn uống được gì. Chỉ có mấy ngày nàng đã thấy công chúa hốc hác đi hẳn. Càng nhìn Tiểu Mai càng cảm thấy xót xa trong lòng

-Trong triều có biến gì không? Phụ hoàng vẫn tốt chứ?

-Cái này...cái này...

.....

-.....Công chúa xin người hãy bình tĩnh....Hoàng thượng đã....

Nhìn biểu tình đau buồn, lời nói thì ngập ngừng lắp bắp cũng đủ để Lam Nguyệt hiểu được mọi chuyện. Khuôn mặt không chút thay đổi nàng chỉ cúi đầu nhỏ giọng:

-Ta biết rồi!

Hóa ra ngay sau khi nàng bất tỉnh liền được đưa về Nguyệt Liên cung để chữa trị. Phụ hoàng cũng gặp phải tình trạng tương tự, nhưng so với nàng còn tệ hơn. Nàng chỉ là tinh thần quá hoảng loạn dẫn đến ngất đi không muốn tỉnh lại, còn phụ hoàng thì lâm vào tình trạng hôn mê sâu. Cơ thể không còn chút ý thức bản năng nào, ông chỉ gần như là một cái xác đang thờ yếu dần đi.

Ngự y đã đã dốc hết sức nhưng đành thúc thủ vô sách, lực bất tòng tâm. Đến cuối cùng, ngày hôm đó phụ hoàng băng hà. Tiếng than khóc thê lương vang vọng khắp hoàng cung. Có vẻ như người đã cố cầm cự đến lúc đó để ra đi vậy. Ngự y còn nói lúc đó hoàng thượng không còn chút lý trí muốn sống nào. Điều này khiến nàng thật khổ tâm. Mẫu hậu mất người cũng không còn muốn sống nữa sao? Còn Nguyệt nhi? Phụ hoàng cũng nhờ để nữ nhi lại một mình?

Đại tang được gấp rút tổ chức trong vòng hai ngày sau đó. Đại hoàng tử à không bây giờ phải gọi là Chiến vương đã thúc ngựa chạy ngày đêm không nghỉ để có thể về kinh thành kịp lúc. Đại tang phụ hoàng tất cả hoàng thân quốc thích đều có mặt để tiễn người về nơi an nghỉ của mình tại Hoàng lăng, ngay bên cạnh mẫu hậu. Mọi người đều đủ chỉ thiếu mỗi nàng vẫn đang hôn mê ở Nguyệt Liên cung nên không thể đến. Khỏi phải nói tâm trạng lúc này của Lam Nguyệt xuống tới cỡ nào. Nàng thân là nữ nhi nhưng lại tệt đến mức không thể đến nhìn cha mình lần cuối. Nhiều lúc nàng hận bản thân sao lại yếu đuối tới mức lại đi sợ hãi một âm thanh. Linh cữu đã được đưa đi, mọi nghi thức đưa tiễn hoàng đế về trời cũng đã hoàn tất thì sáng ngày hôm sau tức là ngay bây giờ nàng tỉnh lại.

Tiểu Mai nhìn Lam Nguyệt im lặng liền biết công chúa đang rất khổ tâm nhưng lại không biết nên nói gì để an ủi tâm trạng nàng. Chỉ biết đứng một bên cùng im lặng, không khí bên trong Nguyệt Liên điện mới tốt lên chút ít nhờ việc công chúa tỉnh lại nhưng nhanh chóng trở nên nặng nề, trầm uất. Phải một lúc lâu sau Lam Nguyệt nhớ tới chuyện gì mới lên tiếng:

-Phụ hoàng mất trong cung hiện giờ sao rồi?

-Biết công chúa sẽ hỏi nên nô tì đã nhờ đại huynh đi thăm thỉnh tình hình. Chắc cũng đã có khá khá thông tin.

Tiểu Mai chỉ lo túc trực bên Lam Nguyệt nên đối với chuyện này không thể quản tới. Cũng may nhờ đại ca nhanh nhạy hiểu ý công chúa nên luôn ra ngoài quan sát nghe ngóng mọi chuyện.

-Vậy mau triệu Trần vũ về. Ta muốn nghe một chút!

-Nô tì xin tuân mệnh!

Một lát sau

-Công chúa điện hạ cuối cùng người cũng đã tỉnh!

Trần Vũ vừa được triệu trở về liền lập tới tới tẩm cung của Lam Nguyệt. Vì vừa mới tỉnh dậy nên nàng chưa thể di chuyển nên đành ngồi dưỡng thần ở trên giường. Tin tức nàng tỉnh lại cũng đã lệnh tất cả cung nhân của Nguyệt Liên cung phải giữ kín

-Trong cung bây giờ thế nào?

Một câu vô thưởng vô phạt, không đầu không đuôi luôn là cách nói chuyện trước giờ của Lam Nguyệt. Trần Vũ đi theo nàng hầu hạ bao nhiêu năm nay cũng đủ hiểu nàng đang muốn hỏi cái gì. Hắn từ tốn kể lại mọi việc sau khi nàng bất tỉnh

Lưu Sơn sau khi bị bắt vẫn luôn kêu oan, nói có hấn và thừa tướng làm chỉ vì giang sơn xã tắc Huyền Phòng quốc. Đại Lý tự đã cho tra hỏi lại thừa tướng nhưng Lan Thừa tướng một mực không nhận. Vì không có bằng chứng không thể kết tội Lan gia, Lưu Sơn thì bị buộc thêm tội vu oan giả họa cho mệnh quan triều đình. Ngay khi hấn hay tin thì bỗng nhiên như một kẻ điên, trong ngục không ngừng buông lời nguyền rủa đến nỗi vì quá khó nghe nên cai ngục đã cắt lưỡi hấn để hấn câm miệng. Dân chúng kinh thành hay tin cũng vô cùng phẫn nộ đồng tâm cùng nhau quỳ trước cửa hoàng thành yêu cầu nào thì ngũ mã phanh thây, chém đầu thì chúng, lăng trì, vv...Cuối cùng hình phạt hấn nhận được đã rõ ràng ngay từ ban đầu. Đó là tru di Cửu tộc, cả một Lưu gia chả mấy đồng đúc gì chỉ mới phát lên nhờ Lưu Sơn cực khổ một đời, Tru di cả cửu tộc chẳng khác nào huyết tẩy toàn bộ Lưu gia.

Còn nữa sau đại tang phụ hoàng vì bệ hạ không để lại di chiếu nói ai sẽ là người thừa kế để vị nên triều đình lúc này đang là một mảnh hỗn loạn. Quân thần tranh cãi nhau ai sẽ là người thừa kế để vị. Đại hoàng tử vì không muốn dính phải thị phi nên đại tang xong liền lặng lẽ rời đi. Đám quan võ đứng đầu là ngoại công của nàng Mộ Dung tướng quân chỉ đứng một bên chờ xem kết quả. Bọn họ bao năm bên ngoài chiến trường chỉ biết chém giết, nào có nhiều âm mưu chước quỷ như những quan văn. Ai lên làm hoàng đế không quan trọng miễn không gây hại đến bá tánh, gia tộc là được. Vì không thể dụng sức mạnh quân sự từ quan võ nên các đại thần chỉ có thể cùng nhau tranh luận ở điện Chính Hòa. Đã gần một ngày rồi mà cuộc tranh luận vẫn chưa dứt.

Nghe Trần Vũ kể xong Lam Nguyệt đã có thể hình dung mọi chuyện lúc này đang diễn ra như thế nào. Nàng có chút nhũn mày lại khiến hấn lo lắng.

-Công chúa, người không sao chứ?

-Tên cai ngục đã cắt lưỡi Lưu Sơn kia có ai vẫn tội hấn không?

-Hắn chỉ bị phạt 50 trượng vì tội tự tiện thôi! _Trần Vũ có chút khó hiểu vì sao nàng lại hỏi điều này

-Hiểu rồi!

Không ngờ nàng mới bất tỉnh có ba ngày mà nhiều chuyện xảy ra đến thế. Có thể thấy người đứng chủ mưu trong chuyện này là ai. Người cai ngục kia chắc hẳn đã được mua chuộc cùng bảo kê. Bởi theo lẽ mà nói Lưu Sơn tuy bị giam vào đại lao nhưng chưa có lệnh buộc tội cùng trừng phạt chính thức thì hấn vẫn còn là mệnh quan triều đình, chức vụ lại không hề tầm thường. Đụng đến mệnh quan triều đình thì chỉ có thể nhận tội chết. Một tên cai ngục nhỏ nhoi thì lấy đâu ra dũng khí để làm chuyện đó. Lại nói đến hình phạt chỉ là chịu 50 côn. Đây rõ ràng là muốn mượn dao giết người để khiến Lưu phó tướng quân phải im lặng mãi mãi. Tránh cho những lời hấn nói ra lọt ra đến tai dân chúng.

Xem ra kẻ đứng đằng sau đã tính toán rất kỹ những rủi ro có thể xảy ra. Quả là lão hồ li tu luyện ngàn năm, tâm cơ quả thực sâu. Có dã tâm nhưng vẫn luôn biết chừa đường lui cho bản thân chạy trốn. Đây chính là mối nguy lớn đối với hoàng thất, nhất nhất sau này phải thập phần cẩn thận

Còn chuyện nữa khiến nàng đau đầu, cuộc tranh luận gần hết ngày vẫn chưa kết thúc kia. Lam Nguyệt thầm cảm thấy may mắn vì ngoại công cùng các quan văn võ chỉ đứng một bên quan sát. Nếu họ tham gia vào thì chuyện đầu rơi máu chảy là chắc chắn không thể tránh khỏi. Nhờ đó mà nàng mới có phút yên bình suy nghĩ lại tất cả.

Việc nàng bất tỉnh đã lãng phí quá nhiều thời gian rồi. Chuyện bây giờ cần phải được giải quyết cấp bách càng sớm càng tốt. Tiên hạ thủ thường mới khiến kẻ địch trở tay không kịp. Nghĩ là làm Lam Nguyệt ngay sau đó rời giường. Vì cơ thể đã nằm quá lâu nên nàng vừa đứng lên liền run rẩy muốn ngã. Tiểu Mai cùng Trần Vũ sợ hãi nhìn chủ tử yếu ớt liền đau lòng không thôi, lập tức ra đỡ. Cẩn thận diu nàng đã chỗ bàn trang điểm như nàng muốn tiểu Mai lo lắng nói:

-Phượng thể của người chưa tốt còn muốn đi đâu?

-Ta thiết nghĩ công chúa nên nghỉ ngơi thêm tốt hơn! _Trần Vũ cũng lên tiếng khuyên nhủ

Lam Nguyệt đối với bọn họ lo lắng cho mình trong lòng cũng cảm thấy vui và ấm lòng. Nhưng khuôn mặt vẫn tĩnh lặng như nước mở miệng:

-Ta không sao! Mau giúp ta chuẩn bị. Ta có việc cần phải hoàn thành.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Đăng cơ (1)

Điện Chính Hòa, trước khi Lam Nguyệt tỉnh lại

Các nghi thức cho đại tang tiên hoàng đã kết thúc. Các đại thần cùng nhau tập trung ở đại điện. Mục đích là nhanh chóng quyết định được người sẽ kế thừa ngôi vị hoàng đế để ổn định lại kỉ cương trật tự của Huyền Phong quốc

-NGƯỜI LÀ CÁI THÁ GIỜ MÀ BÔNG HOÀNG TỬ PHẢI NGHE THEO!!!!

Nhị hoàng tử Huyền Bảo Hằng đang vô cùng tức giận la lối ngay giữa điện Chính Hòa. Chuyện là Tứ hoàng tử Huyền Tử Mặc vì có công cứu giá tiên hoàng, tuy hoàng thượng không giữ được mệnh nhưng đã dẹp xong bọn phản tặc. Vậy nên trong lúc quốc tang đại sự các đại thần đều âm thầm để cho hắn tạm thời lên nắm quyền. Và ngay lúc này đây, mọi chuyện đã tạm thời xong xuôi, giữa cuộc nghị luận của quần thần Huyền Tử Mặc hắn vẫn ung dung ngồi ở ghế chủ vị để chủ trì. Mà trong Chính Hòa điện này, ghế chủ vị duy nhất đó chính là long tọa của hoàng đế.

Huyền Bảo Hằng vẫn luôn mơ ước vị trí này đã đâu nay bị Huyền Tử Mặc ngồi ung dung như thế không khỏi không phục. Chính vì lẽ đó hắn ta mới lớn tiếng quát tháo Huyền Tử Mặc

Huyền Tử Mặc đối với chuyện này không thêm để ý. Chút chuyện con con này còn không đáng để hắn nhíu mày nữa. Dù sao hắn không lên tiếng thì cũng có người khác vì hắn mà lên tiếng. Quả nhiên Mộ Dung tướng quân vốn chỉ đứng bên ngoài xem các quan văn tự tranh cãi với nhau đã mở miệng:

-Thứ lỗi cho lão thần nói điều này thưa Nhị điện hạ nhưng là nghị luận không tránh khỏi có xung đột bất ngờ cần có người chủ trì đứng ra kiểm soát. Hoàng đế còn chưa chọn được ai. Sao không để Tứ hoàng tử tiếp tục công việc đang dở của mình cho đến khi có người thay thế thực sự.

-Cái gì công việc đang dang dở? Là ai đã cho phép hắn lên nắm quyền?

-Nhị hoàng tử! Thời gian đang rất cấp bách. Chuyện quan trọng bây giờ chính là chọn người kế vị. Nếu Nhị hoàng tử cứ cô chấp như vậy thì để tiết kiệm thời gian chúng ta cứ để Tứ hoàng tử lên ngôi luôn đi.

-HÀM HỒ!!!!

Hộ bộ thượng thư, tức ngoại công của Nhị hoàng tử lúc này mới lớn tiếng. Để Tứ hoàng tử lên ngôi chẳng phải sẽ được lợi cho gia tộc Thừa tướng sao? Hắn đâu thể để công sức bao năm bị vứt bỏ một cách dễ dàng bởi một hoàng tử vừa mới mất tích trở về được

-Vậy thì mong các vị ở đây bắt đầu vào việc rồi chứ? _Lần này là Huyền Tử Mặc

Nhị hoàng tử âm ỉ la lối như vậy cho hả giận thôi chứ thực ra cũng không thể làm gì, đành phải nhịn nhục an an ổn ổn đứng một bên. Nhất là vì lời cảnh cáo vừa nãy của Mộ Dung tướng quân. Phải! Chính xác thì lời vừa rồi chính là cảnh cáo. Các quan võ do Đại tướng quân đứng đầu đã nói sẽ không tham gia chuyện này, chỉ đứng một bên xem kịch. Nhưng nếu hắn còn muốn tiếp tục làm loạn cản trở việc nghị luận của quần thần trong triều thì hắn sẵn sàng đem quân để giúp Tứ hoàng tử đoạt lấy ngôi vị. Ngụ ý rõ ràng đến nỗi hải tử 3 tuổi cũng hiểu được. Đồng thời qua chuyện này Huyền Bảo Hằng cũng đã có được một bài học cho bản thân. Quả là trung thần lâu năm từ thời cổ tiên hoàng, bao nhiêu mưa tanh đổ máu đã từng trải qua há còn để cho một nam nhân mới lớn như hắn ta muốn làm gì thì làm sao? Quá ngây thơ rồi!

Huyền Tử Mặc đã lên tiếng cũng chẳng ai phản đối nữa nên mọi người bắt đầu vào việc chính

-Tứ hoàng tử được Trương học sĩ dạy dỗ nuôi lớn, lại nếu không vì chuyện làm long nhan tức giận chắc chắn đến bây giờ vẫn sẽ được ưa thích. Ta thấy để Tứ điện hạ lên ngôi là sáng suốt nhất. _Một vị quan lên tiếng đề nghị

Người này thăng quan tiến chức đều nhờ nương dưới trướng của Lan gia. Vậy nên nói lão ta phải ủng hộ Tứ hoàng tử cũng chẳng có gì là lạ.

-Ta thấy đại nhân nói vậy không đúng. Trương học sĩ lên núi ở ẩn đã lâu làm sao có thể dạy Tứ hoàng tử được đầy đủ phong phạm của hoàng thất. Lại nói Nhị hoàng tử được nuôi dạy ở kinh thành từ nhỏ, chuyện trị nước ắt sẽ hơn người. Ta thấy điện hạ mới là người phù hợp nhất.

-Nhưng Trương học sĩ đã từng ở kinh thành, mấy chuyện như vậy ngài ấy vẫn có thể dạy cho Tứ điện hạ.

-Đó là thời gian rất lâu rồi! Nó không còn phù hợp cho bây giờ!

-Cái gì không phù hợp. Gia quy hoàng thất thế này mấy trăm năm nay chưa từng thay đổi.

.....

.....

Quần thần bắt đầu tranh cãi dữ dội. Thế dễ dàng có thể thấy lúc này triều đình được chia làm hai phe. Một phe là ủng hộ Tứ hoàng tử, phe còn lại theo ai thì chắc ai cũng biết là Nhị hoàng tử. Hộ bộ năm đó cũng có công với tiền đế rất nhiều nên nói địa vị cũng gần ngang bằng Mộ Dung tướng quân. Cũng chính vì vậy mà hắn ta có dũng khí đối đầu với thừa tướng.

-Không hợp chính là không hợp. Huyền Phong quốc đâu thể để một dã nam nhân lên làm hoàng đế được

-Đại nhân không nên nói không có đạo lý như vậy! Tứ hoàng tử dù sao cũng là con cháu hoàng thất sao có thể bắt kính???

...

....

Tiếng tranh cãi vẫn càng lúc càng lớn cho đến khi một người mở miệng. Lão ta vừa lên tiếng là tất cả đều sùng sốt

-Tứ hoàng tử so với Nhị điện hạ vẫn còn nhỏ tuổi. Ta thiết nghĩ Nhị hoàng tử lên ngôi vẫn thích hợp hơn

Lan Thừa tướng lên tiếng khiến người ta kinh ngạc đến mức nào. Phần lớn những người ủng hộ Huyền Tử Mặc đều dưới trướng thừa tướng. Vậy nên bọn họ mới dốc hết sức ủng hộ điện hạ. Nay thừa tướng bỗng dưng thay đổi kế hoạch khiến bọn họ vô cùng khó hiểu, Nhưng mà nếu đã như vậy thì....

Quả nhiên ngay sau đó những người lúc đầu ủng hộ Huyền Tử Mặc liền quay ra nói tốt cho Nhị hoàng tử. Nói mình đã bị thuyết phục làm tin tưởng. Khỏi phải nói Huyền Bảo Hằng lúc này phồng mũi đến cỡ nào.

Huyền Tử Mặc từ đầu đến cuối chỉ ngồi phía trên chủ vị nhìn xuống không lên tiếng. Trên miệng như có như không xuất hiện nụ cười khẩy. Lão ta thấy hắn không lợi dụng được thì muốn vứt bỏ hắn. Dù sao đã trở mặt từ lâu hắn cũng không cần phải đau lòng vì hạ người vô liêm sỉ như lão. Đem thân tín của mình hi sinh không chút do dự, còn bản thân yên ổn ở nơi này có thể thấy rõ con người Lan thừa tướng hèn hạ đến mức nào.

Lan Thừa tướng lên đôi khi ngược lên đánh giá cái con người đang ngồi trên long tọa lòng tràn đầy căm phẫn. Nghiệt chủng đầy suýt chút nữa đã đẩy cả Lan gia vào chỗ chết. Giờ phút này thừa tướng mới nhận ra chuyện mất trí nhớ là giả. Đồ ăn cháo đá bát! Không nhờ Lan gia nghiệt chủng đó có tu tám kiếp cũng không thể thành hoàng tử. Vậy mà nó dám hùa theo hoàng thượng khử Lan gia. Mà lão cũng không thể làm gì, nếu làm không khéo nhất định sẽ lộ chuyện hắn trộm long tráo phượng. Đến lúc đó có 10 cái đầu cũng không đủ chém. Tuy nhiên nhất định không để nghiệt chủng đó toại nguyện, để nó lên làm vua sẽ rất phiền phức. Tạm thời như vậy chờ một thời gian sau nhất định sẽ tìm một cơ hội đẹp để trừ khử.

Thừa tướng nói một câu hắn liền mất đi một phần sự ủng hộ. Tuy nhiên vẫn còn cựu lão thần trong triều trung thành với hoàng đế nên vẫn lên tiếng vì Huyền Tử Mặc. Nguyên nhân do di ngôn của hoàng thượng với bí mật bọn họ. Người ủng hộ Tứ hoàng tử vẫn còn nên cuộc tranh luận vẫn diễn ra rất sôi nổi. Tuy phần lớn đại thần đều hướng sang phe Nhị hoàng tử nhưng vẫn có các nguyên lão trong triều không biết vì lý do gì mà vẫn tiếp tục bảo vệ Huyền Tử Mặc. Có lẽ những người này trước khi hoàng đế lâm chung đã được dặn dò gì đi. Tất cả trong Chính Hòa điện gần như quên đi khái niệm thời gian cho đến khi một thái giám tiến tới nói thầm vào tai hắn. Chỉ biết ngay sau đó Huyền Tử Mặc nở một nụ cười nhẹ rồi một âm thanh lớn của nam nhân vang lên. Giọng nói này rõ ràng trường thị vệ Nguyệt Liên cung

-TẤT CẢ MAU TIẾP CHỈ!!!!

"Cuối cùng cũng chờ được người tới..."

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Đẳng cơ (2)

Lam Nguyệt bước vào đại điện Chính Hòa khiến cho tất cả mọi người đều sùng sốt trừ Huyền Tử Mặc ra. Có vẻ như hắn biết nàng nhất định sẽ xuất hiện. Trên gương mặt có chút trắng bệch ốm yếu nhưng điều đó không làm mất đi vẻ bình ổn thâm trầm làm người khác phải e ngại của nàng. Theo sau Lam Nguyệt luôn là tiểu Mai cùng Trần Vũ cùng một tốp Cầm Vệ quân. Trên tay Trần Vũ còn cầm một hộp son lớp quý giá. Nhìn chiếc hộp có thể đoán được giá trị của món đồ đang được cất bên trong

Nhị hoàng tử Huyền Bảo Hằng đối với chuyện Lam Nguyệt đột ngột xuất hiện ở chỗ này vô cùng ngạc nhiên. Trong lòng từng hồi chuông cảnh báo dự cảm đang lành không ngừng vang lên. Không biết vì lý do gì mà hắn lại mất bình tĩnh một lần nữa:

-Bát muội đây là muốn làm cái gì. Nơi nghị sự của nam nhân ai cho nữ nhi vào!!!!

-Bỏn công chúa đến phụng mệnh di ngôn của phụ hoàng. Mong hoàng huynh hãy giữ chút phép tắc.

Không hiểu sao Lam Nguyệt vốn là người dịu dàng ôn hòa nhưng giọng nói hôm nay lạnh đến 8 phần. Nhị hoàng tử có chút không thích ứng được nên im lặng không biết ứng phó ra sao. Và có lẽ không chỉ riêng nhị hoàng tử mà bất cứ ai đang có ý đồ trong đại điện này đều cảm thấy bất an. Thừa tướng muốn lên tiếng nhưng đành phải giữ miệng. Hiện tại bây giờ tốt nhất là nên án binh bất động xem xét mọi chuyện chờ ứng biến. Mọi chuyện đã thành thế này có cố làm thì càng hỏng thêm. Tất nhiên một phần cũng bởi lão biết nếu lão không lên tiếng thì cũng có người khác thay hẳn. Quả nhiên Hộ bộ thượng thư, ngoại công của Nhị hoàng tử lập tức lên tiếng

-Khởi bẩm công chúa điện hạ! Người nói đến đây theo di ngôn của tiên đế vậy người nên có bằng chứng xác đáng. Chỉ bằng lời nó không thể khiến lòng người tin phục

-Đúng vậy thưa công chúa! Người nên đưa một vật tín nào đó ra..Nếu không chúng ta không thể tin..

-Đúng thế!!

-Mau đưa vật tín.....

.....

Một đám quần thần bên dưới bắt đầu hùa theo. Lam Nguyệt không thèm để ý đến bọn họ, đứng ở đại điện mắt như có như không nhìn lên con người đang ngồi cười vui vẻ như đang xem kịch vui. Hắn cũng nhìn nàng, nụ cười trên môi nhưng không hiểu sao ánh mắt hắn vẫn luôn xao động. Thật ra nhìn nàng ốm yếu xanh xao bước vào đại điện Huyền Từ Mặc liền cảm thấy trái tim đang bị tra tấn. Nụ cười trên môi nếu nhìn kĩ thì nó giống một nụ cười lạnh hơn. Một nụ cười báo hiệu một con quỷ sắp xuất hiện.

Các đại thần vẫn tiếp tục lên tiếng muốn gây sức ép cho nàng. Thậm chí còn có người có dấu hiệu muốn kích động đều bị Cẩm vệ cản lại. Cuối cùng Lam Nguyệt lôi từ ống tay áo mình ra một tấm lệnh bài bằng vàng lấp lánh hô lớn:

-Đây chính là vật tín. Còn kẻ nào phản đối lập tức lôi ra ngoài xử chém ngay tại chỗ!

Nhìn cái thứ đang ở trên tay nàng ai nấy đều kinh hai nhanh chóng quỳ xuống đồng loạt hô lớn:

-HOÀNG THƯỢNG VẠN TUỆ VẠN TUỆ VẠN VẠN TUỆ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Thứ trên tay Lam Nguyệt chính là Huyền lệnh. Lệnh bài thể hiện cho quyền lực tuyệt đối của hoàng đế. Thấy Huyền lệnh như thấy hoàng thượng, điều này đã được ghi rõ trong pháp lệnh. Ai bất tuân đều bị khép vào tội nghịch phản tru di cửu tộc. Vậy nên không khó khăn để hiểu tại sao tất cả những người đang có mặt tại đây lại hoảng sợ đến thế.

Lam Nguyệt giờ cao tấm lệnh bài để tất cả mọi người đều có thể nhìn rõ. Lệnh bài đúc bằng vàng bên trên khắc chín con rồng bằng hồng ngọc tinh tế sống động như thật, mặt bên kia thì có chữ Huyền tượng trưng cho dòng dõi hoàng thất. Đây là lệnh bài thật không thể làm giả. Thêm nữa Huyền lệnh trước giờ do các vị hoàng đế giữ, chỉ có hoàng đế mới biết mặt thất cất nó ở đâu. Nếu nó nằm trong tay công chúa vậy thì di ngôn kia mà tiên đế để lại là thật rồi. Bây giờ còn ai dám ho he phản đối gì nữa chỉ có nước chết.

Những người tham gia tranh luận từ nãy đến giờ ai nấy đều hồi hộp. Bởi nếu Bát công chúa xuất hiện ở đây lại đi kèm với di ngôn của tiên đế thì nhất định liên quan tới việc ai sẽ đăng cơ. Phải nói những gì công chúa sắp nói tới đây sẽ ảnh hưởng lớn tới tương lai của Huyền Phong quốc cũng như tất cả bọn họ.

Lam Nguyệt đối với việc tất cả cùng nhau quỳ xuống ngay ngắn và im lặng khá hài lòng. Quay sang ra hiệu, Trần Vũ ngay lập tức liền hiểu ý đem hộp gấm đến bên cạnh nàng. Lam Nguyệt cẩn thận lấy từ trong hộp gấm ra một cuộn vải màu vàng hoàng kim. Đây chính là di chiếu phụ hoàng giao lại cho nàng trước khi lâm chung. Mở ra và nàng bắt đầu hắng giọng đọc:

"Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết

Trẫm nay long thể luôn bất an, biết sẽ có một ngày quy tiên đối diện với tổ tông. Huyền Phong quốc cũng không thể một ngày không có vua. Từ hoàng tử Huyền Từ Mặc lại được Trương học sĩ dạy dỗ cẩn thận nhất định tài hoa hơn người, nhân phẩm đứng đắn, anh minh sáng suốt. Ất gánh vác được trọng trách của một quốc gia. Vậy nên trẫm để lại di chiếu cho Thần Vũ công chúa Huyền Minh Lam Nguyệt cất giữ nếu trẫm có chuyện thì tuyên đọc có tất cả bá quan văn võ cùng tổ, truyền ngôi lại cho Từ hoàng tử. Tân hoàng lên ngôi sẽ đem lại hưng thịnh cho Huyền Phong quốc.

Còn có văn võ bá quan thân là mệnh quan triều đình nếu đã tiếp chỉ phái có nghĩa vụ phò tá tân hoàng trị quốc. Kẻ nào bất tuân lập tức nghiêm trị không tha

Khâm thờ!!"

(mỗ tui: trình viết chiếu còn kém, có gì sai sót hi vọng mọi người bỏ qua)

-CHÚNG THẦN XIN TIẾP CHỈ!

Quần thần trong Chính Hòa điện cùng nhau hô lớn. Lam Nguyệt sau khi đọc xong cũng giờ cho tất cả cùng xem di chiếu. Nét chữ đứng của Hoàng thượng lại đỏ đầu của Long ấn trên đó. Tất cả mọi chuyện đã được an bài xong, nếu biết trước bọn họ đã cùng nhau chờ công chúa tỉnh lại chứ không mất thời gian ở đây tranh cãi. Đối với chuyện này các quan tướng cũng chẳng quan trọng, hoàng đế đã được định bọn họ sẽ làm hết sức mình chỉ mong tân hoàng có thể khiến bọn họ tin phục. Phe cánh của Nhị hoàng tử thì không cam tâm, Huyền Bảo Hằng sau khi nghe di chiếu cúi đầu nghiêng rằng phần nọ, về mặt là một mảnh dử tợn. Còn những tên quan ba phải lúc này thì hồi hận không thôi. Nếu bọn họ kiên trì ủng hộ Tứ hoàng tử thì có lẽ mọi chuyện sẽ tốt đẹp. Ban đầu thấy Thừa tướng thay vì ủng hộ ngoại tôn của mình lại nói đỡ giúp Nhị hoàng tử. Thiết nghĩ như vậy người có khả năng trở thành hoàng đế là Nhị hoàng tử. Ai dè Bát công chúa xuất hiện cùng di chiếu của tiên hoàng. Mọi chuyện đổ bể, bọn họ công khai ủng hộ "kẻ địch" không biết có bị tân hoàng ghi hận không nữa.

Mọi người một biểu cảm, một suy nghĩ. Lam Nguyệt mặc kệ tất cả, nàng chỉ muốn hoàn thành việc này sớm cho yên ổn. Bước thẳng tới chỗ chủ vị tức là long tọa của hoàng đế ở Chính Hòa điện. Huyền Từ Mặc vì lúc Lam Nguyệt đưa ra Huyền lệnh mà rời vị trí quỳ xuống hành lễ. Lam Nguyệt đáng về cung kính đi lên ngôi lên Long tọa, cẩn thận giao lại cho hần Huyền lệnh cùng với di chiếu lúc này rồi quỳ xuống:

-Tân hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

Lam Nguyệt dứt lời cả đại điện đều hướng Huyền Từ Mặc hành lễ lớn:

-TÂN HOÀNG VẠN TUỆ VẠN TUỆ VẠN VẠN TUỆ!!!!!!!!!!!!!!

Huyền Từ Mặc đối với quần thần triều bái như này biểu cảm lạnh nhạt không rõ cảm xúc. Chỉ lạnh giọng:

-Bình thân

Giọng nói uy nghiêm lạnh đến thấu xương chạm đến từng người đang có mặt trên đại điện này.

-TẠ ƠN HOÀNG THƯỢNG!!!!!!

-KHÔNG THỂ NÀO! Phụ hoàng không thể truyền ngôi cho hần ta được. Nhất định có điều gì uẩn khúc ở đây. Nhất định là do tứ hoàng tử đã ép ngôi từ trước. PHẢI! NHẤT ĐỊNH LÀ THẾ! NHẤT ĐỊNH LÀ THẾ!!!!!!

Huyền Bảo Hằng không can tâm làm loạn cả đại điện. Hộ Bộ thượng thư sợ hãi nhìn ngoại tôn của mình nổi điên. Không can tâm thì làm được gì, cứ cho người tiên hoàng chọn không phải Tứ hoàng tử đi chăng nữa thì di chiếu cũng là thật không thể cãi. Nếu tiếp tục chỉ thiết về bản thân. Huyền Từ Mặc đang định mở miệng nói gì đó thì bỗng nhiên bên ngoài trời tối đen, sấm chớp đùng đùng. Thậm chí còn có cả sét đánh "RẦM" một cái xuống mái của Chính Hòa điện. Ai nấy đều sợ hãi, đang yên đang lành trời trong xanh sao tự nhiên lại trở thành thế này.

Đến lúc này người ta mới cảm nhận được một luồng khí lạnh truyền tới. Nhìn lại thì nó không phát ra từ người Tứ hoàng tử mà lại từ Bát công chúa. Ánh mắt nàng bỗng lạnh lẽo như nhìn người chết vậy:

-Người chọn Tứ hoàng huynh không chỉ có phụ hoàng còn có Mẫu Thần. Thân là hậu huệ cũng là Thánh nữ bốn công chúa có thể lấy tính mạng mình ra đảm bảo. Nếu còn kẻ nào muốn tiếp tục phản đối bốn công chúa không cảm!!!!

Vừa dứt lời thì lại thêm một đợt sét đánh xuống. Văn võ bá quan trong đại điện ai nấy đều sợ hãi quỳ xuống

-XIN MẪU THẦN THA TỘI!!!!!! XIN MẪU THẦN THA TỘI!!!!

Lúc này họ đối với nàng thân phận là hiện thân của thần linh. Lam Nguyệt quá mệt mỏi đám người này rồi, nàng muốn kết thúc mọi chuyện cho xong nên mới làm như vậy. Triều thần vừa hô xong thì trời lại quang, mây lại tanh, ánh mắt nàng cũng ôn hòa đi nhiều. Ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm. Huyền Từ Mặc cũng biết nàng đang nghĩ gì tiếp tục lên tiếng đề có thể nhanh chóng giải quyết chuyện tiếp theo

-Bình thân đi!

Được hoàng đế ân xá tất cả cùng đứng lên. Nếu ai để ý kỹ có thể thấy ngoài những người thuộc phe của Nhị hoàng tử cùng Hộ bộ thượng thư ra thì còn một người nữa biểu tình đang muốn bốc hỏa cùng phần nộ. Chết tiệt! Mọi chuyện lẽ ra đã theo kế hoạch nếu con Bát nha đầu kia không xuất hiện.

Lan thừa tướng ban đầu định sau khi nếu Nhị hoàng tử có thể lên ngôi sẽ tìm cách cho Huyền Từ Mặc ra ngoài biên cương rồi khừ hần sau. Vậy nên một câu nói vừa rồi của hần để những kẻ dưới trướng hần hiểu ý chuyển sang giúp Huyền Bảo Hằng. Lão không cần tham gia nhiều nhưng vẫn đạt được mục đích

Ai ngờ nghiệt chủng đó lại thông đồng với tiên hoàng tử trước để có thể lên ngôi hoàng đế. Nếu không sao chuyện cứu giá hồi đó hần có thể cùng Mộ Dung đại tướng quân xuất hiện đúng lúc như thế. Hần ta đang bị cầm tù trong Tứ Thanh cung cơ mà, làm sao xuất hiện ở đó. Nhìn ra cũng hiểu đó là vì nghiệt chủng cùng tiên hoàng đã âm mưu với nhau từ trước với mục đích muốn lừa lão cùng Lan gia vào chỗ chết. May đã dự trù từ trước nếu không...Chờ đó! Lão nhất định sẽ không để yên. Để ta xem một tên dã nhân từ rừng núi xuống như người có thể đối phó với ta như thế nào. Đôi mắt dữ tợn tỏa đầy sát khí âm thầm nhìn lên nam nhân đang ngồi uy nghiêm phía trên. Như thế đây mọi hận thù đều tập trung vào đôi mắt ấy. Tuy nhiên có vẻ như Lan thừa tướng có chút sức chiến đấu của Huyền Từ Mặc. Bởi ngay sau đó Huyền Từ Mặc liền chuyển ánh mắt lên người thừa tướng rồi cười nhẹ. Không hiểu sao nhìn nụ cười này lão bỗng chốc dậy lên cảm giác bất an. Quả nhiên ngay sau đó....

-Lan thừa tướng!

-Có lão thần!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cấm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Ra tay

-Phản nghịch Lư Sơn kia bị nhốt vào đại lao không ngừng kêu oan. Nói là do thừa tướng xúi giục. Thừa tướng muốn giải thích sao về chuyện này?

-Bổn tướng từ trước tới giờ luôn trung thành với triều đình, với hoàng thất. Là tên Lư Sơn kia muốn bày kế hãm hại lão thần. Xin hoàng thượng minh xét!

Vội nhắc đến Lan thừa tướng vội vàng quỳ xuống giải thích. Phía trên Huyền Từ Mặc chỉ im lặng lắng nghe, không ai rõ hắn đang nghĩ gì. Kể cả Lam Nguyệt đứng bên cạnh cũng cảm thấy khó hiểu. Mặc dù nàng đối với thừa tướng trăm phần trăm căm ghét nhưng kết tội thừa tướng lúc này thì được cái gì cơ chứ. Tuy lão ta không thể chứng minh trong sạch nhưng cũng chẳng có bằng chứng gì nói lão ta đã tạo phản. Chỉ bằng một lời nói của một tội đồ thì không thể tin. Chẳng lẽ.....Đừng nói Huyền Từ Mặc định làm giả chứng cứ nhé? Cái này cũng có khả năng, hắn bây giờ là hoàng đế nếu muốn đổ tội cho ai không phải là quá dễ dàng sao???? Tuy nhiên cách này có mặt trái đó chính là làm không cẩn thận sẽ không khiến triều thần cùng bá tánh phục. Tệ nhất đó chính là hắn trở thành một vị bạo quân trong mắt thế gian. Mới nghĩ đến đây đầu nàng liền có chút choáng váng. Tiểu Mai đứng bên cạnh nhẹ nhàng tới bên:

-Công chúa điện hạ! Người vẫn ổn chứ? Hay để nô tì đưa người về!

-Ta không sao! Mọi chuyện chắc cũng sắp xong rồi!

Quay lại về phía Huyền Từ Mặc, hắn vẫn im lặng. Không khí đè nén thật khó thở, phải đến một lúc lâu sau, mọi người ai cũng tưởng mình đã chết hắn mới mở miệng:

-Bá tánh khắp kinh thành đều đang đặt niềm nghi ngờ với không chỉ với thừa tướng, đối với triều đình trăm cũng không đưa ra được lời giải thích hợp lý. Thừa tướng liệu có bằng chứng chứng minh sự trong sạch của mình chứ?

-Cái...cái này.....

-Vậy trăm đủ hiểu rồi!

Lan thừa tướng quỳ bên dưới trong lòng thầm nghĩ rằng ken két. Nguyệt chùng súc sinh! Mới nhận chỉ lên ngôi đã muốn lên mặt với ta. Chờ ta qua được chuyện này nhất định sẽ không để yên đâu. Nhưng mà nghĩ dễ hơn làm! Vì chuyện xảy ra quá đột ngột nên hắn chưa kịp chuẩn bị gì cho trường hợp này. Có ai ngờ từ hoàng tử lại cùng thông đồng với hoàng thượng. Nếu không phải hắn nhanh tay dọn dẹp một chút chắc đã không còn đứng đây. Chỉ là tên Lư Sơn đó chết còn muốn kéo hắn theo, xem ra có chút phiền phức.

-Khởi bẩm hoàng thượng! Tuy thần không thể chứng minh sự trong sạch của mình nhưng mạo phép cho thần được nói rằng hiện tại cũng chẳng có bằng chứng gì buộc tội thần. Chỉ dựa vào lời nói của một tên tội đồ là một sự thiên cặn.

-Vậy thừa tướng muốn chứng cứ?

Huyền Từ Mặc hỏi ngược lại, giọng nói vừa chậm rãi vừa nhấn mạnh khiến người khác bỗng dưng lên dự cảm xấu. Không phải hắn có bằng chứng thật đấy chứ. Lan thừa tướng suy xét kỹ lại từng đường đi nước bước của mình, đang chuẩn bị lên tiếng thì chính Huyền Từ Mặc lại tiếp lời:

-Thừa tướng nói đúng! Trăm quả không có bằng chứng

Cái gì? Cứ như vậy bỏ qua? Thực sự dễ dàng đến thế? Không chỉ Lan thừa tướng mà tất cả văn võ bá quan ở đây đều cảm thấy ngạc nhiên. Bọn hắn đều tưởng sẽ có cuộc tranh cãi gay gắt giữa hoàng thượng và thừa tướng. Hoặc không nếu muốn bệ hạ cũng có thể lôi bừa một bằng chứng nào đó buộc tội thừa tướng. Ai ngờ lại chỉ mỗi như vậy. Lam Nguyệt đứng bên cạnh cũng ngạc nhiên không kém. Nói vậy tức giả thuyết của nàng lúc đầu là sai. Nếu thế thì Huyền Từ Mặc, hắn thực sự muốn làm gì????

-Tuy nhiên nghi ngờ vẫn là nghi ngờ. Đất nước sẽ hỗn loạn nếu bách tính không đặt được niềm tin vào triều đình. Vậy nên trăm đã nghĩ ra một giải pháp

-Hoàng thượng đã nghĩ ra cách vậy có thể cùng nói cho chúng thần được tỏ không?

-Tất nhiên! Lan thừa tướng này! Khanh nay đã nhiều tuổi rồi đúng không?

Tại sao lại hỏi đến vấn đề này. Không phải định nói cho lão từ quan đấy chứ? Không! Không thể như thế được! Nếu mất mũ quan ngay lúc này mọi tham vọng của hắn sẽ bị dập tắt hết. Tuyet đối không thể để chuyện đó xảy ra.

- Tuổi lão thần giờ tuy đã cao nhưng sức khỏe vẫn tốt, vẫn có thể cống hiến vì triều đình, vì hoàng thượng.

- Trẫm rất mừng vì khanh đã nói vậy. Trẫm vẫn hi vọng tương lai có sự trợ giúp của thừa tướng. Nhưng thế nhân ai cũng đồn rằng Lan thừa tướng quyền khuynh thiên hạ muốn một tay che trời. Nếu vậy.....Trình TỰ khanh!!

- Có vi thần!

Có chút giật mình vì bị gọi đến danh những Trình Tuấn Kiệt vẫn giữ vẻ ung dung bước ra khỏi hàng quỳ xuống trước mặt Huyền Từ Mặc.

- Trình tự khanh từ nhỏ đã tài hoa hơn người, lại có Thượng quốc sư đích thân dạy dỗ cùng Bát công chúa. Chỉ vài năm ngắn ngủi đã có thể dựa vào chính sức mình trở thành Tự khanh đứng đầu Hàn lâm viện. Một người như vậy có đủ năng lực trở thành trụ cột cho nước nhà. Chính vì điều này Trẫm....

- KHÔNG THỂ ĐƯỢC THƯA BỆ HẠ!!!!

Nghe Huyền Từ Mặc nói nhưng lời đó Lan thừa tướng đã nghĩ thấy mùi nguy cơ. Trong lúc lo lắng đã mất bình tĩnh mà lúcn tiếng ngay giữa điện. Thậm chí còn ngắt lời hoàng đế

- Thừa tướng ngắt lời trẫm đây là có ý gì. Khanh còn có coi hoàng uy ra cái gì không?

Thừa tướng nói xong cũng tự muốn và cho mình một cái. Thất thố như vậy lão càng để lộ điểm yếu trước mặt kẻ thù. Muốn ngăn cản cũng không thể dùng kẻ thất sách như vậy. Vội vàng quỳ xuống thỉnh tội:

- Thần vì lo cho giang sơn xã tắc có chút quên mất lễ nghi xin hoàng thượng thứ tội!

- Hừ! Lễ nghi này thừa tướng quên cũng hơi lớn rồi đó. Chẳng lẽ đúng như lời Lưu Sơn nói. Khanh thực sự có ý tạo phản!

- Lão thần có thể lấy tính mạng mình ra đảm bảo sự trung thành. Mong hoàng thượng suy xét

- Nê Lan thừa tướng là lão quan trong triều lâu năm lại có nhiều công hiến nên trẫm sẽ bỏ qua. Hi vọng thừa tướng sẽ biết giữ mình hơn

- Đa tạ hoàng thượng

Lan thừa tướng được ân xá nhưng cảm giác hân đang bị khinh nhục rõ ràng. Nỗi phẫn hận mỗi lúc một dâng lên trong lòng. Cái thừa tướng muốn từ trước tới nay không phải tiền tài, cũng không phải ngôi vị hoàng đế. Cái lão muốn chính là quyền lực, nếu hân ngang nhiên cướp ngôi thì ngay lập tức sẽ bị làn sóng dân chúng cùng các trung thần trung thành với hoàng thất dìm chết. Mà có lên ngôi hoàng đế xong lại phải lo lắng có kẻ khác giống hân có ý đoạt vị. Vậy nên tha làm thừa tướng điều khiển hoàng đế như bù nhìn trong tay sẽ tốt hơn nhiều. Với lại chính vì kẻ sách này đã cứu lão một mạng. Chỉ là Lan thừa tướng đã tính sai một bước, lão đã quá chủ quan coi thường Huyền Từ Mặc, Bây giờ chịu yếu thế, cục tức này thực sự không thể nuốt trôi. Mong muốn hủy diệt hoàng đế ngày càng trở nên mạnh mẽ.

- Tiếp tục chuyện lúc nãy. Trình tự khanh!

- Có vi thần!

- Khanh tài hoa hơn người không chỉ có tiền hoàng mà cả Thượng thái sư cũng có lời khen. Vậy để có thể dẹp yên chuyện của thừa tướng trẫm muốn sẽ bớt quyền lực độc tôn đó cho khanh. Ban cho khanh chức quốc sư ngang bằng với thừa tướng. Bất kể là chuyện lớn nhỏ gì tự quyết không có lệnh của trẫm đều phải có sự đồng ý của cả quốc sư cùng thừa tướng. Nếu cả hai không thể đồng nhất thì trẫm sẽ đứng ra giải quyết. Hi vọng khanh có thể gánh lấy trách nhiệm lớn lao này cống hiến hết mình cho triều đình.

- Tạ ơn hoàng thượng!!!!!!

Hóa ra là như vậy, Huyền Từ Mặc vì lời hứa với nàng nâng đỡ cho Trình Tuấn Kiệt. Dù sao chỉ từ một Tự khanh trở thành quốc sư, tốc độ thăng quan tiến chức phải nói hơn cả tên lửa. thừa tướng bị lôi ra cũng chỉ để làm lá chắn giúp cho mục đích này. Lam Nguyệt cuối cùng cũng hiểu được dụng ý của hân vừa ý vừa gạt đầu. Nhưng mà chuyện đâu thể đơn giản như vậy

- Hoàng thượng! Trình đại nhân còn trẻ đã nhận chức cao như vậy có chút không hợp lý xin hoàng thượng minh xét! _ Một gián quan đứng ra nói

- Đúng vậy thừa bề hạ. Chưa nói đến xuất thân của Trình đại nhân chỉ là con thứ, mẫu thân chỉ là hạ đẳng nô tỳ ti tiện thấp kém. Người như vậy sao có thể làm quốc sư!

- Đúng!!!

- Đúng vậy!!!

.....

Khôi phải nói toàn bộ quần thần cùng hùa với nhau phản đối. Trình Tuấn Kiệt vốn không để ý mấy lời này nhưng lời mẫu thân của hân vào thì không thể tha thứ. Hân ra trừng mắt với viên quan đã thốt ra câu đó. Đôi mắt sắc lạnh như muốn giết người nhìn chằm chằm hân khiến hân hoảng sợ. Lam Nguyệt

nhìn một màn như vậy không khỏi có chút bất ngờ, thật khó có thể tin Trình Tuấn Kiệt bình thường nho nhã điềm tĩnh lại có thể có mặt như vậy.

-Nhưng nếu để yên sẽ mất lòng bá tánh, tệ nhất dẫn đến bạo loạn. Đến lúc đó các người giải quyết được không?

-Nhưng cũng không thể là Trình Tuấn Kiệt!!!

-Vậy các khanh nghĩ trăm nên bề đặt thay ai? Hay là người?

Nói rồi Huyền Từ Mặc nhắm ngay gián quan lên tiếng phản đối đầu tiên. Bị vút của khoai nóng thế này hẳn có chút chịu không nổi. Nếu đồng ý nhưng khác gì trực tiếp tuyên chiến với thừa tướng. Địa vị hấp dẫn nhưng tính mạng quan trọng hơn.

-Một lũ chỉ biết nói suông không dám làm gì còn dám lên tiếng phản đối trăm. _Cả đám người vừa nghe xong liền rùng mình

-Trăm đã quyết không để ai có thể phản đối. Ai dám ngăn cản XỬ TRẠM KHÔNG THA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

-CHÚNG THẦN XIN TUÂN MỆNH!!!!

Lan thừa tướng hiện tại không khác gì hổ trong lồng. Thật khó có thể làm gì được Huyền Từ Mặc, chia sẻ một nửa quyền lực của Lão sau này nửa bước cũng khó đi. Hiện tại chỉ có thể án binh bất động chờ thời cơ sau này vậy!!!!

Mọi chuyện cơ bản cũng đã tạm xong. Huyền Từ Mặc đã nhận chỉ lên ngôi hoàng đế, Trình Tuấn Kiệt cũng đã trở thành quốc sư. Phụ thân hẳn tức Trình Viễn Đông nay còn phải nhìn hẳn bằng con mắt sợ hãi và nuối tiếc. Đứa con hẳn khinh rẻ khi xưa nay đã đủ sức đè bẹp hẳn. Biết vậy năm xưa đã đối xử với mẫu tử họ tốt hơn. Nhưng trên đời này không có loại thuốc hối hận. Những gì hẳn đã từng làm thì hẳn phải chịu.

Huyền Từ Mặc tiếp theo cũng không muốn gây sóng gió nữa. Hẳn chỉ ra lệnh cùng dọn dò một số thứ với Lễ bộ và Hộ bộ cho lễ đăng cơ. Lam Nguyệt từ đầu đến cuối chỉ yên lặng quan sát hết thấy chờ mọi chuyện có thể kết thúc hoàn toàn. Đầu nàng mỗi lúc một choáng hơn, nàng muốn về Nguyệt Liên cung nghỉ ngơi. Nhưng cơ thể nhanh hơn lý trí, bỗng đôi mắt nàng mờ đi rồi trở nên tối đen. Trước khi mất ý thức nàng còn nghe thấy âm thanh lớn tiếng của tiểu Mai, Huyền Từ Mặc CÙNG RẤT NHIỀU NGƯỜI. Thật đau đầu quá đi!

-CÔNG CHÚA! CÔNG CHÚA! NGƯỜI LÀM SAO VẬY CÔNG CHÚA!!!!

-MAU TRIỆU THÁI Y TỚI NGAY LẬP TỨC!!!!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Càm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Một năm sau

Một năm sau. Năm Thiên Hòa thứ 79

-Có chuyện gì sao?

-Hả...à..không có!

Trời trong xanh, gió thu thổi dịu hui, nắng nhẹ vô cùng dễ chịu, lúc này tân hoàng Huyền Phong quốc _Huyền Từ Mặc đang cùng hoàng muội của mình Bát công chúa Huyền Minh Lam Nguyệt thưởng trà ngắm hoa. Đây là thói quen hàng ngày của hoàng đế, mỗi ngày đều đến tìm bát công chúa để bồi nàng. Bất cứ việc gì từ xếp giấy, thưởng trà, ngắm hoa hay đọc sách vẽ tranh.

Hôm nay khí trời mát mẻ nên Lam Nguyệt mới muốn tới Ngự hoa viên thay đổi không khí một chút. Nàng thường xuyên nhốt mình bên trong Nguyệt Liên cung nên cũng cảm thấy ngột ngạt. Nào ngờ ngồi chưa đến một khắc đã thấy người chạy đến.

-Hừm..

Lam Nguyệt chỉ đáp lại như vậy, nhấp một ngụm trà rồi lại tiếp tục nhìn ra phía bên ngoài đình ngắm hoa. Hoa nở rộ rồi, thỉnh thoảng có bướm lượn vờn quanh. Hoa trong Ngự hoa viên mỗi ngọn cây nhánh cỏ đều được chăm sóc cẩn thận. Cứ mỗi lần khi chuyển mùa là toàn bộ hoa đều bị thay thế, để đảm bảo rằng Ngự hoa viên trăm hoa đua nở quanh năm. Nhưng thật ra vì biết Lam Nguyệt thích thưởng hoa nên Huyền Từ Mặc luôn chuẩn bị sẵn bất cứ lúc nào cũng có hoa cho nàng ngắm.

Thời gian thấm thoát trôi qua, vút cái đã một năm có lẽ nàng nên tóm tắt những gì xảy ra sau ngày ở đại điện đó. Sau khi ngắt đi Lam Nguyệt được đưa về Nguyệt Liên cung, hóa ra do vừa tỉnh lại nàng đã dùng hết sức lực ít ỏi có trong người nên mới như vậy. Tiểu Mai sau khi nàng tỉnh kể lại rằng toàn bộ ngự y đều được gọi đến, hoàng thượng tức giận nói nếu nàng không tỉnh lại vào ngày mai sẽ cho chém đầu tất cả. May mắn Lam Nguyệt chỉ ngủ một mạch đến sáng ngày hôm sau là tỉnh nên cứu được không ít mạng người. Hèn gì khi nàng vừa tỉnh đám thái y đó bỗng nhìn nàng với ánh mắt như đang cứu thế.

Phải chịu quốc tang ba tháng vì phụ hoàng băng hà nên ba tháng sau Huyền Từ Mặc mới đăng cơ chính thức lên ngôi, lấy tên hiệu là Thiên Quân hoàng đế. Bối cảnh xảy ra ngày hôm đó ở điện Chính Hòa đã truyền ra dân gian, dân chúng ai nấy đều xôn xao. Chính vì thế hắn mới lấy luôn tên này nghĩa là vị vua do trời định tạo uy danh cho mình.

Mà thật ra hắn cũng chẳng cần cái tên đó để lấy uy bởi sau khi lên ngôi những gì hắn làm cũng đủ vang danh sử sách rồi. Khác với Quang Minh hoàng đế thì Thiên Quân hoàng đế gần như không biết bao dung là cái gì. Bất kể tội lớn tội nhỏ, địa vị cao sang thấp kém hay quan lại quyền quý chỉ cần là tội đều nghiêm trị không tha. Dù loại tư hình như lăng trì, chém đầu, đóng dấu sắt nung đỏ, bỏ vào lồng gai,.....Đối với quan lại trong triều huyền Từ Mặc còn đặc biệt thành lập Huyền Vệ quân. Nhiệm vụ của nó giống như ám vệ nhưng để giám sát tất cả quan lại từ thấp tới cao. Phát hiện dù chỉ có hành vi gian dối hay dù chỉ mới là mưu đồ thôi cũng lập tức bắt về trị tội. Không phải nói Lam Nguyệt nàng thừa biết đám người này từ huyết sát mà ra, lấy cớ cho hắn cài mặt thám. Tuy là tàn bạo nhưng đủ răn đe nên số lượng tội phạm giảm hơn hẳn. Thêm vào đó từ khi hắn lên ngôi nhờ vào những chính sách độc đáo kinh tế của Huyền Phong quốc đi lên nhanh chóng. Nhân dân không còn phải chịu cảnh đói rét lầm than. Quân đội cũng được chăm đầy đủ lo để đảm bảo trật tự cho đất nước. Chỉ qua một năm Huyền Phong quốc đã có thể trở thành cường quốc khiến những quốc gia khác phải e dè.

Vậy nên trong mắt bá tánh Huyền Từ Mặc vẫn chưa phải là bạo quân. Bọn họ đều sợ hắn nhưng đồng thời cũng rất ngưỡng mộ hắn, coi hắn như một vị vua anh minh, sáng suốt.

Chưa kể đến không biết vì đâu bức họa của hoàng đế bị truyền ra ngoài. Thiếu nữ trong kinh thành ai nấy đều ngáy ngất trước vẻ yêu nghiệt của hắn. Dáng người cao ráo, mũi thanh thoát như trúc, mắt phượng hẹp dài, đôi môi mỏng quyến rũ. Vẻ đẹp của hắn đến nữ nhân còn tự ti không bằng. Với tài năng xuất chúng, dung mạo xuất sắc, địa vị cao quý. Thiên Quân hoàng đế Huyền Từ Mặc chính là mẫu phụ quân trong mộng của mọi nữ nhân trên đời.

Lưu Sơn bị bắt giam vào đại lao, sau khi đại tang phụ hoàng thì bị lôi ra xử chém tru di cửu tộc. Trước khi chết hắn vẫn không ngừng nguyên rủa Lan thừa tướng, còn có Huyền Phong quốc. Hoàng đế tức giận nên riêng hắn để xử lăng trì khiến hắn chết từ từ trong đau đớn.

Trình Tuấn Kiệt thì sau khi được thăng làm quốc sư quyền bá thiên hạ. Được ban phủ đệ riêng. Vì nàng đã trưởng thành nên Liễu nương xuất cung ở cùng hắn ở Trình phủ mới. Tuấn Kiệt dù đã là quốc sư nhưng vẫn vấp phải rất nhiều dị nghị. Nhiều tin đồn không hay còn lan truyền trong dân gian. Một trong những số đó đồng thời chính là cái nàng thích nhất chính là việc quốc sư cùng hoàng đế có tư tình riêng. Thử nghĩ mà xem Trình đại nhân ngọc thụ lâm phong, hoàng thượng lại mặc kệ phản đối của triều thần cho hắn lên làm quốc sư. Thêm nữa hậu cung chống vắng hoàng thượng vẫn không chịu nạp thêm phi tần. Hai người sớm tối cùng nhau giải quyết chính sự không khỏi khiến người ta có suy nghĩ sai trái (mổ tu: cái này không phải do tỷ mà thành sao?)

Nhị hoàng tử ngày hôm đó làm làm loạn, còn nhục mạ hoàng đế, Huyền Từ Mặc nhân chuyện này xử hắn bẻ cánh của hắn cùng đem lời cảnh cáo; tạm thời yên phận chấp nhận làm Thụy vương gia, được hoàng đế ngự ban phủ đệ riêng ngay tại kinh thành. Tuy nhiên không biết vì lý do gì chức Hộ bộ thượng thư Huyền Từ Mặc vẫn để cho phụ thân của Đức phi, bây giờ là Thái phi nắm giữ. Trình Viễn Đông vì chuyện này cũng bị giáng chức đi làm quan châu huyện xa xôi nơi biên cương. Vậy nên bây giờ ở kinh thành nhắc đến Trình phủ chỉ nhớ tới biệt phủ riêng của Trình Tuấn Kiệt.

Như mục đích ban đầu của Huyền Từ Mặc, Trình Tuấn Kiệt cùng Lan thừa tướng luôn đấu tranh gay gắt. Còn hoàng đế chỉ cần nhàn nhã ngồi phía trên chờ bọn họ đấu đá nhau xong. Lan thừa tướng cũng vì thất bại lần trước nên vẫn án binh bất động, như vậy là nàng được bình yên khoảng 1 năm cho tới bây giờ. Còn Lan quý phi, vì mẫu hậu nàng đã mất nên nàng ta trở thành thái hậu. Thừa tướng im hơi nên nàng ta cũng chẳng dám làm gì, thỉnh thoảng làm mấy hành động để thiên hạ còn biết còn có một Thái hậu đang sống.

Còn nàng, trước kia đã nổi tiếng thì nay lại càng nổi tiếng hơn. Ai cũng tưởng rằng tiên hoàng băng hà thì thời kì sủng ái của nàng sẽ kết thúc. Chính vì điều này mà Ngũ công chúa Hoàn Chân thỉnh thoảng lại kiếm nàng "bầu bạn". Lam Nguyệt đối với chuyện này cũng chẳng cảm thấy gì. Bởi đã từng nói rồi, nàng gần như không có cảm xúc, người ta đối xử tốt với nàng cũng được, tệ bạc với nàng cũng chẳng sao. Nàng căn bản không để ý mấy điều đó nhưng vẫn có người thì để ý. Kết quả mấy ngày sau Hoàn Chân công chúa bị cấm túc 3 tháng trong cung. Nàng vẫn còn nhớ ánh mắt nàng ta oán hận nhìn nàng sau khi thời hạn phạt kết thúc. Lam Nguyệt không những không bị thất thế mà độ sủng ái được tăng lên.

Chỉ cần là nàng vô tình nói Huyền Từ Mặc cũng liền cho người đi kiểm bằng được về cho nàng. Kì chấn dị bảo quý hiếm được tiến cống chỉ cần nàng có chút hứng thú đều được đem hết Nguyệt Liên cung. Mùa đông lạnh nàng ngại mỗi lần đi tắm hắn cũng liền cho người xây nguyên một liên trì cho nàng. Thợ xây phải mất ròng 6 tháng trời làm việc không ngừng nghỉ để có thể xây được bể tắm dẫn nguyên mạch nước nóng từ trên núi lửa về. Mùa hè nóng bức hắn cũng cho nhân đem băng tảng ngàn năm để làm mát cho nàng. Thậm chí nàng không muốn đến Từ Ninh cung nơi vốn thuộc về mẫu hậu nay lại là của Lan quý phi Huyền Từ Mặc cũng ra khẩu dụ cho phép nàng không cần phải tới thỉnh an nếu không muốn. Tin đồn lan xa không một ai ở Huyền Phong quốc không biết. Uy tín như vậy nên trong cung ai cũng e sợ nàng hơn, cung nhân ai nấy cũng đều ngăn ngại hầu hạ nàng. Không phải nàng đối xử tệ bạc với bọn họ mà là vì chỉ cần sơ sót dù chỉ một chút để hoàng thượng nhất định sẽ trừng phạt bọn họ. Lam Nguyệt đành phải bất lực không muốn dùng cách này nhưng đã phải cảnh cáo hắn rằng nếu đụng vào dù chỉ là một sợi tóc cung nhân Nguyệt Liên cung nếu chưa có sự cho phép của nàng thì hắn đừng mong bước vào cung điện của nàng dù chỉ nửa bước. Quả nhiên sau đó cũng có tác dụng, ít nhất nàng cũng dễ thở hơn, nhưng bù lại ngày nào hắn cũng tới làm phiền nàng.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Khởi đầu cho câu chuyện mới (1)

Quay lại bây giờ, Lam Nguyệt nàng không phải con cóc. Huyền Từ Mặc ngồi thần người từ đầu đến cuối cũng đủ rõ hần đang lo lắng chuyện gì đó. Vốn dĩ lúc nàng hỏi nếu hần không muốn trả lời thì cô cũng bỏ qua không qua tâm đến. Nhưng là nghe thấy tiếng hần trong vô thức thờ dài làm nàng khó chịu thật đó. Chính vì thế cuối cùng Lam Nguyệt mới không nhịn được lên tiếng:

-Hoàng huynh chắc không có chuyện gì chứ? _Lại nhấp thêm ngụm trà

-Không có! Nàng không cần để ý mấy điều này làm gì cho mệt mỏi. Mau uống thêm đi. Trà hoa ướp theo cách đặc biệt mỗi năm chỉ được tiến cống hai hộp thôi đấy. _Nhanh tay rót theo trà

-Haizzzz....

Xoa một chút huyết thái dương Lam Nguyệt thờ dài. Huyền Từ Mặc thấy nàng có chút nhăn mày liền vội vàng hỏi nàng có mệt mỏi không? Có cần gọi thái y không? Nàng mặc kệ hần bảo vệ thái quá đặt chén trà xuống rồi đứng dậy muốn rời đi:

-Nàng đi đâu vậy?

-Nguyệt nhi thực sự không thể tiếp tục thưởng hoa cùng trà.

-...

-Đi thôi! Tới Ngự thư phòng!

Nói rồi Lam Nguyệt quay lưng bước đi. Huyền Từ Mặc có chút bất ngờ nhưng cũng nhanh chóng hoàn hồn lại rồi cười bất đắc dĩ đuổi theo. Cả hai cùng nhau đi tới Ngự Thư phòng nơi có Lý công công đang mong ngóng từng khắc hoàng thượng trở về.

Triều vụ ngày nào cũng chất cao như núi mà Huyền Từ Mặc ngày nào cũng đến Nguyệt Liên cung tìm Bát công chúa. Những lúc như vậy đều là Trình Tuấn Kiệt ở Ngự Thư phòng giúp hoàng thượng một phần (mồ tui: một phần nguyên nhân hai huynh bị đồn đoạn tụ là đây). Còn lại Huyền Từ Mặc toàn để đến đêm phê duyệt tiếp. Lam Nguyệt đối với chuyện này cũng cảm thấy lo lắng cho sức khỏe của hần, là nàng yêu cầu hần làm hoàng đế nên cũng phải có chút trách nhiệm. Vì thế để giúp hần (đồng thời đối phó với việc hần đến làm phiền nàng mỗi ngày) Lam Nguyệt đều phải cất công đến ngồi cùng hần duyệt tấu chương ở Ngự thư phòng. Nhưng chỉ những hôm nào có chuyện khó giải quyết thôi, còn lại nhiều khi triều vụ không có mấy thì quốc sư đã giải quyết hết rồi, hoặc hần chỉ cần đi nghỉ muộn hơn tầm 1 canh giờ là xong. Nàng cũng không muốn dính dáng quá nhiều đến triều chính. Muốn biết khi nào như vậy thì nhìn biểu hiện thất thần như vừa rồi của Huyền Từ Mặc là nàng biết.

Lý công công lúc này đang mài mực giúp quốc sư vừa thấy bóng dáng quen thuộc đi tới vội vàng chạy ra, tương tự Trình Tuấn Kiệt cũng như vậy. Hoàng đế tới sao còn có thể ngồi.

-Nô tài/Vi thần xin thỉnh an hoàng thượng, Bát công chúa!

-Bình thân!

Huyền Từ Mặc lạnh nhạt nói rồi bước nhanh vào đại điện bước lên long án của mình ngồi. Dáng vẻ vẻ uy nghiêm, lạnh lùng này mới chính là vị hoàng đế mà thiên hạ nhìn thấy. Lý công công thấy nàng đi cùng cũng thờ phào một cái. À quên mất chưa giới thiệu, Lý công công hiện tại là Đại tổng quản phủ Nội vụ, là người thay thế cho Từ công công đã tới hoàng lăng canh giữ.

Lam Nguyệt bước vào nhìn thấy Trình Tuấn Kiệt cũng liền gật đầu thân thiện với hần một cái. Không hiểu sao chỉ mỗi vậy mà mặt hần bỗng xuất hiện một rặng mây hồng. Hần bây giờ là quốc sư một quốc, phong thái mạnh mẽ, chín chắn khác hẳn về thư sinh trước kia. Khuôn mặt góc cạnh, ngũ quan tinh tế khiến bao thiếu nữ trong kinh thành phải đổ gục.

Tới ngồi bên cạnh Huyền Từ Mặc Lam Nguyệt từ tốn nói

-Vậy có chuyện gì đã khiến cả hai người khó nghĩ đến vậy?

-Khởi bẩm công chúa! Phía Nam những vùng như Sơn Dương, Giang Thế, Đồng Nam,.....đều đang có nạn sơn tặc hoành hành. Triều đình đã nhiều lần cử quân đi dẹp loạn nhưng rồi vẫn tái diễn. Bọn chúng trú ẩn trên núi rồi đêm bữa lại xuống dưới cướp bóc của dân làng. Nhiều xe lưu chuyển hàng không dám đi qua nên những vùng này bá tánh đói khổ rất nhiều vì không đủ lương thực. Hoàng thượng cũng đã lệnh cho Hộ bộ đem vật phẩm tiếp tế nhưng chỉ có thể cầm cự mà thôi!

Trình Tuấn Kiệt không chút do dự nói tất cả những vấn đề khúc mắc cho Lam Nguyệt nghe. Hần biết với khả năng của công chúa nhất định nàng sẽ có cách giải quyết. Vốn trước kia làm thư đồng cho nàng hần nghĩ nàng không có mấy hứng thú với sách vở công chúa chỉ đạt đủ yêu cầu của Thượng thái sư rồi dừng. Lúc đó hần còn nghĩ có lẽ chuyện một công chúa học hành cao cũng chẳng cần thiết nên cũng không để ý. Nào ngờ sao này khi tứ hoàng từ lên ngôi hần mới biết mình sai lầm cỡ nào. Không phải nàng không muốn học mà là nàng đã biết quá nhiều, những thứ văn chương trong sách không đáng để nàng liếc mắt qua. Tất cả những gì nàng biết đều nằm ngoài khả năng của hần, suy nghĩ của nàng khác xa người bình thường. Huyền Phong quốc sau một năm như ngày nay cũng một phần nhờ công chúa. Chính nàng là người đã đề ra ý kiến cho mở những con phố làng nghề tập trung buôn bán một loại mặt hàng, mục đích chính là kích thích sự cạnh tranh giữa các thương buôn. Mở các ngân hiệu đơn giản hóa việc lưu thông ngân lượng, đề cử ra phương pháp luân canh, trồng ruộng bậc thang ở những vùng cao. Nhờ đó ở đâu dân cũng có thể chăn nuôi trồng trọt, nông sản bốn mùa đều bội thu. Nhờ đó không cần tăng thuế nhưng ngân lượng chảy vào quốc khố mỗi lúc mỗi tăng. Công chúa còn đề xuất việc chỉnh sửa lại điều lệ cái kì thi Hương, việc này vừa giúp tận dụng được hết mọi nhân tài từ các tầng lớp vừa giúp kiềm chế giới quý tộc lâu năm có ý đồ muốn hoành hành. Một tiền trúng hai nạn. Qua đây đủ để Trình Tuấn Kiệt bội phục và tin tưởng Lam Nguyệt, tin chắc chắn rằng chuyện này nhất định sẽ có cách giải quyết.

Lam Nguyệt chỉ im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng gật đầu một cái tỏ vẻ đã hiểu. Cuối cùng sau khi Trình Tuấn Kiệt nói xong nàng chỉ buông thả một câu:

-Chuyện nhìn thì có vẻ chỉ liên quan đến sơn tặc nhưng cái khiến hai người đau đầu không chỉ đơn giản vậy?

-Không những có sơn tặc mà những vùng lân cận còn đang gặp phải nạn hạn hán dẫn đến mất mùa. Tiếp tế chỉ là cầm cự, nếu cứ tiếp tục thì quốc khố sẽ không kham được. _Lần này Huyền Từ Mặc lên tiếng

-Và???

Lam Nguyệt cô tình kéo dài câu nói như thể nàng biết còn về quan trọng đằng sau mà hần chưa nói. Huyền Từ Mặc có chút bất ngờ nhưng ngay sau đó liền cười tự tiếu phi tiếu. Thiết là! Đến tận bây giờ vẫn còn có thể ngạc nhiên sao?

-Quốc khố không đủ thì chỉ có thể cầu lạc quyền của các đại thần trong triều. Những vùng phía Nam rộng lớn như vậy căn bản không khác gì muối bỏ bể. Tuy nhiên vẫn còn có người còn có khả năng này.

-Lan thừa tướng đúng chứ?

-Đúng. Thậm chí hần ta còn rất nhiệt tình muốn ủng hộ. _Trình Tuấn Kiệt mở miệng

-Và hai người đều cảm thấy có nguy cơ nên vẫn chần chừ?

-Lương thảo hiện giờ có thể cầm cự cho bá tánh phía Nam khoảng ba tháng. Nếu có thể tìm được biện pháp khác thì....

-Hiểu rồi! Nếu đã nghĩ được xa như vậy thì giải quyết chuyện này cũng sẽ đơn giản y như vậy thôi.

-Chỉ cần nghĩ xa thêm một chút nguyên nhân vì sao sơn tặc xuất hiện là biết. Cũng vì hạn hán mất mùa bá tánh không có gì ăn lại chịu sự xui khiến nên mới làm liều đi cướp bóc. Xe lưu chuyển lại không dám đi qua nên những vùng bị cướp lại trở nên thiếu thốn. Một vòng luân chuyển như vậy không đến một ngày vùng phía Nam trở thành vùng đất chết!

-Tại sao nàng lại nghĩ những sơn tặc này do xui khiến? _Trình Tuấn Kiệt thắc mắc

-Mặc dù triều đình đã xuất đủ lương tảo tiếp tế cho những vùng hạn hán nhưng sơn tặc cứ ập lại có. Đúng lúc này chỉ Thừa tướng lại là người duy nhất đủ khả năng lạc quyền cứu sống dân chúng cho đến vụ mùa năm sau không phải là quá trùng hợp đi.

Lam Nguyệt chưa kịp mở miệng thì Huyền Từ Mặc đã thay nàng trả lời. Quả thật đúng như vậy, mặc dù bị chia đôi quyền lực nhưng muốn lấy thêm phân lượng trong triều không khó chỉ cần với chút sự góp sức của dân chúng bách tính. Cứu sống phía Nam cho đến vụ mùa năm sau thì Thừa tướng không khác gì một vị anh hùng. Chuyện này khỏi nói là quá trùng hợp rồi. Chính vì điều này Huyền Từ Mặc mới chần chừ không chấp nhận lạc quyền của hần. Trình Tuấn Kiệt ngẫm nghĩ lại cũng hiểu ra cúi đầu cung kính:

-Là vì thần ngu muội!

-Thế nàng có kế sách gì không? _Huyền Từ Mặc quay về vấn đề chính

-Cách không phải không có. Thứ nhất hoàng huynh hãy điều động Huyền Vệ quân tìm những kẻ đã mê hoặc dân chúng trở thành sơn tặc và xử gọn. Thứ hai lấy điều tra thêm xem quan huyện những vùng đó có sạch không? Nếu lương thảo tiếp tế đủ mà dân vẫn phải đi cướp để sống chứng tỏ có vấn đề. Thứ ba....

Nói rồi Lam Nguyệt lấy tấm bản đồ Huyền Phong quốc, tìm tới khu vực phía nam chỉ vào một dải loằng ngoằng chảy qua trông giống như sông rồi tiếp tục

-Phía Nam có một nhánh sông Thiên Nhai chảy qua, tuy lưu lượng không nhiều nhưng đủ để tưới tẩm đồng ruộng mỗi mùa khô. Cái này thì cần đào thêm nhiều kênh mương để dẫn nước trực tiếp từ sông. Mất công ban đầu nhưng sau này nông dân không cần phải tốn sức gánh nước về để tưới ruộng nữa. Trong thời gian này nên trồng khoai lang hoặc khoai mì bởi hai loại lương thực này rất dễ trồng lại trong thời gian ngắn cho ra sản lượng. Chờ đến lúc lương thảo tiếp tế hết thì họ cũng vừa kịp có cái ăn. Đợi mùa hạn hán qua thì tiếp tục trồng lúa như bình thường. Làm xong những việc này thì tự dừng những vấn đề còn lại sẽ được giải quyết.

Lam Nguyệt nói xong thì rất khát nước, cung nhân nhìn thấy vội dâng trà. Nhập một ngụm mà cô họng có chút rát lúc này đỡ hơn hẳn. Một lần nữa, cơ thể này yếu tới mức nào? Mới nói có tý thôi mà nàng cảm tưởng mình sắp mất giọng rồi ấy. Lý công công đứng một bên nghe xong cũng cười rất tươi. Quả đúng là Thánh nữ, kiến thức vô cùng uyên thâm, suy nghĩ cũng vô cùng khác với người trần mắt thịt. Mới đó vấn đề hoàng thượng cùng quốc sư khó nghĩ mấy ngày nay cũng đã xong.

Huyền Từ Mặc cùng Trình Tuấn Kiệt đối với kế sách này vô cùng hài lòng. Trong lòng nhẹ nhõm hơn hẳn khi đặt được một tảng đá lớn xuống.

-Quốc sư!

-Có vi thần _Trình Tuấn Kiệt khom người đợi lệnh

-Chuyện khôi phục lại những vùng đất kém phía Nam trầm giao lại cho khanh.

-Vi thần tuân mệnh!

Nói rồi Huyền Từ Mặc bắt đầu múa bút viết gì đó rất nhiều. Mặc dù Lam Nguyệt cảm thấy đằng sau chuyện này còn có ẩn nguy cơ gì khác nhưng mà những thứ đó đã có Huyền Từ Mặc hấn lo. Chuyện như vậy là tạm xong rồi đúng không? Nàng có thể quay về Nguyệt liên cung tận hưởng cuộc sống yên bình của mình rồi.(mỗi tui: Nằm mơ đi!)

;1n\$

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Sau mỗi dịp sinh thần của nàng đều toàn sóng gió???? (1)

Ba ngày sau, điện Chính Hòa

Theo đúng giờ các đại thần lần lượt bước vào đại điện, ngay khi tiếng thái giám vừa vang lên tất cả đồng loạt quỳ xuống hành đại lễ. Huyền Từ Mặc mặc hoàng bào chỉnh tề bước lên long tọa ngồi xuống. Biểu tình lạnh nhạt không rõ cảm xúc khiến người khác khó đoán. Triều thần hầu như ai cũng đều căng thẳng, bởi chính những lúc này hoàng thượng mới trở nên nguy hiểm nhất. Không ai biết được hi ái nộ của thiên tử ra sao, chỉ sai một bước là đầu lia khỏi cổ. Tuy nhiên hôm nay lại có người rất thoải mái. Ngay khi hoàng thượng vừa cho phép bình thân Lan thừa tướng liền bước ra khỏi hàng, về mặt trần đầy lo lắng nói:

-Khởi bẩm hoàng thượng! Chuyện ở vùng phía Nam đã rất cấp bách không thể chờ bề hạ tiếp tục suy xét. Mong hoàng thượng hôm nay có câu trả lời để cứu bá tánh lâm than

Được thừa tướng khơi mào nhiều đại thần cũng bước ra nói y như vậy, cuối cùng cả đám cùng nhau quỳ xuống. Biểu tình thống khổ như thể dân còn chịu một ngày máu trong tim lại rơi ra một lần. Quả thật không hình ảnh của những vị quan liêm khiết mẫu mực luôn nghĩ cho dân chúng.

Huyền Từ Mặc ngồi trên long tọa nhìn xuống nghe đủ mọi lời cầu khẩn. Hắn chỉ cười một cái làm tất cả mọi người ở đại điện giật mình. Hoàng thượng cười như vậy là có ý gì. Chuyện rồi rem đến mức này rồi còn cười được sao? Nếu bỏ mặc không giải quyết vùng phía Nam sẽ có thể trở thành vùng đất chết, hoàng đế cũng bị dân chúng oán hận. Nhưng nếu muốn giải quyết chuyện này chỉ có thể nhờ vào lạc quyền của quan lại trong triều, nhất là Thừa tướng.

-Các khanh không phải quỳ, trẫm đã có cách giải quyết rồi. Trình quốc sư!

-Có vi thần!

-Chuyện trầm giao cho khanh đã làm đến đâu mau báo lại cho tất cả quần thần ở đây đều tỏ

-Tuân lệnh!

Trình Tuấn Kiệt bắt đầu từ tốn bẩm báo lại từng việc, từ chuyện hệ thống mương đã đi vào hoạt động ra sao, nông dân bắt đầu ra đồng làm việc như thế nào, cho đến những quan lại tham ô lương thảo đã bị áp giải giam ở Đại lý tự chờ xét xử,...Nghe những chuyện như vậy những người còn lại cùng nhau xì xầm bàn tán. Thừa tướng bề ngoài vẫn bình thản nhưng trong tâm đang vô cùng giận dữ. Tốn nhiều công sức như vậy tưởng có thể dồn hấn đến đường cùng lại thành ra thế này.

Huyền Từ Mặc tự tiểu phi tiểu nhìn đủ mọi loại sắc mặt bên dưới, đặc biệt Thừa tướng. Đứng tướng hắn không biết lão có mưu đồ gì; nhưng chừng nào hắn còn sống đừng bao giờ mong sẽ thành công

Trình Tuấn Kiệt nói xong tự động quay về hàng của mình, các đại thần khác cũng đã lui xuống từ lâu. Phía Nam đã được cứu thì còn cần bọn hắn ra cầu khẩn cái gì nữa

-Trẫm thật mừng vì các khanh đều nghĩ cho muôn dân bách tính. Nay mọi chuyện đã giải quyết xong nên không cần phải nhọc công lo nghĩ.

-HOÀNG THƯỢNG ANH MINH!!!!

-Còn bây giờ có ai có chuyện gì cần bẩm báo nữa không?

Nói rồi buổi thiết triều cứ thế như bình thường trôi qua. Chỉ còn một vài chuyện lật vạt Huyền Từ Mặc đều giải quyết luôn ngay trên triều. Đến cuối cùng khi tưởng chừng mọi chuyện đã kết thúc thì bỗng nhiên...

-Lễ Bộ thượng thư!

-Có vi thần!

Lễ Bộ thượng thư không dung bị hoàng thượng gọi đích danh thăm cảm thấy lo lắng sợ hãi. Những người còn lại vô cùng tò mò. Hoàng thượng lại còn có chút cười khiến cả bọn họ càng hoảng hơn (mồ tuì: vị huynh đài này là quý hay sao mà ai hơi tí cũng sợ vậy????). Thiên Quân hoàng đế nổi tiếng là người tàn bạo khác hẳn tiên hoàng, chỉ một chút sơ sót đừng nói đến đầu mà cả gia tộc đều bị diệt vong. Nay tự xưng lại cười không phải có chuyện gì chứ?

-Ngày này ba tháng sau khanh biết là ngày đặc biệt gì chứ?

-Khởi bẩm hoàng thượng, người có phải muốn nói đến sinh thần thứ 16 của Bát công chúa?

-Ừ! Nếu đã rõ thì Trẫm giao lại mọi chuyện cho Lễ bộ. Khanh có thể đảm bảo mọi chuyện suôn sẻ chứ?

-Thần xin dốc hết sức lực để công chúa có thể vui vẻ.

Hóa ra là vì sinh thần công chúa, Lễ Bộ thượng thư thăm thờ ra một cái. Sinh thần thì mọi năm cũng đều như vậy, lễ nghi không có gì khác nên việc này cũng không khó khăn lắm. Nhưng mà hẳn vui mừng quá sớm rồi!

-Chỉ có điều trẫm thấy Nguyệt nhi năm nào cũng nhận lễ sinh thần giống nhau. Năm nay là sinh thần 16 đồng thời cũng là lễ cập kê của nàng trẫm muốn một cái gì mới mẻ. Ít nhất thì một nụ cười cũng đủ, nhưng nếu vẫn là biểu cảm lạnh nhạt như mọi năm thì hãy cẩn thận cái mũi quan trên đầu khanh.

Đến rồi! Cái phần đáng sợ nhất chính là đây. Các quan Lễ bộ không ngừng đổ mồ hôi hột. Bát công chúa là Thánh nữ, dáng vẻ lúc nào cũng cao cao tại thượng, bọn họ gần như chưa từng thấy biểu cảm của nàng thay đổi đến một lần nói chi đến cười. Chưa kể công chúa sẽ muốn mới mẻ như thế nào? Làm sao vừa đáp ứng được yêu cầu của hoàng thượng lại vừa đủ lễ nghi bình thường của hoàng thất. Điều này thực sự vô cùng khó nghĩ, có phải hoàng thượng chướng mắt Lễ bộ nên muốn cho tất cả cùng cáo lão hồi hương không?

Huyền Từ Mặc mặc kệ bọn họ nghĩ gì, cái hắn muốn sinh thần năm nay của nàng là ngày khó quên nhất trong cuộc đời. Cập kê mỗi người chỉ có một, các thiếu nữ đều mong đó là ngày vui vẻ nhất. Hẳn nghĩ nàng cũng sẽ muốn vậy nên bằng mọi giá hắn muốn nàng cười dù chỉ một lần.

-Khanh có ba tháng để chuẩn bị. Đừng làm trẫm thất vọng!

-Thần nhất định sẽ tận lực!

-Nếu vậy không còn gì nữa thì bãi triều đi!

-BÁI TRIỀU!!!_Thái giám hô lớn

-HOÀNG THƯỢNG VẠN TUỆ VẠN TUỆ VẠN VẠN TUỆ!!!!!!!

Huyền Từ Mặc rời đại điện để lại một đám quan lại của Lễ bộ khóc ròng trong lòng. Những đại thần khác đều thăm thương cảm cho họ, Thừa tướng thì chớp mắt đã rời đi lúc nào không hay. Khiến công chúa cười còn khó hơn tu tiên thành chín quả, công chúa điện hạ người bảo thần phải làm sao đây?

.....

-Hắt xì.....!

-Công chúa điện hạ! Người không sao chứ?_Tiểu Mai lo lắng hỏi

-Không có gì! Chắc ai đó đang nhắc tới ta hoặc do Nguyệt nhi nghĩ nhiều thôi!

-Thời tiết thay đổi công chúa nên giữ gìn phượng thể cẩn thận hơn!

-Ta biết rồi!

Lam Nguyệt nhìn lại tờ giấy đang định xếp trong tay mình đầu không hiểu sao vẫn vang lên rằng: hi vọng là nàng nghĩ nhiều.

Tuy nhiên đời không như là mơ, mọi chuyện nếu chỉ đơn giản như vậy mà kết thúc thì đã không có mục kẻ mẫu là ta ở đây. Mặc dù vậy đúng theo những gì Huyền Từ Mặc hi vọng, sinh thần năm nay nhất định sẽ rất náo nhiệt!

Ba tháng sau, sinh thần thứ 16 của Thần công chúa

Kinh thành dân chúng ai nấy đều treo lồng đèn và hoa ăn mừng. Cuối cùng thì Bát công chúa cũng đến tuổi cập kê, năm nay chính là một dấu mốc trọng đại đánh dấu rằng Thánh nữ của Huyền Phong quốc đã trở thành một thiếu nữ thuần thực, phước lành nàng dành cho dân chúng cũng sẽ nhiều hơn. Đồng

thời bọn họ ăn mừng cũng là để cảm tạ Thánh nữ, chuyện vùng phía Nam tưởng sắp chết nhưng một phần nhờ Bát công chúa cuối cùng cũng được cứu. Nhờ hệ thống kênh mương công chúa thiết kế ruộng vườn có nước tưới quanh năm. Nhiều nơi cũng thi nhau áp dụng mà mùa màng bội thu. Có những vùng lũ lụt không dùng được cách này công chúa lại nghĩ ra kế sách mới dẫn nước vào vùng trũng trứ nước chờ đến mùa khô thì lòi ra dùng. Nhờ công chúa và hoàng thượng một năm qua nhân dân có đủ cơm ăn áo mặc, ruộng vườn lúc nào cũng tốt tươi,... Chính vì lẽ đó mà để chứng minh dân chúng còn cùng nhau tổ chức lễ hội chung vui ngày này

Bên ngoài thành tất bật thì bên trong hoàng cung cũng không kém. Lễ Bộ cùng các quan lại đang đốc thúc cung nhân nhanh chóng hoàn tất những việc cuối cùng, đảm bảo mọi thứ thật hoàn mỹ. Ngự thiện phòng ai nấy đều không ngừng tay, chạy ra chạy vào liên tục, mùi thơm từ những món sơn hào hải vị tỏa ra ngào ngạt. Cả hoàng cung đều được quét dọn lau chùi cẩn thận từ trong ra ngoài.

Tuy nhiên bỏ qua những bận rộn ồn ào đó thì ở Nguyệt Liên cung mọi thứ vẫn thật yên ắng. Lam Nguyệt không thích ồn ào nên cung nhân dọn dẹp cùng trang trí xong đều nhanh chóng rời đi. Cung yến sắp bắt đầu nàng bây giờ vẫn còn đang mặc trung y ngồi thần người trước gương. Nhìn khuôn mặt xa lạ trước mắt nàng thầm cảm thán. Mới đó mà đã đến thế giới này 16 năm rồi. Đến giờ nàng vẫn chưa quen được với cái gương mặt này, khuôn mặt xinh đẹp tựa thiên tiên này luôn làm nàng có cảm giác như không thật. Lại nhìn một lần xung quanh cung điện nàng đang ở, đã có rất nhiều chuyện xảy ra. Nơi này cũng đã thay đổi rất nhiều, trở nên rộng rãi xa hoa hơn. Không ít kỉ niệm dĩ vãng được bày trang trí trên kệ, tất cả đều là đồ Huyền Tử Mặc đem đến cho nàng, kiến trúc nội thất cũng đều được làm lại. Cột trụ cái nào cái đấy cũng đều được chạm khắc hoa văn liên hồ bằng vàng, nhìn lên trần là nguyên một bức tranh thủy mặc khổng lồ có khảm đá quý, dạ minh châu treo khắp nơi khiến cung điện này về đêm vẫn sáng không khác gì ban ngày. Nguyệt Liên cung nổi tiếng là cung điện rộng lớn và rộng rãi nhất hoàng cung chỉ sau cung điện hoàng đế. Huyền Tử Mặc hẳn làm lỗi nhưng đối với nàng chẳng ảnh hưởng nên nàng cũng không để ý. Cùng lắm kéo thêm vài con mắt ghen tị rồi thôi! Dù sao với thân phận được bảo kê tối cao của hoàng đế thì đến của Thái hậu cũng không dám đụng nàng.

Lại là tiệc sinh thần, Lam Nguyệt nàng luôn ngại nhất những chỗ đông người. Nhưng thân người hoàng thất không thể không đi, hơn nữa nhân vật chính của hôm nay cũng là nàng. Thôi thì như mọi năm, ăn uống ca múa rồi kết thúc về tâm cung nghỉ ngơi cho lạ. Đương lúc nghĩ vậy thì tiểu Mai cùng các cung nhân khác đều đã quay về. Bọn họ là tới Nội vụ lấy triều phục cho yến thần tối nay của nàng.

- Công chúa điện hạ, đến giờ chuẩn bị rồi! _ Tiểu Mai cung kính nói

- Bắt đầu đi!

- Tuân mệnh!

PS: Xin lỗi mọi người rất nhiều. Vì một tuần Scor bận với rất nhiều bài kiểm tra, học trên lớp rồi lại về nhà học nên chẳng được nghỉ ngơi. Tuy nhiên hiện tại đã đỡ rồi nên Scor quay về với mọi người đây. Mọi người tiếp tục ủng hộ truyện nha. ĐỌC TRUYỆN VUI VÉ!

LOVE FROM SCOR!! <3

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Sinh nhật đặc biệt

Hoàng buồng xuống, khắp nơi đã bắt đầu lên đèn. Các quan Lễ bộ lại nhìn thành phẩm cuối cùng cũng thờ phào một cái. Yến tiệc sinh thần cho Bát công chúa như vậy đã hoàn thành. Theo như khẩu dụ của hoàng thượng thì sinh thần năm nay phải thật đặc biệt và khác lạ. Tuy nhiên nghĩ bao nhiêu cách vẫn không biết phải làm thế nào. May mắn thay Thần vương đi du ngoạn qua Huyền Phong quốc, thân vương của một nước du ngoạn theo lệ phải tới bái phỏng hoàng đế. Thấy bọn họ đang gặp khó khăn nên đã hiến kế cứu giúp. Lễ Bộ thượng thư cũ muốn cảm tạ nên đã mời Thần Vương tới dự sinh thần của Bát công chúa. Đáng tiếc vương gia lại từ chối nói là còn muốn du ngoạn thêm nhiều nơi nên không thể tới. Nhưng ít nhất mọi chuyện cũng đã xong, bây giờ chỉ có thể trông mong vào tâm tình của công chúa. (mở tui: mọi người nhớ kĩ vị Thần Vương này nhé! Đây là người có quan hệ vô cùng thân thiết với nữ chính)

Tầm một canh giờ sau khách khứa gần như đã có mặt đầy đủ, bao gồm các hoàng thân quốc thích, mệnh quan triều đình cùng gia quyến, thêm sứ giả các nước đại diện mang tặng lễ vật. Ai nấy đều đã ngồi vào chỗ của mình bắt đầu thưởng rượu đàm thoại. Chỉ còn thiếu mỗi chủ nhân của yến tiệc, Bát công chúa cùng Hoàng thượng.

-HOÀNG THUỆNG GIÁ ĐÁO! BÁT CÔNG CHÚA GIÁ ĐÁO!!!!!!

Lam Nguyệt vừa mới trang điểm thay y phục xong thì Huyền Tử Mặc đến đích thân rước nàng đi. Nàng cũng không có gì để phản đối nên cũng lên Long辇 cùng với hắn. Năm nay sinh thần nàng tổ chức tại hồ nước ở Ngự Hoa viên. Nó tên là Thủy hồ, đây cái hồ lớn nhất trong hoàng cung rộng tới hơn trăm thước phủ kín hết tầm mắt. Nước hồ trong và xanh giống như viên ngọc Phi Thúy giữa hoàng cung nên mới được gọi là Thủy Hồ. Mặc dù cũng khá ngạc nhiên rằng yến thần nàng năm nay đặt ở đó nhưng sinh thần vẫn chỉ là sinh thần. Yến cao cấp như thế nàng thì cả hai kiếp nàng đều trải qua rồi nên đối với ngày này cũng chẳng có gì đặc biệt lắm. Và đây chính là nguyên nhân khiến suýt chút nữa nhiều vị quan thần phải cời mũi hời hương.

Tiếng thái giám vừa vang lên tất cả khách khứa đều im lặng nhìn về phía lối vào. Ai cũng muốn chiêm ngưỡng phong thái của hoàng đế cùng Bát công chúa. Thiên hạ đồn hoàng thượng dung mạo hơn người, là một trong những mỹ nam tử của Huyền Phong quốc. Các mệnh hệ tiểu thư suốt ngày ở trong

khuê phòng chưa được một lần diện kiến thánh nhan. Mới chỉ có thể nhìn qua những bức vẽ của các họa sư ở trong cung với rất nhiều ngân lượng. Bát công chúa cũng được đồn đại nhan sắc vô song nhưng cũng chưa ai được kiểm chứng vì công chúa rất ít khi ra khỏi Nguyệt Liên cung mà hậu cung không phải là nơi ai cũng có thể tự tiện vào.

Lam Nguyệt cùng Huyền Từ Mặc vừa đi tới ai cũng phải hít hà một cái. Thực sự là quá đẹp! Hai tạo phẩm hoàn mỹ nhất của thiên đế đang cũng xuất hiện trước mặt bọn họ. Hoàng thượng chỉ mặc thường phục nhưng vẫn không làm mất vẻ uy nghiêm, cao cao tại thượng của một bậc đế vương, dáng người cao ráo, khuôn mặt dựa điều khắc chỉ liếc qua cũng đủ mê mẩn. Nghe nói hậu cung tới giờ vẫn vắng lạnh hơi người nên rất nhiều mệnh hệ tiểu thư hôm nay cố gắng trang điểm sao thật lộng lẫy, hi vọng nếu có thể lọt vào mắt xanh của hoàng đế liền có thể một bước lên tiên, vừa có tiền tài địa vị vừa có một vị phu quân xuất sắc như vậy ai mà không muốn cơ chứ

Chỉ tiếc rằng bao nhiêu công sức đều đổ sông đổ bể bởi một người khác. Người đó khỏi nói ai cũng biết được đó là Bát công chúa. Hôm nay có lẽ vì là yến thân của mình nên công chúa diện hạ đặc biệt lộng lẫy hơn mọi khi. Khuôn mặt nhỏ nhắn được trang điểm cẩn thận không quá đậm. Chỉ có đôi môi đỏ làm nổi bật trên nước da trắng ngần của nàng. Mái tóc màu hắc lam đặc biệt được búi theo kiểu cánh bướm một phần còn lại buông thả, sử dụng thêm bộ trăm hoa Hải đường đỏ vô cùng tinh xảo, phức tạp nên dù kiểu tóc đơn giản nhưng vẫn khiến người phải lóa mắt. Đặc biệt bộ triều phục nàng đang vận trên người. Bộ y phục thiết kế cổ rộng để lộ bờ vai cùng càn cổ xinh đẹp, chiếc váy dài gồm nhiều lớp cầu kỳ, họa tiết nhìn qua có thể thấy được thù vô cùng cẩn thận bằng chỉ vàng hình những chùm hoa Hải đường. Sử dụng hết hợp hai loại vải Tô Châu quý giá màu trắng và đỏ. Một màu thể hiện sự băng thanh ngọc khiết của thiếu nữ còn một màu để chúc sự may mắn lâu dài. Quà hợp cho một dịp đặc biệt như vậy. Nam đồng Ngọc nữ đi cùng với nhau rất xứng đôi khiến nhiều người đỏ mặt mà ghen tị

-HOÀNG THUỶ VẠN TUỆ VẠN TUỆ VẠN VẠN VẠN TUỆ!!!! BÁT CÔNG CHÚA ĐIỆN HẠ THIÊN TUỆ THIÊN THIÊN THIÊN TUỆ!

-Bình thân!

Mọi người đồng loạt đứng lên hành đại lễ đến khi hoàng đế hạ lệnh mới ngồi xuống. Vì thái hậu đã đến trước nên Lam Nguyệt theo cung quy cũng phải thành an một tiếng:

-Thần Vũ xin thành an Thái hậu! Thái hậu vạn an!

-Bát công chúa có lòng cũng mau ngồi xuống đi_Lan thái hậu cũng khách sáo đáp lại

-Tạ ơn thái hậu!

Lam Nguyệt lạnh nhạt hành lễ, trong lòng nàng gần như nguội ngắt. Cái chức danh thái hậu này vì nó mà mẫu hậu nàng phải chết. Thốt ra cái từ này đủ để khiến nàng khó chịu. Chính vì thế nàng mới không thích yến, bởi các yến đều phải mời thái hậu, Lam Nguyệt thực sự không muốn thấy bà ta. Mỗi lần dự yến biểu tình của nàng không khác gì bị tra tấn vậy. Nhưng vì ngày hôm nay đã có rất nhiều người phải vất vả, tạm gác mọi chuyện nàng sẽ cố tận hưởng buổi tối này

Hoàng thượng ngồi ở chỗ chủ vị, bên cạnh trái phải là Thái hậu và nàng, lần lượt phía dưới là hoàng thân quốc thích cùng mệnh quan triều đình cùng gia quyến.

Lam Nguyệt đối với sinh thần lần này một lần nữa bất ngờ. Mọi năm đều tổ chức tại đại điện lớn của Thiên Hòa điện thì lại là trên Thúy Hồ. Đúng! Nghe không sai đâu là trên mặt hồ. Rất nhiều bệ nổi được xây dựng, Cái lớn nhất chính là của ba người nàng Huyền Từ Mặc cùng thái hậu ở giữa. nhưng cái còn lại cơ trung trung đặt xung quanh hồ để lộ một khoảng trống lớn ở giữa đối diện với bệ của hoàng thượng. Chắc để chỗ cho các vũ cơ biểu diễn. Đặt xây tạm trên hồ nhưng mỗi bệ đều vẫn đủ thảm ngồi, bàn gỗ, đồ trang trí, cốc chén vô cùng sang trọng. Nhưng cái khiến nàng để tâm nhất chính là hơn mấy trăm bông sen gấp bằng giấy thả trôi trên hồ. Giấy là giấy nên không thể ướt còn đặt một cây đèn dầu nhỏ bên trong thấp sáng cả mặt hồ.

Khung cảnh này đối với nàng quá đỗi quen thuộc không thể nào quên. Lam Nguyệt vẫn nhớ như in sinh nhật năm 10 tuổi của mình, năm đó vì có chuyện đột xuất nên ba mẹ Dương phải bay sang Pháp. Bọn họ cũng xin lỗi nàng rất nhiều lại còn để lại rất nhiều quà. Nàng cũng không có ý kiến gì, cũng không ghen bọn họ. Chỉ là mọi năm cả nhà đều quây quần cùng nhau nên tự nhiên nàng cảm thấy trống vắng như thiếu thiếu cái gì đó. Hôm ấy nàng đi học về người hầu lại hốt hoảng chạy tới nói không biết Gia Thần đâu. Nàng vội chạy đi tìm, thằng bé mới có mấy tuổi thì đi đâu được cơ chứ? Phải đến tận tối muộn tường chừng như phải gọi ba mẹ về mới thấy nó hốt hoảng chạy về. Nàng lại gần định trách mắng thì Gian Thần đã chạy đến ôm chầm lấy nàng, trên tay còn có một cái hộp nhỏ. Lát sau nàng mới biết là bánh kem. Chưa hết Gia Thần dẫn nàng ra sau vườn nơi có một chiếc hồ nhỏ nhân tạo, trên đó rất nhiều bông hoa gấp bằng giấy được thả trên hồ. Lam Nguyệt vô cùng bất ngờ, thằng bé vì muốn tổ chức sinh nhật cho nàng đã phải kì công như vậy. Năm đó đối với nàng cho tới tận bây giờ vẫn luôn là sinh nhật khó quên nhất.

Bây giờ nhìn cảnh vật trước mặt gọi nhớ đến kí ức tươi đẹp trước kia nàng bỗng cảm thấy vui vẻ hơn. Trong vô thức trên môi nàng xuất hiện một nụ cười. Tuy nụ cười như có như không nhưng thực sự nàng đã cười, Huyền Từ Mặc thấy nàng cười cũng rất hài lòng vui vẻ theo. Lại Bộ thượng thư từ đầu đến cuối luôn chú ý tới công chúa thấy nàng cười cũng thở phào nhẹ nhõm một cái. Công chúa cười coi như hân đã hoàn thành nhiệm vụ rồi đúng không? Vậy tạm thời mũi quan của hân vẫn còn có thể giữ rồi.

Nhưng trái lại thì tất nhiên có những người không hề vui vẻ gì. Trong đó phải kể đến Ngũ công chúa cùng Lan thái hậu. Được tổ chức sinh thần như thế này Huyền Hoàn Chân nàng chưa từng được có qua đâu. Hoàng huynh năm nào cũng chỉ đối với nàng làm cho qua, lễ cấp kê cũng chỉ linh đình hơn một chút. Nàng ghen tị nhưng cũng không thể nói ra, ai bảo Nhị hoàng huynh nàng chỉ là một vương gia cơ chứ. Vậy mà năm nào sinh thần con Bát nha đầu đó cũng được long trọng hơn cả lễ cấp kê của nàng. Năm nay thì đặc biệt quá lớn rồi, bên ngoài thành cũng vì nó ăn mừng cũng rất chi vui vẻ. Sao ông trời lại có thể bát công như vậy! Tại sao nhưng cái gì tốt nhất đều thuộc về nó chứ!

Lan thái hậu tất nhiên cũng cùng suy nghĩ với Hoàn Chân công chúa. Bà thân là thái hậu nhưng địa vị trong hậu cung lại không bằng một công chúa. Là hậu bối nhưng nó cũng chưa từng phải đến thỉnh an lấy một lần. Đồ quý giá gì chi cần nó chút hứng thú thôi đều được đưa đến tầm cung của nha đầu

này. Bà ta có muốn cũng không thể giành được. Mang tiếng ở Từ Ninh cung (tẩm cung riêng dành cho Thái hậu các đời) nhưng còn không xa hoa bằng Nguyệt liên cung. Bà ta vô cùng tức giận nhưng lại không thể làm gì. Không ngờ chỉ có hơn một năm thế lực của hoàng thượng đã lớn mạnh như vậy, muốn đựng cũng khó. Nếu không phải phụ thân kêu án binh bất động bà ta cũng không ngại cho người giải quyết Thần Vũ công chúa đâu.

Tuy bề ngoài vui vẻ nhưng có ai biết tâm trạng của hai người cùng tệ đến mức nào. Tất nhiên ngoại trừ Lam Nguyệt, mọi giác quan của nàng đều đặc biệt nhạy cảm. Làm sao mà không cảm nhận được sự địch ý chứ. Chỉ là hôm nay dù sao cũng là sinh thần của nàng. Nếu bọn họ không gây chuyện nàng cũng mặc kệ đi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Sau mỗi dịp sinh thần của nàng đều toàn sóng gió (2)

Tiếp theo đó Huyền tử Mặc tuyên bắt đầu yến. Quần thần cùng khách khứa cũng bắt đầu nhập tiệc vui vẻ, đồ ăn cùng rượu đều được mang ra. Tất cả đều là những thứ thượng hạng hiếm có từ nguyên liệu nấu ăn cho tới cả bát đĩa cốc chén.

Tiết mục cũng đặc sắc không kém. Khoảng nước trống không hề có bộ nổi nhưng các vũ cơ cùng những các đoàn tạp kỹ vẫn biểu diễn như thường. Nói chính xác ra thì tất cả đều phải biểu diễn trên không hoặc trên mặt nước. Thủy nữ nhàn múa, ca kỹ, La hán phun lửa nhào lộn trên không, trăm điều cùng ca,..... Tuy chỉ là tiết mục bình thường mà ai ở đây cũng từng xem qua nhưng vì nơi biểu diễn đặc biệt nên khiến người xem không thể rời mắt. Cách biểu diễn cũng khác thường khiến ai nấy cũng đều phải trầm trồ thán phục. Tất cả đều rực rỡ và hoa lệ không ai sánh bằng. Tuy nhiên phải như vậy mới đúng là sinh thần của Bát công chúa

Lam Nguyệt quả thật đối với sinh thần 16 của mình đi hết từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. Tuy nhiên nàng không hề biết rằng điều bất ngờ nhất vẫn chưa xuất hiện và đáng tiếc rằng mỗi tác giả đầy chắc chắn có thể đảm bảo rằng nàng ta sẽ không hề thích nó.

Biểu diễn được một lúc lâu thì Huyền Tử Mặc cho phép các vũ cơ, ca kỹ cùng các đoàn tạp kỹ dừng lại tạm nghỉ một lát. Đây chính là thời cơ để các tiểu thư khuê các thể hiện tài hoa của mình gửi lời chúc đến sinh thần của công chúa. Người thì ngâm thơ, vẽ tranh, người thì tấu đàn, ca múa. Nhiều vô số nhưng mang tiếng nói muốn tặng nàng người nào người nấy không ai là không liếc mắt đưa tình nhìn qua vị hoàng đế ca cao tại thượng đang ngồi cạnh nàng đây. Nghe nói hậu cung vẫn đang trống vắng nên ai mà không muốn tranh thủ cơ hội để có thể lọt vào mắt xanh của hoàng thượng cơ chứ. Đáng tiếc Huyền Tử Mặc một chút cũng không để ý, thậm chí đến lượt đích nữ nhà Đặng thượng thư – Đặng Dao Dao thì ánh mắt hần nhìn chắc chắn là ánh mắt muốn giết người. Sát khí nồng đậm như thể hần hần không thể giết nàng ta luôn vậy. Lam Nguyệt tự hỏi không biết chuyện gì mà Huyền Tử Mặc đặc biệt có ác cảm đối Đặng phủ. Trình Tuấn kiệt từng nhiều lần kể với nàng rằng trên triều mỗi khi có chuyện gì hần đều lôi Đặng thượng thư ra để để chịu trận, không ít lần làm khó khiến ông ta phải khổ sở. Chắc Đặng gia có ít nhiều liên quan đến cái tuổi thơ dữ dội của hần nên mới vậy, hần không kể với nàng thì nàng cũng mặc kệ.

Cuối cùng sau khi đã biểu diễn tài nghệ xong thì cũng đến phần nàng nhàn chán nhất - tặng lễ vật. Mỗi lần tặng món nào đều phải nghe thái giám thông kê lại, chưa kể còn đọc lại lịch, xuất xứ của chúng. Mục đích của việc này chính là để người tặng ra oai trước quần thần cùng khách khứa. Như mọi năm đều là rất nhiều châu báu kì trân dị bảo đã quá đời quen thuộc như ngọc bội, tranh cổ, trầm, trang sức,.....Nhận chúng xong thì nàng cũng chỉ đem cất trong kho phòng của Nguyệt Liên cung. Hoàng thân quốc thích tặng xong rồi mới đến các đại thần, cuối cùng mới đến sứ thần các nước láng giềng.

Tuy nhiên điều kì lạ cuối cùng cũng xảy ra, chiếu theo lệ thông thường thì từng sứ giả sẽ lần lượt theo thứ tự từ bắt đầu từ bắc theo chiều mặt trời mọc để dâng lễ vật. Nhưng lần này Phụng Vũ quốc ở phía Nam lại lên đầu tiên sau đó cả ba quốc còn lại đều đồng loạt dâng lễ cùng một lúc. Cái này vẫn chưa phải trọng điểm bởi bốn nước cùng lên cũng chẳng có vấn đề gì, cái lạ kia đặt ra để cho đỡ có tranh chấp ai lên trước sau thôi. Khiến mọi người ngạc nhiên ở đây chính là lễ vật được mang tới. Huyền Tử Mặc sau khi nhìn biểu tình cũng kém sắc đi, giọng nói cũng lạnh hơn rất nhiều!

-Các vị đem lễ vật này đến là có ý gì?

Nghe hoàng đế Huyền Phong quốc hỏi vậy cả ba sứ giả đều tỏ vẻ ngạc nhiên như thể bọn họ tưởng hần đã biết chuyện. Cả ba người quay ra nhìn nhau như thể hội ý một lúc rồi một trong số đó bước lên bắt đầu cung kính nói:

-Đây là giao ước của Huyền Phong quốc với Bảo Tần quốc, Long Thần quốc và Hoàng Lâm quốc cách đây 13 năm. Hoàng đế bề hạ lễ nào lại không nhớ?

-13 năm trước? Là khi tiên hoàng vẫn còn tại vị?

-Dạ bẩm đúng vậy!

-Không thể nào! Nếu vậy sao người kế vị như trẫm lại chưa từng nghe qua!

Lời nói của Huyền Tử Mặc vừa dứt cả ba sứ thần lại một lần nữa được phen ngạc nhiên. Chuyện này làm sao hoàng đế của Huyền Phong quốc lại không thể biết được? Vậy giờ nên giải quyết ra sao? Xung quanh quần thần cũng đang xì xầm to nhỏ bàn tán. Chuyện cả đến Lam Nguyệt có chút giật mình. Nàng từ khi nào đã đính hôn rồi? Lại còn với cùng một lúc ba quốc nữa chứ???

Đúng! Để giải thích cho sự ngạc nhiên đối với lễ vật kia. Bảo Tàn quốc, Long Thần quốc, Hoàng Lâm quốc ngoài những món quà như một sinh thần bình thường như: Một con bạch công của Bảo Tàn quốc (đây chỉ đơn giản con công bị biến đổi gen mắc bệnh bạch tạng thôi nha!!!), một bộ trăm Không tước vũ hơn ngàn năm tuổi (Hoàng Lâm quốc), một bộ đại bình phong Vân Sơn thủy mặc. Rất hoành tráng, rất trân quý tuy nhiên đi kèm đó cả ba đều có lụa quý trăm cuộn, vàng bạc châu báu chất đầy chực hòm, rượu ngon chất đầy xe,.....tất cả đều được dán giấy hoặc buộc khăn hi cẩn thận đẹp đẽ. Điều mà chỉ khi mang lễ vật cầu thân người ta mới làm. Chính xác là như vậy! Cầu thân, cả ba quốc đều dâng tặng lễ vật cầu thân nàg. Thử hỏi sao mọi người đều có thể không bàn tán cho được, cũng chính vì lẽ đó mà đến Huyền Tử Mặc hẳn cũng bị bất ngờ.

-Cái này qua thực thứ lỗi cho ta cũng không rõ!

Đương lúc mọi chuyện đang rối ren, ba sứ thần dâng lễ vật cầu thân với Bát công chúa nói đã có giao ước từ trước với tiên hoàng, nhưng cả hoàng thượng lẫn triều thần một người một người cũng không hề hay biết. Cuối cùng thì chuyện này rốt cục là sao?

-Khởi bẩm hoàng thượng! Bên ngoài Tử công công muốn cầu kiến người!

Đúng lúc này một thị vệ vội chạy vào bẩm báo

-Tử công công?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Sau mỗi dịp sinh thần của nàng đều toàn sóng gió (3)

-Tử công công?

.....

-Mau cho truyền!

-Tuần mệnh!

Một thị vệ đúng lúc này chạy nào bẩm báo với Huyền Tử Mặc. Tử công công đang canh giữ lăng mộ tiên hoàng bỗng trở về kinh thành. Không biết có phải do liên quan đến chuyện này không? Tuy nhiên nếu chuyện giao ước 13 năm trước của tiên hoàng không có ai biết thì chỉ còn mỗi Tử công công nhất định sẽ biết. Vậy nên thị vệ sau khi nhận lệnh chạy ra ngoài đều khiến tất cả mọi người đều ngóng phía lối ra vào Ngự hoa viên. Tử công công theo sự hướng dẫn của thị vệ dẫn vào Ngự hoa viên, được một thái giám đưa lên thuyền con lên bệ nổi của hoàng thượng. Vừa tới nơi ông liền quỳ xuống hành lễ

-Nô tài xin thỉnh an hoàng thượng, Thái hậu nương nương.

-Bình thân!

-Tạ ơn hoàng thượng!

Tử công công sau một năm đã già đi nhiều. Phụ hoàng mất, từ nhỏ tới lớn luôn là Tử công công đi bên cạnh người. Tình cảm cũng phải rất sâu đậm, tiên hoàng băng hà ông chắc hẳn vẫn rất đau lòng đi. Đến Lam Nguyệt thỉnh thoảng nhớ đến lại cảm thấy trầm mặc. Cẩn thận lời từ trong người ra một cái hòm gấm đã cũ nhưng nhìn vẫn có thể thấy được nó được giữ gìn vô cùng cẩn thận. Mặc dù chưa biết bên trong có gì nhưng nhìn thôi không hiểu sao một số người ở đây đã có ác cảm với nó rồi.(mồ tui: một số người ở đây là ai mà sẽ để mọi người tự đoán)

Tử công công cẩn thận dâng chiếc hộp lên trước mặt Huyền Tử Mặc từ tốn giải thích:

-Khởi bẩm hoàng thượng, năm Thần Vũ công chúa tròn ba tuổi có để lại một di chiếu nói rằng thế sự vạn biến đề phòng bất trắc đã đưa lại cho nô tài giữ. Nói rằng năm công chúa tròn 16 tuổi nếu sứ thần 3 nước có tới tìm hỏi về giao ước sẽ tuyên cáo cho tất cả triều thần cũng biết. Nô tài vì đường xá khó khăn gặp chút chuyện nên đã tới chậm trễ xin hoàng thượng thứ tội.

Quả nhiên, cái thứ trong hộp kia là nguyên nhân của tất cả chuyện này. Huyền Tử Mặc nhận lấy hộp gấm được dâng lên lấy di chiếu bên trong đọc qua. Tuy ngồi chung một chỗ nhưng bệ nổi của hoàng đế được dựng rất lớn chỉ có ba chiếc bàn ngồi cách nhau gần 1 mét nếu ước lượng theo đơn vị độ dài của hiện đại. Vậy nên nội dung bên trong có cái gì nàng không xem được. Chỉ biết xem xong sắc mặt hẳn càng ngày khó coi, vô cùng tệ. Cuối cùng như một sự miễn cưỡng hẳn cũng đưa lại di chiếu cho Tử công công và kêu ông đọc.

Tử công công từ tốn bắt đầu cao giọng đọc. Càng nghe Lam Nguyệt càng hiểu vì sao biểu cảm của Huyền Tử Mặc lại tệ đến vậy. Nội dung nôm na của nó là năm sinh thần 3 tuổi ba nước đã từng đề nghị cầu hôn nàng nhưng do nàng quá nhỏ nên phụ hoàng để lại di chiếu này. Nếu năm nàng cập kê cả ba nước vẫn còn giữ ý định này nàng sẽ phải chọn một trong ba quốc để gả cho hoàng đế đương vị. Còn nếu không thì chuyện hỏi cưới 13 năm trước chưa từng xảy ra.

Huyền Từ Mặc đọc một lần rồi đến lúc nghe lại vẫn không thể chấp nhận được. Chưa nói đến việc bắt buộc Nguyệt nhi chọn nơi phải gả mà bản thân hẳn cũng quên mất rằng nàng cập kê cũng đồng nghĩa với việc đã đến lúc thành gia lập thất, cứ nghĩ đến việc nàng sẽ cùng một nam nhân khác tình chàng ý thiếp không còn để ý đến hoàng huynh này là hẳn Huyền Từ Mặc đã cảm thấy khó chịu rồi.

Trái với tâm trạng người trong cuộc thì quần thần đối với chuyện này chỉ lo lắng việc Bát công chúa sẽ chọn gả sang nơi nào. Hoàng đế 3 nước mỗi người một vẻ, đều nổi tiếng trên khắp Huyền Thiên đại lục. Chọn ra sao để không làm hai nước kia mất lòng là một chuyện, chuyện còn lại, công chúa gả sang không được sủng ái thì kết cục cuối cùng cũng chỉ có thể trở thành quân cờ chính trị như bao nàng công chúa khác thôi. Thần Vũ công chúa khác người ở chỗ nàng lại đang là một Thánh nữ được vạn dân tôn sùng như thần. Bị thất sủng thì không chỉ mỗi tịch mịch thôi nữa đâu. Toàn bộ Huyền Phong lúc ấy cũng không khác gì bị một cái tát thẳng vào mặt mà không thể làm gì. Gả cho người thì làm sao còn có thể can thiệp được nữa. Vấn đề đóng thuyền thì điều duy nhất có thể làm là Huyền Phong quốc vô điều kiện bán mạng cho nước đó bảo đảm cho công chúa ít nhất được bình an. Chuyện này nhất định sẽ xảy ra, ai bảo hoàng thượng yêu thương công chúa là như vậy.

Có người khóc thì có người cười, bên phe cánh của Lan thừa tướng hay Nhị hoàng tử cùng Ngũ công chúa. Chuyện khó xử bây giờ phải biết làm sao. Ai cũng biết hoàng thượng yêu thương sủng ái Bát công chúa như thế nào, nàng ra bị như vậy hoàng thượng sẽ giải quyết sao đây? Chuyện này liên quan không chỉ mặt mũi của Huyền Phong quốc mà còn cả hảo nghị giữa ba các nước. Đạo này vì kẻ thì ngoại lực tình hình vốn vẫn không tốt đẹp gì rồi, ngoài mặt hảo hữu nhưng vẫn đề phòng đâm lén sau lưng nhau. Một sai lầm nhỏ sẽ đổ vỡ tất cả. Lan thái hậu thấy thời cơ không chịu nổi lập tức lên tiếng chen thêm vào:

-Nếu như vậy thì tốt quá rồi hoàng nhi! Bát nha đầu đã cập kê ai gia còn đang đau đầu chọn nơi tốt để nàng nương tựa

Vừa nói Thái hậu vừa đon đả cười, dáng vẻ rất giống của một từ mẫu. Ngũ công chúa đang vui vẻ cũng được đà mở miệng:

-Đúng đấy hoàng huynh! Bát muội đã cập kê cũng nên tính đến chuyện chung thân đại sự rồi. Phụ hoàng cùng tiên thái hậu đều không còn đâu cũng là chuyện nên làm để có người quan tâm chăm sóc cho hoàng muội.

Ngũ công chúa từ khi Lam Nguyệt sinh ra đã không ưa gì nàng. Nó không chỉ tranh phong sự sủng ái của phụ hoàng mà bao nhiêu nỗ lực cũng đều bị nó giành hết. Mà con nha đầu đó ngoài nhan sắc thì có gì hơn nàng cơ chứ. Chỉ cần nàng và Bát công chúa đứng cạnh nhau thì người được nhớ đến chỉ có mỗi nàng ta. Vậy nên đây à đi thành thân rồi ở Huyền Phong quốc này sẽ không còn ai chiếm đoạt được sự nổi bật của nàng nữa. Tam công chúa năm đó không phải một mình chứng quá rõ sao. Hiện giờ nhắc đến Đệ nhất tài nữ mọi người sẽ nhớ đến Ngũ công chúa Huyền Hoàn Chân. Vậy nên bây giờ chỉ cần loại bỏ được Bát công chúa nàng sẽ là nữ nhân đứng trên tất cả những thiếu nữ ở Huyền Phong quốc này. Ngũ công chúa càng nghĩ mà càng cảm thấy vui vẻ

-HÀM HỒ! Cái gì mà không ai nương tựa! Nguyệt nhi có trăm chăm sóc còn chưa đủ sao? Người cũng đã qua cập kê từ lâu hay để trăm ban hôn cho người trước?

-Cái...này....hoàng muội chưa muốn thành thân.

Nàng chưa muốn lập phò mã. Trong lòng nàng đã có một người rồi. Có lấy ai nàng nhất định cũng phải lấy hắn. Xét về địa vị tướng mạo hẳn nhất định là phu quân tốt nhất trên đời, chỉ là vì hồi nhỏ đến giờ vẫn là nàng bắt nạt hắn nên Huyền Hoàn Chân vẫn đang cố gắng rất nhiều

-Vậy bớt nhiều lời đi. Ai phải thành thân trước còn chưa biết đâu.

-Hoàng thượng không cần nóng giận. Lão nô đã phụng mệnh xong. Xin hoàng thượng cho phép lão nô cáo lui trước!

Huyền Từ Mặc chợt nhớ Từ công công vẫn còn đang ở đây liền phát tay một cái ra lệnh:

-Mau hộ tống Từ công công về hoàng lăng an toàn!

-Tuân lệnh!

Dứt lời một tốp binh lính xuất hiện ra dấu mời. Từ công công lẳng lặng rời đi. Trước khi rời khỏi Ngự Hoa Viên đôi mắt già nua không kìm được quay lại nhìn về phía chỗ hoàng đế cùng Bát công chúa. Tiên hoàng giao giang sơn lại cho người chỉ mong bề hạ có thể bảo vệ công chúa thật tốt. Còn công chúa điện hạ, lão nô nguyện cầu cho người một đời bình an.

Huyền Từ Mặc tâm tình đã vốn cáu nay lại bị người bỏ thêm chút củi lại càng tệ hơn. Đưa ánh mắt sắc lạnh lại nhìn Ngũ công chúa Huyền Hoàn Chân, hẳn từ tốn buông lời cảnh cáo, câu nào câu nấy đều mang dao sắc nhọn, nồng đậm tính đe dọa. Hoàn Chân công chúa sợ hãi không dám nhìn Huyền Từ Mặc. Ánh mắt hắn nhìn nàng như thể chỉ một lát nữa sẽ lao đến cắn xé nàng ra vậy. Nhưng vừa quay đi đã lại gặp ngay đạo quang tức giận của Thụy vương. Hắn năm đó đắc tội hoàng thượng hơn một năm nay chịu khổ sở không ít vậy còn bị nữ nhân góp phần thêm vào. Chọc chỗ hiểm của hoàng đế, còn sợ hắn lấn lộn chưa đủ sao???? Hoàn Chân sợ hoàng thượng thì cũng rất sợ Nhị huynh của mình. Vậy nên ngay sau đó nàng ta không hề rằng thêm bất kì câu nào chỉ co rúm lại ngồi yên phận.

Thái hậu đối với sự lợi hại của Huyền Từ Mặc cũng đã được nếm qua trong hơn 1 năm sau khi hắn vừa đăng cơ. Chính vì thế bà ta đối với hắn vẫn luôn có sự e dè lo ngại. Thấy Huyền Từ Mặc đã tức giận vội vàng mở miệng:

-Hoàng thượng bớt giận! Ai gia biết hoàng thượng từ khi tiên hoàng mất luôn chăm sóc cho Bát công chúa, tình cảm rất sâu đậm. Nhưng dù sao nàng cũng đến lúc trưởng thành, không thể ở mãi trong hoàng cung được. Tiễn đây ba quốc đều mở lời cầu hôn, nàng là công chúa của Huyền Phong quốc lại là Thánh nữ của chúng ta, gả sang cũng sẽ không phải chịu thiệt thòi.

- Thái hậu nương nương nói không sai thừa bệ hạ! Hoàng đế của chúng ta nhất định sẽ chăm lo cho công chúa đầy đủ, để nàng gả sang không phải chịu bất kì ủy khuất nào.

- Công chúa là ngọc cảnh vàng lại là nữ thần sống của Huyền Phong quốc chúng ta ắt sẽ phải cẩn thận.

Thái hậu vừa dứt lời thì những sứ thần cũng góp thêm vào vài câu. Bát công chúa bỗng trở thành tân nương đắt giá như vậy. Điều này cũng đúng thôi, công chúa trí tuệ phi phàm, uyên thâm sử sách, nhan sắc lại vô song, ai cũng không thể bì được. Chưa nói đến thân phận thánh nữ từ khi sinh ra, toàn bộ bá tánh Huyền Phong quốc đều tôn sùng nàng. Có nàng không khác gì có cả Huyền Phong quốc sau lưng. Mà Huyền Phong quốc hiện tại lớn mạnh, có hậu thuận như vậy là một điều vô cùng tốt.

Thái hậu được nói giúp thì rất vui vẻ. Một trong những cái gai trong mắt bà ta chính là Thần Vũ công chúa, nhờ nó mà nhiều lần Thừa tướng phụ thân muốn thừa cơ gây khó dễ đều không được. Nhiều khi còn bị phản lại một kích thật đau. Nó đi rồi sẽ mất đi một kẻ gây khó dễ. Thêm nữa Bát công chúa yếu ớt từ nhỏ, trên đường hòa thân xa xôi bệnh chết âu cũng là chuyện khó tránh khỏi.

PS: Bạn đọc truyện có thể giúp Scor một chút được không? Chả là Scor đang đọc một số bộ cổ trang để lấy chút tư liệu viết tiếp truyện này. Chỉ là truyện hấp dẫn mới có cảm hứng viết, vẫn nhớ hồi trước Scor có đang đọc dở một bộ nhưng chưa kịp đọc xong thì bị mất hết đầu lịch sử không tìm lại được. Nội dung nói về một nhân vật nữ chuyên bị tác giả (tức mẹ đẻ) cho trở thành nhân vật phản diện hay nhân vật pháo hôi, vật hi sinh,... nói chung toàn những nhân vật có số phận bi thảm, mãi đến rất lâu sau mới được làm nữ chính nhưng lại là nữ chính của một bộ truyện ngược đến chết đi sống lại vô cùng câu huyết. Không cam lòng nên nhân vật này đã quyết định phản lại tác giả thay đổi câu chuyện. Scor rất muốn đọc tiếp để biết đoạn cuối. Mong bạn đọc nào biết tên truyện hay biết truyện có nội dung tương tự thì hãy cho Scor biết nhé. Scor đang thích kiểu chuyện như này. Cảm ơn rất nhiều! Còn đây là chương mới! Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!

LOVER FROM SCOR!!! <3

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Tứ 'ông tám';

- Tiêu rồi! Nhìn biểu tình Cung chủ xấu thế kia sẽ không trút giận lên chúng ta đấy chứ?

- Yên tâm! Có công chúa đại nhân ở đó sẽ không sao đâu. Hi vọng là vậy* câu cuối nói nhỏ thành lí nhí*...

- HẢ? Ý NGƯỜI HI VỌNG LÀ SAO? THẾ NÀY YÊN TÂM CÁI QUÁI NÀO ĐƯỢC???

- Suyt.... Các người nhỏ giọng hộ ta cái, muốn cho thị vệ biết chúng ta ở đây nghe lén sao?

- Ồ quên....

Ở một hòn non bộ lớn đặt gần Thụy Hồ có bốn bóng dáng quen thuộc đang ẩn nấp ở đó. Vì sinh thân của Lam Nguyệt nên Thanh Long đặc biệt được Huyền Từ Mặc triệu về để giúp. Nhưng đoàn tạp kĩ cùng vũ cơ đêm nay đều là người của Nhã Vân lâu. Thứ nhất vì lý do an toàn còn thứ hai Nhã Vân lâu nổi danh với những vũ cơ cùng ca kĩ tuyệt hảo nhất. Nhiều phú hào bỏ ra ngàn vàng cũng không thể thuê họ về biểu diễn.

Thanh Long ở đây là chuyện đương nhiên không nói nhưng ba tên còn lại Chu Tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ lẽ ra nên ở Huyết Sát cung làm việc của mình lại ở đây hóng hớt chuyện vui. Nếu để Huyền Từ Mặc biết được nhất định sẽ băm vằm họ ra.

Không chỉ có bốn người hộ pháp đang sợ hãi mà đang hầu hạ bên cạnh Lam Nguyệt huynh đệ Tiểu Mai cùng Trần Vũ cũng đang căng thẳng không kém. Công chúa chỉ trầm tư không nói, mặt cũng chưa từng đổi sắc chỉ im lặng nhìn mọi người đang lờ ra tiếng vào. Biểu tình của công chúa lúc nào cũng vậy nên nàng không có lo lắng cái nàng lo lắng ở đây chính là công chúa điện hạ đang không ngừng chậm rãi gõ từng ngón tay xuống mặt bàn. Đây là một hành động khiêm nhã mà công chúa một quốc không nên có. Điều này chứng tỏ một chuyện: CÔNG CHÚA ĐANG KHÔNG VUI! ĐANG RẤT KHÔNG VUI.....

Mà mỗi lần công chúa không vui sẽ lại đưa ra một quyết định tùy hứng nào đó khiến nàng cùng đại ca vô cùng sầu não. Đến hoàng thượng cũng phải tránh để công chúa mất hứng.

Sau một lúc lâu cuối cùng động tác trên tay Lam Nguyệt cũng dừng lại, nàng đưa mắt nhìn các vị sứ thần. Đôi mắt hắc bạch phân minh xinh đẹp không hề có chút cảm xúc gì nhưng lại khiến bọn họ cảm thấy áp lực. Lam Nguyệt chỉ nhìn bọn họ nở một nụ cười tiêu chuẩn. Mới lúc này còn thấy khó khăn nhưng chỉ một cái nhếch môi mà khiến khiến người ở đây được tắm gió xuân. Công chúa quả đúng như lời đồn đẹp không gì có thể diễn tả, cảnh vật xung quanh còn phải thất sắc trước vẻ đẹp của nàng.

Huyền Từ Mặc biết Lam Nguyệt chưa từng thực sự cười. Nàng cười chỉ lấy lệ, nụ cười tuy đẹp nhưng nếu nhìn vào đôi mắt nàng có thể thấy rất rõ một thứ SỰ TRỐNG RỖNG. Nàng chỉ cười như vậy mỗi khi mưu đồ gì đó. Huyền Từ Mặc bỗng dưng lên dự cảm không tốt. Không biết nàng có ý định bày

trò gì đây?

-Sứ giả Long thần đại nhân! Bỏn công chúa có chút chuyện hiếu kì không biết đại nhân có thể giúp bỏn công chúa giải đáp không?

-Mời công chúa điện hạ cứ nói. Nếu nằm trong khả năng hiểu biết của ta, ta nhất định sẽ hết mình vì điện hạ!

Lam Nguyệt lại cười, cảm giác nàng đang đào hố cho người ta nhảy vào vậy. Đến sứ giả Long Thần quốc sau khi bị xướng lên cũng cảm thấy căng thẳng. Nhìn mọi người xung quanh Lam Nguyệt tự hỏi nàng khiến người ta sợ hãi vậy sao?

-Nghe nói Long Thần có rất nhiều cảnh đẹp nên thơ hữu tình đi cả vào những giai thoại văn chương. Bỏn công chúa đọc sách rất nhiều nhưng chưa từng một lần nhìn thấy không biết có thật không?

-Khỏi bẩm công chúa! Điều này tất nhiên thật. Công chúa đọc sách cũng biết nhiều vị hiền nhân đã dừng chân tại Long Thần chỉ vì vẻ đẹp đến quên chốn về. Công chúa được chiêm ngưỡng nhất định sẽ không thất vọng.

-Nếu vậy bỏn công chúa thực muốn tới đó du ngoạn một lần. Vậy nếu có thể không biết quý quốc có thể để bỏn công chúa tới làm khách một lần không?

-Cái này tất nhiên là có thể rồi. Công chúa tới thăm cũng là vinh hạnh cho Long Thần.

-Thật vui quá! Hoàng huynh cũng không có phản đối ý muốn của Nguyệt nhi chứ?

Đang tập trung cuộc đối thoại của Lam Nguyệt với sứ thần Long Thần quốc, bỗng dưng bị điểm danh tới khiến cho Huyền Tử Mặc có chút giật mình

-À...ừm tất nhiên! Chỉ cần Nguyệt nhi muốn là được!

Miệng nói vậy nhưng ai cũng nghe ra hơi lạnh ở trong đó. Đám bốn tên nam nhân rành hơi kia đứng trông từ đằng xa cũng cảm thấy giật mình.

-Cung chủ đang nổi giận kìa. Chúng ta nên cuốn gói chuẩn thôi! _Chu Tước rùng mình nói nhỏ

-Xem tên nhát gan nhà ngươi đi! Không phải ngươi là người đầu têu sao? Sao mới đó đã sợ rồi! _Bạch Hổ khinh bỉ

-Có giỏi thì ngươi ở lại chịu trận đi! _Chu Tước bị mĩa mai nổi cáu

-Hai người có im lặng chút không? Đã nói Cung chủ nghe thấy bây giờ! _Thanh Long lên tiếng quát nhỏ

Nhắc tới bị phát hiện cả hai người kia liền im bặt.

-Nhưng các ngươi có đoán được vì sao công chúa đại nhân lại muốn tới Long Thần quốc không? _Huyền Vũ lên tiếng tỏ vẻ khó hiểu

-Ý ngươi là sao? Công chúa muốn du ngoạn thì có thì khó hiểu _Chu Tước thấy người lên tiếng lại lập tức quên mất mình đang cần phải im lặng

-Ngươi bị đần?

-Ngươi dám nói gì hả Thanh Long?

-Công chúa được ba quốc đồng loạt cầu hôn vốn đang trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan. Cách tốt nhất bây giờ chỉ có thể án binh bất động kéo dài thời gian tìm cách giải quyết. Ngay lúc này công chúa lại nói muốn tới Long Thần quốc, thêm nữa công chúa luôn thích yên tĩnh trong cung tự nhiên lại muốn du ngoạn. Chỉ riêng hai điều này nhất định sẽ khiến người ta ngầm hiểu rằng nàng muốn gả sang Long Thần Vậy hai quốc kia sẽ giải quyết ra sao sẽ là vấn đề nan giải mới. _Huyền Vũ lên tiếng giải thích

-Mà xem ra Cung chủ cũng có cùng suy nghĩ với chúng ta nên mới tuy không từ chối nhưng vẫn tức giận như vậy. Chắc hẳn lo sợ muội muội bảo bối muốn gả sang Long Thần quốc thật rồi! _Lần này Bạch hổ tiếp lời

-Hoá ra là vậy! Cũng đúng thôi! Cung chủ bảo bọc công chúa đại nhân đến mức nào chúng ta đều được lãnh giáo qua hết rồi!

Chu Tước sau một hồi đàn độn cũng hiểu ra, trong đầu vô tình nhớ tới ký ức đau thương mà rùng mình. Cả một đám vừa mới tự nhắc nhở nhau im lặng lại bắt đầu thì thầm to nhỏ chỗ hờn non bộ. Quả nhiên đi đêm lắm có ngày gặp ma, tu la đã xuất hiện vậy gọi bọn họ

"Tứ hộ pháp các ngươi lát nữa đến Ngự thư phòng gặp bỏn cung"

Cả đám đang rất nhiệt tình bỗng khựng lại, gần như không dám cử động. Ngược lên nhìn về phía giữa hồ bắt gặp ngay ánh mắt như muốn giết người của ai đó. Đáng sợ quá! Đáng sợ quá!!!! Đêm nay gặp ác mộng mất!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 48: Lựa chọn Long Thần

Đúng như những gì bốn người hộ pháp đã nghĩ. Quần thần đang dự yến lúc này cũng đều rất ngạc nhiên, các sứ thần cũng không ngoại lệ. Công chúa là muốn gả cho Long Thần quốc?

-Vậy Bát công chúa sẽ chọn hoàng đế Long Thần sao? Ai gia nhất định sẽ chuẩn bị của hồi môn thật tốt cho nàng

Thái hậu thấy thời cơ vội vàng tranh thủ. Nữ nhi của nữ nhân nàng ghét nhất, mỗi ngày nhìn thấy nàng đều khiến bà ta tức giận. Là thái hậu nhưng còn không bằng một công chúa. Đẩy nàng ta đi rồi sẽ đỡ vướng một cái gai trong mắt

-Thái hậu không biết có nhầm lẫn gì không? Bốn công chúa chỉ nói sang Long Thần quốc du ngoạn chứ không có nói sẽ đi thành thân. Chung thân đại sự nhất là của hoàng thất đâu thể tự tiện không có suy nghĩ như vậy. Nếu thế huyện Phong quốc chúng ta còn có địa vị gì không?

Lam Nguyệt phản bác lại khiến Thái Hậu ghen hờn không nói thêm được gì. Bà ra liếc qua thấy ánh mắt dò xét của rất nhiều đại thần. Trong lòng phần uất tạm thời im lặng, thừa tướng vì nữ nhi đã nhiều tuổi vẫn còn ngu ngốc của mình còn không thêm nhìn nữa chỉ lẳng lặng uống rượu.

Không khí bỗng có chút căng thẳng, sứ thần Long Thần quốc mới tiếp tục lên tiếng:

-Hoàng thượng hay công chúa muốn suy nghĩ thêm cũng là một điều tốt. Chỉ mong bệ hạ với công chúa sẽ cho chúng ta câu trả lời sớm nhất. Còn Bát công chúa muốn tới ghé thăm, Long Thần luôn sẵn sàng tiếp đón người.

-Cảm tạ lòng hiếu khách của đại nhân _Lam Nguyệt khách sáo

Nói rồi cả ba đều lui xuống yến tiệc lại tiếp tục. Tuy nhiên vì chuyện vừa nãy nên không khí bỗng chốc trở nên có chút gượng gạo. Công chúa từ lúc ấy cũng không cười thêm một lần nào nữa, hoàng thượng âm trầm khó tả, thái hậu sắc mặt cũng xấu không kém. Lễ bộ thượng bắt đầu thăm cầu khẩn cho cái mũ quan của mình à không cầu khẩn cho cái đầu của mình sẽ thiết thực hơn.

-Quốc sư đại nhân! Đại nhân không sao chứ?

Một vị đại thần đang ngồi cạnh Trình Tuấn Kiệt, thấy bộ dáng hần tái nhợt vô cùng khó coi nên lo lắng hỏi han

-À! Bốn sư không sao! Đại nhân không cần lo lắng cho ta!

-Dù sao cũng là sinh thần Bát công chúa. Hai người từ nhỏ thân cận ai cũng biết. Đại nhân nên vì công chúa mà vui vẻ một chút!

-Bốn sư hiểu! Chắc do uống nhiều rượu thôi. Ta nghỉ một lát là được!

Trình Tuấn Kiệt trả lời qua loa rồi vờ như đang xem vũ cơ biểu diễn. Vị đại thần bên cạnh thấy hần có vẻ bình ổn hơn lúc nãy nên cũng mặc kệ uống rượu tiếp. Thật ra trong lòng hần đang vô cùng xao động. Hần vui vẻ tới đây mà lại quên mất rằng hôm nay cũng chính là lễ cập kê của nàng. Đã cập kê thì dù sớm hay muộn cũng phải tính đến chuyện chung thân đại sự. Có lẽ được ở bên cạnh nàng lâu quá nên hần quên mất điều này, cứ nghĩ rằng nàng mãi mãi có thể ở bên cạnh mình và bản thân sẽ vĩnh viễn đứng cạnh nàng. Biết tính cách nàng nhất định sẽ không thích chuyện này nhưng nàng sao lại muốn tới Long Thần quốc. Chẳng lẽ quả thực như Thái hậu nói, nàng vì muốn gặp gỡ hôn phu của mình nên muốn tới đó? Nhìn lên vị trí nàng đang ngồi vẫn thấy biểu cảm vẫn vô cùng bình thường càng khiến hần cảm thấy khó chịu hơn. Rốt cuộc thì làm sao mới tốt đây? Hần thực không muốn rời xa nàng.

Thái hậu vì chuyện vừa nãy không lấy làm vui vẻ gì nên viện cớ tuổi già dễ mệt mỏi nên hồi cũng nghỉ ngơi trước. Vậy nên lúc này chỉ có mỗi Lam Nguyệt cùng Huyền Từ Mặc ngồi riêng với nhau. Quần thần đang mãi vui vẻ nên chẳng mấy ai để ý.

-Chuyện vừa rồi là sao? _Huyền Từ Mặc hỏi nhỏ

-Cách giải quyết tốt nhất! _Vẫn như mọi khi không đầu không đuôi trả lời

-Nói rõ hơn đi!

-Chắc chắn ai cũng nghĩ Nguyệt nhi muốn gả tới Long Thần quốc. Lúc nãy có đôi co đôi ba câu với Thái hậu thì mọi người cũng chỉ hiểu Nguyệt nhi đang làm giả. Chuyện hôn sự này chỉ cần các hoàng đế hủy bỏ là giải quyết xong, Nguyệt nhi cũng chưa từng nhận lời cầu hôn của ai nên không lo ảnh hưởng đến danh sự của Huyền Phong quốc.

Huyền Từ Mặc ngay lập tức đã hiểu được ý nàng. Khiến mọi người hiểu lầm muốn gả tới Long Thần quốc để hai quốc kia biết khó tự rút. Rồi bằng cách nào đó trong lần dạo chơi này để Long Thần quốc tự hủy bỏ hôn ước. Trần Vũ cùng Tiểu Mai hầu hạ phía sau vốn cũng rất lo lắng cho công chúa nhưng nghe nàng nói liền hiểu ra. Trong lòng cũng thầm an tâm hơn nhiều.

-Nhưng như vậy phải chăng có chút mạo hiểm?

Huyền Từ Mặc vẫn cảm thấy không yên tâm. Không ai chắc rằng rút lại được lời cầu thân của Long Thần thì hai nước kia không còn ý định ấy nữa.

Chưa nói đến chưa chắc lần này có hề khiến Long Thần hoàng để đồng ý đề nghị của nàng.

-Nếu không mạo hiểm sẽ không thu được lợi ích lớn.

Thấy nàng tỏ vẻ kiên định như vậy Huyền Từ Mặc biết không thể can đảm chỉ có thể cười bất lực:

-Nghe thật giống tên Thanh Long đi!

-Chắc có lẽ bởi Nguyệt nhi với hắn từng là đồng nghiệp! (mồ tui: ý tỹ là kiếp trước tỹ cũng là thương nhân như Thanh Long á!)

-??????

Yến thần cuối cùng cũng kết thúc, Lam Nguyệt nói một lời nên đã hỏi cung trước quần thần cùng gia quyến cũng đã ra về, các sứ thần cũng về tẩm điện được bố trí sẵn nghỉ ngơi. Chuyện dọn dẹp còn lại để cho Lễ bộ cùng cung nhân lo hết. Huyền Từ Mặc từ tốn theo sau là Lý công công đi tới Ngự thư phòng

-Xuất hiện đi!

-Chúng thuộc hạ xin thỉnh an cung chủ!

Yên vị ở Long án xong Huyền Từ Mặc ra hiệu Lý công công liền cho cung nhân lui ra hết, bản thân cũng ra ngoài canh giữ. Đến lúc hắn lên tiếng Từ hộ pháp này mới cùng nhau xuất hiện.

-Chuyện ở dạ yến các ngươì đều đã rõ hết?

-Dạ thưa... Vâng

Nhắc đến chuyện này thì ngoài Thanh Long ai cũng rất căng thẳng. Bọn họ đều là trốn việc lên tới hóng hót chuyện bát quái. Ai ngờ bất cẩn để cung chủ phát hiện, đây không phải là đang vắn tội đó chứ.

-Nguyệt nhi 3 ngày nữa sẽ cùng sứ thần tới Long Thần quốc trên danh nghĩa đi du ngoạn. Bốn cung cảm thấy không an tâm, vậy nên trong thời gian tới Long Thần mọi tin tức lẫn hoạt động của nàng Chu Tước ngay lập tức báo cho ta. Những người còn lại nếu vô tình biết được gì cũng phải báo lại. Để mắt đầu nàng bốn cung NHẤT ĐỊNH sẽ tới hỏi thăm các ngươì.

-ĐÃ RÕ!

Nhấn mạnh như vậy càng chứng tỏ cung chủ không có đùa. Nhưng nghĩ lại cả bốn ngươì cũng thầm thở phào một cái, công chúa đại nhân không phải là người thích đi loạn xung quanh vậy nên việc này chắc cũng đơn giản. Cái duy nhất phải lo là nàng có năng lực cảm nhận hơn ngươì, một hơi thở nhỏ cũng có thể bị phát hiện nên xem ra để tránh bị phát hiện phải rất cẩn thận đây. Công chúa không thích có người theo sát, làm nàng khó chịu cả đám cũng khó sống. Mà khoan đã, xét lại thì chuyện này có dễ tí nào đâu. Dễ chết như chơi ý, cung chủ có tínhมุội khổng thì thôi đi có nhất thiết phải đến mức theo sát thế này không???? Mặc kệ chuyện gì thì tạm thời cái vụ trốn việc kia xem ra thoát rồi.

-À quên! Thanh Long cấm ngươì đụng đến ngân khố, chuyện quản lý tạm giao lại cho người khác, Chu Tước cùng Huyền Vũ xưởng chế tạo cấm cửa hai ngươì, còn lại Bạch Hồ đọc hết sách trong thư trại của Huyết Sát cho bốn cung. Trong vào một tháng ai dám phạm phạt vào Thiên Cực môn một năm.

Vui mừng hơi sớm rồi.....

PS: Xin lỗi mọi người! Hôm qua lúc Scor đăng chap này đúng lúc mạng bị ngắt mấy giây, tưởng đã đăng thành công rồi nào ngờ nó lại lưu thành bản thảo nên mấy bạn không đọc được. Scor đăng xong cũng liền đi ngủ luôn đến sáng nay kiểm tra lại mới biết. Scor sửa lại cho mọi người rồi nhé! Mọi người lại mau vào ủng hộ Scor nào!!!! >3<

LOVE FROM SCOR!!! <3

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Long Thần quốc (1)

Huyền Từ Mặc vừa dứt lời Chu Tước, Bạch Hồ, Thanh Long và cả Huyền Vũ đều đau khổ vì sốc. Ai chẳng biết Thanh Long yêu tiền hơn mạng không cho hắn vào ngân khố kiểm tiền lúc nào cũng cảm thấy thiếu thốn. Chu Tước cuồng chế thuốc, Huyền Vũ ham mê chế tạo ám khí, cấm hai người này vào xưởng, nơi toàn bộ tâm huyết của cả hai đều ở trong khác gì tự sát, Bạch Hồ cuồng võ ghét văn ai cũng biết, bắt hắn đọc sách không khác nào tra tấn. Xem ra bọn họ vui mừng hơi sớm, cung chủ tâm trạng xấu không tốt bụng vậy đâu...

Ba ngày sau cung nhân Nguyệt Liên cung gấp rút hoàn tất chuẩn bị hành lý cho chuyến đi sứ của Bát công chúa. Xe ngựa vì để cho tiện nên Lam Nguyệt chọn chiếc nhỏ nhất, tuy nhiên nhỏ nhất với tiêu chuẩn hoàng cung cùng với sự lo lắng thái quá của hoàng đế chính là xe phải ít nhất 2 ngựa kéo mới đi được, Bên trong phủ rất nhiều đệm, thậm chí còn trang bị cả tủ lắn bàn trà, chưa nói đến hai xe hành lý đằng sau bao gồm đồ dùng lẫn lễ vật ghé thăm.

Ngoài một số cấm vệ quân của Huyền Phong quốc còn có sứ thần cùng lính của Long Thần quốc tham gia hộ tống. Lam Nguyệt đối với chuyện này cũng chẳng quan tâm bởi nó đã là quy tắc rồi, có phản đối cũng không thay đổi. Đoàn người đi mất gần 2 tuần cuối cùng cũng gần đến biên giới Long Thần quốc. Trong lúc dừng chân lại nghỉ sứ thần Long thần quốc có tới cỗ xe của Lam Nguyệt

-Công chúa điện hạ, ta tới báo cho người biết rằng đã gần tới biên giới Long Thần, đi thêm 5 ngày nữa nhất định sẽ tới kinh thành.

-Vậy tốt rồi! Cảm tạ đại nhân đã báo!

-Công chúa không cần khách sáo. Là trách nhiệm của ta!

Trên đường Lam Nguyệt tranh thủ ngắm cảnh. Cảnh sắc nơi này đúng là tuyệt hảo, mới chỉ một phía rìa bên ngoài thôi nhưng Lam Nguyệt đã có thể chiêm ngưỡng núi non hùng vĩ, bao phủ một màu xanh mát đầy sức sống. Thật muốn thấy nhiều hơn cảnh sắc nơi đây. Nghe nói Long Thần quốc có sông Ngân Hà, nước hồ trong suốt phản chiếu ánh sáng mặt trời trở nên lấp lánh như pha lê, đặc biệt về đêm trông không khác gì dải ngân hà, còn có nhiều rừng trúc tuyệt đẹp, rừng đào nở quanh năm như tiên cảnh,.....Có lẽ nàng nên tranh thủ tới xem những nơi này, dù sao trên danh nghĩa nàng tới đây vì du ngoạn mà! Quả nhiên đúng 5 ngày sau khi qua được biên giới Lam Nguyệt đã đến được kinh thành của Long Thần quốc. Qua được cửa hoàng cung cũng nhẹ lòng hơn nhiều. Phải biết đi lại ở thời này khó khăn hơn hiện đại rất nhiều, lại còn có rủi ro như thời tiết hay thổ phỉ, sơn tặc,..... Đi đường có Trần Vũ bên cạnh nàng cũng thấy an tâm hơn.

Lúc Lam Nguyệt đến nơi hoàng đế Long thần đang bận lên triều nên không thể tiếp đón, vậy nên vị sứ thần ấy dẫn nàng trực tiếp đến Tùy Ly cung. Nơi hoàng đế Long Thần sắp xếp để nàng nghỉ ngơi. Đường xa mệt mỏi nên vừa mới tới Lam Nguyệt chỉ muốn ngủ ngay. Hơn nữa tới nay hoàng đế có cho mở yến tiệc nên nghỉ ngơi một chút sẽ tốt hơn. Rồi mặt cũng đã lặn sau đường chân trời, bóng tối bao phủ. Hoàng cung mở yến lên và cuối cùng Lam Nguyệt lần đầu tiên nhìn thấy hoàng đế Long Thần quốc – Long Thiên Hạo.

Hoàng cung Long Thần, Ngự thư phòng

-Khởi bẩm hoàng thượng, yến thần sắp bắt đầu rồi. Xin bệ hạ hãy chuẩn bị.

-Đã tới giờ rồi sao?

Từ long án đang chất một núi tấu chương bóng dáng nam nhân mặc hoàng bào xuất hiện. Tuy có vài nét mệt mỏi nhưng không thể nào che dấu dung mạo phi phàm của y. Một vẻ đẹp mạnh mẽ nhưng vẫn rất dịu dàng, thể hiện rõ khí chất của nam nhân đứng đầu thiên hạ. Và người này chính là hoàng đế của Long Thần quốc Long Thiên Hạo. Cung vụ chất đồng giải quyết vẫn chưa xong nhưng đành phải gác lại. Bát công chúa của Huyền Phong quốc tới làm khách hẳn không thể không gặp mặt một lần. Vốn khi nàng vào cung chuyện đầu tiên theo nghi lễ chính là yết kiến hoàng đế. Đáng tiếc Thiên Hạo vì đang bận thảo luận một số chuyện quan trọng với các đại thần nên đành để nàng về cung nghỉ ngơi trước. Đã lỡ gặp mặt một lần rồi không thể nào thêm lần nữa. Chính vì vậy hẳn đành rời long ý để cung nhân bắt đầu sửa soạn cho mình.

-Thần Vũ công chúa từ lúc tới đã ăn bài tốt chưa? _ Trong lúc chờ thay y phục Long Thiên Hạo hỏi

Người trả lời là Lục công công, tổng quản Nội vụ đồng thời thân tín của hoàng đế lên tiếng trả lời

-Khởi bẩm hoàng thượng, nô tài cùng Hữu bộ thượng thư cho người chuẩn bị tốt rồi ạ. Nhất định để Huyền Phong quốc công chúa có thể cảm thấy thoải mái

-Nhớ không được để nàng xảy ra chuyện. Tuy chỉ là công chúa nhưng địa vị của nàng ở Huyền Phong quốc không phải là nhỏ đâu!

-Nô tài đã rõ. Nghe nói vị công chúa này được dân chúng tôn sùng như thánh.

-Huyền Phong quốc như bây giờ không ít công sức của nàng ta. Không tôn lên như thánh thần mới là lạ. Hi vọng qua lần nàng ghé thăm này Long Thần có thể học hỏi chút gì đó, không thể mãi dậm chân tại chỗ như vậy được.

-Nô tài hiểu nỗi phiền muộn của hoàng thượng. Nhưng là chuyện cầu thân.....

-Đừng nhắc đến chuyện này nữa. Cứ nghĩ tới lại càng đau đầu

Thật ra Long Thiên Hạo một chút cũng không nhớ về việc cầu thân này. Tiên hoàng đã từng nhắc với hắn vài lần nhưng hắn đều cảm thấy không quan trọng vậy nên đều bỏ qua. Các lão thần không biết có phải cùng cùng suy nghĩ với hắn không mà cũng không nhắc tới chuyện đó nữa. Nào ngờ qua mấy năm Huyền Phong quốc trở nên lớn mạnh bất thường, nguyên do nhờ Bát công chúa. Vậy nên đang yên đang lành tất cả quần thần mỗi người một lời kêu hắn gửi lễ vật cầu thân sang. Ai cũng cho rằng nếu nàng chịu gả Long Thần cũng sẽ được như vậy. Tất cả vì mục đích chính trị chứ đâu dừng lại đi cầu hôn một người chưa từng gặp mặt làm gì. Nhưng thôi vậy người hiện giờ tuy đang ở đây cũng chưa phải nàng đã đồng ý. Cứ chờ một thời gian nữa xem sao vậy. Nếu nàng muốn gả thật thì cũng là điều tốt cho Long Thần.

Cung nhân cuối cùng cũng chuẩn bị xong cho Long Thiên Hạo. Hắn được hầu hạ tắm rửa qua rồi thay một thân thường phục. Nói là thường phục nhưng đồ của hoàng đế đâu thể tầm thường. Một cỗ khí chất tỏa ra khiến ai nấy cũng phải bắt giác nảy sinh ý niệm tôn sùng. Lên long liễn tới đại điện nơi yến tiệc chuẩn bị bắt đầu.

Chương 50: Long Thần quốc (2)

Trong lúc đó tại Túy Ly cung

- Công chúa điện hạ, nô tì mang y phục dự yến tới cho ngài rồi đây

"Róc rách.."

- Để đó đi! Ta cũng sắp xong rồi!

Lam Nguyệt lúc này cũng đang tắm rửa, vì tất cả đều đang bận sắp xếp lại tư trang của nàng nên lúc này chỉ có mỗi tiểu Mai và vài cung nhân hầu hạ. Y phục vẫn chưa cất hết nên tiểu Mai phải cất công tỉ mỉ lục từng hòm. Đồ của công chúa dù sao cũng phải cẩn thận nên mất chút thời gian.

"Rào...."

Lam Nguyệt cuối cùng cũng rời khỏi bồn tắm, cung nhân cẩn thận lau người và mặc trung y cho nàng. Nàng bước ra khỏi tắm bình phong, mái tóc dài vẫn đang ướt còn nhỏ giọt, cả người vẫn còn bao phủ mờ hơi nước thật mê người

Trước khi thay y phục phải trang điểm, Lam Nguyệt ngồi trước gương. Khuôn mặt hiện lên mặt gương tuy không hề son phấn nhưng vẫn vô cùng mỹ lệ. Nàng ngồi im nhận sự hầu hạ, một lát sau mới lên tiếng:

- Có mang đến đây không?

- Vì nhiều hòm vẫn chưa sắp xếp xong nên vẫn chưa tìm thấy. Công chúa đừng lo đại huynh tìm thấy nhất định sẽ mang tới cho người.

-Ừ!

Lam Nguyệt tiếp tục im ngồi im, trong điện chỉ vang lên tiếng sột soạt nhẹ của lược chạm vào tóc. Tiểu Mai vẫn ở một bên bê khay quần áo chờ công chúa trang điểm vẫn tóc xong sẽ thay y phục. Không khí quá yên tĩnh khiến nàng không nhận được lên tiếng:

- Tiểu Mai có chút tò mò. Công chúa cần nó để làm gì vậy?

- Để thuận tiện.

-?????

Tiểu Mai không hiểu, đúng lúc này Trần Vũ bước vào tên tay y là một chiếc hộp rất tinh xảo. Dâng lên trước mặt Lam Nguyệt hẩn cung kính

- Công chúa! Đồ người cần tìm đã ở đây!

Lam Nguyệt quay ra mở chiếc hộp. Bên trong là một chiếc quạt gấp được đặt cẩn thận trên lớp đệm dày. Hừm! Huyền Từ Mặc tặng nàng rất nhiều đồ nhưng phải nói đây là một trong những lần hiếm có hoàng huynh thứ gì đó thực sự hữu dụng.

Buổi tối mặt trời lặn sau những rặng núi xa xa.

Khắp hoàng cung sáng rực ánh đèn lồng, đặc biệt là đại điện Bách Khê. Đây là nơi hoàng thất dùng để tổ chức các dạ yến quan trọng. Hôm nay chỉ là bữa tiệc nhỏ đón gió cho Bát công chúa của Huyền Phong quốc nên khách sự yến cũng không nhiều. Chỉ có quần thần cùng các gia quyến tham dự mà thôi.

Mà lúc này đây tất cả sự chú ý của mọi người đều đặt lên người một nữ tử. Nàng chỉ ngồi yên lặng tại vị trí gần chỗ ngồi của hoàng đế. Đôi mắt hơi rũ xuống khiến người ta chỉ nhìn thấy được đôi lông mi dài thanh thoát. Dung nhan bị một chiếc phiến che lấp. Chiếc phiến tinh xảo được thêu tỉ mỉ hình khóm dương mầu đơn. Không biết là dính thêm cái gì nhưng ai cũng có thể thấy dưới ánh sáng của dạ minh châu trong đại điện nhị của những bóng mầu đơn đó đều đang toả sáng lấp lánh. Nan quạt được tạo thành từ gỗ đen tự nhiên đánh bóng, bề mặt mịn màng không chút tý vết. Phía dưới quạt còn treo thêm một miếng ngọc bội nhỏ màu trắng. Nhìn qua có thể biết giá trị của cây phiến đó không hề nhỏ, có thể nói là liên thành.

Ngồi ở vị trí đó, cùng với các thần thái cao cao tại thượng chắc hẳn đây chính là Bát công chúa Huyền Phong quốc nổi tiếng truyền kì khắp đại lục Huyền Thiên. Tuy không thấy được dung nhan của nàng nhưng nhìn qua thần thái từ đôi mắt kết hợp với chiếc phiến xinh đẹp tinh xảo ai cũng thầm đoán nhan sắc nàng hẳn không tầm thường. Đương nhiên người nào người ấy vẫn có kẻ ghen tị tự nói an ủi mình rằng do dung mạo quá tầm thường nên phải che đi cho đỡ xấu hổ

Cảm nhận mọi sự chú ý đang tập trung hướng này Lam Nguyệt cũng làm như không để ý. Tuy nhiên tiểu Mai bên cạnh lại không được như vậy. Nhiều người nhìn qua như vậy khiến nàng cảm thấy vừa bức bách vừa khó chịu. Bức bách là bởi lâu lắm rồi nàng mới phải tiếp xúc với nhiều sự dò xét như vậy. Lần cuối là khi hoàng thượng vừa mới đăng cơ chưa bao lâu. Quần thần vẫn theo thói quen cũ tự ý dò xét công chúa lâu lâu mới xuất hiện một lần. Nhưng ngay sau đó bị hoàng thượng nghiêm giọng cảnh cáo thì không ai còn dám nữa. Còn khó chịu bởi công chúa cao quý của nàng sao có thể bị đủ loại ánh mắt nhìn như vậy. Công chúa của nàng không phải vật trưng bày cho bọn họ tùy ý ngắm. Đứng đằng sau Lam Nguyệt tiểu Mai cứ bứt rứt không thôi, nếu không phải đại ca cũng đứng bên cạnh nhắc nhở đáng điều nàng chắc vẫn chưa chịu đứng nghiêm chỉnh.

Hoàng đế Long Thần quốc giờ này vẫn chưa tới khiến Lam Nguyệt có chút phiền muộn. Vì tới làm khách không thể làm mất mặt chủ nhà nên nàng được tiểu Mai chuẩn bị và rời đi từ rất sớm. Bình thường ở Phong Huyền quốc nếu có dạ yến đều là hoàng huynh tới đón cùng đi. Quả nhiên ngẫm lại Lam Nguyệt bị Huyền Tử Mặc sủng quá sinh tật rồi.

Đúng lúc này thì âm thanh the thé của Tháo giám vang lên:

-HOÀNG THƯỢNG GIÁ ĐÁO!!!!!!

-HOÀNG THƯỢNG VẠN TUỆ VẠN TUỆ VẠN VẠN TUỆ!!!!!!

-Bình thân!

Long Thiên Hạo vừa bước vào quần thần đều đồng loạt hành đại lễ. Còn Lam Nguyệt vì thân phận công chúa Huyền Phong quốc chỉ cần đứng dậy lịch sự cúi chào tỏ sự tôn trọng với Long Thần. Bước lên vị trí chủ tọa của mình ở trên cao ngồi xuống hẳn nở cười hoà ái cho mọi người ngồi xuống rồi tuyên bố khai tiệc

Nói rồi Long Thiên Hạo quay dang chào hỏi vị công chúa đang ngồi gần mình

-Công chúa mới tới cảm thấy thoải mái chứ?

-Tạ ơn bệ hạ đã quan tâm. Không khí ở đây rất tốt, bản công chúa cảm thấy thập phần dễ chịu _ Lam Nguyệt khách sáo đáp lại

-Công chúa điện hạ nói vậy trăm cũng thấy mừng.

Tiếp rồi hai người hàn thuyên vào câu chuyện khách sáo nữa. Tranh thủ lúc này cả hai đều âm thầm đánh giá đối phương

PS: Sắp Noel nên Scor tặng mọi người thêm chap nữa coi như làm quà. Chúng mọi người Giáng sinh vui vẻ!

LOE FROM SCOR!!! <3

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Long Thần quốc (3)

Đánh giá mà nói thì Lam Nguyệt thì hoàng đế Long Thần quả là người có dung mạo phi phàm như trong lời đồn. Khuôn mặt tuấn mỹ thoát tục nhưng không thiếu phần góc cạnh, ngũ quan đoan chính. Vừa nhìn đã cảm nhận được ở người này một khí chất để vương không lẫn đi đâu được. Vừa mang vẻ bao dung nhân từ nhưng cũng đồng thời vô cùng nghiêm khắc mạnh mẽ. Quả thật vô cùng giống với phụ hoàng của nàng. Đây là một trong những lý do mà nàng chọn Long Thần quốc là điểm đặt chân đầu tiên cho kế hoạch nhỏ của mình.

Kế hoạch? Tất nhiên phải có kế hoạch. Nàng không đến đây chỉ để du ngoạn. Cũng không phải tự nhiên nàng dùng cái quạt này để che mặt làm gì. Lam Nguyệt căn bản không có ý muốn cho người khác thấy dung mạo của mình tiện làm việc. Về độ xa xỉ của chiếc phiến thì nó là quà sinh thần của hoàng huynh cho nàng nên không có gì ngạc nhiên.

Đấy trước tiên luận về nhan sắc, còn về tài đức thì nàng mới chỉ nghe tin đồn. Trần Vũ từng đi thám thính qua, dân chúng ai cũng đều nói Long thần hoàng đế là một vị vua anh minh, bao dung nhưng cũng vô cùng nghiêm khắc. Văn võ song toàn mọi thứ đều tinh thông. Dung mạo lại hơn người nên đồn tin không ít thiếu nữ cùng các tiểu thư khuê các. Điều này càng làm Lam Nguyệt cảm thấy đúng đắn khi chọn tới đây đầu tiên. Xét đến từ tính cách đến khí chất đều giống phụ hoàng đến 5 6 phần. Lam Nguyệt không tự được bất giác cho Long Thiên Hạo một hảo cảm rất lớn. Cũng nhờ vậy điều này mà sau này Long Thiên Hạo thậm chí cảm thấy bản thân may mắn hơn người khác.

Đương nhiên như đã nói, có qua có lại thì Long Thiên Hạo cũng đang thăm đánh giá lại Lam Nguyệt. Thần hình mảnh dẻ xinh đẹp có thể thấy rõ là nàng công chúa được nâng niu trong tay trưởng bối từ nhỏ. Khí chất đoan trang, thoát tục ẩn ẩn cổ cao quý. Ừm! Tuy được nuông chiều nhưng có vẻ vẫn được dạy dỗ cẩn thận (mỗi tui: có ai nghe câu này bỗng dưng muốn đắm vào mồm Hạo huynh một cái không?)

Nhưng cái khiến hắn chú ý nhất là trên ở nàng là mái tóc màu hắc lam độc nhất vô nhị. Nghe nói Huyền Phong quốc coi đó là biểu tượng của thần thánh.

Bản thân nàng có một vẻ bí ẩn khó cưỡng lại. Nhất là khi nàng còn cố tình dùng một chiếc khăn che khuôn mặt mình lại càng khiến hấn để ý hơn. Bộ sao tự nhiên phải giấu dung làm cái gì??? Vì quá xinh đẹp không muốn chú ý hay xấu quá nên hổ thẹn? (mồ tu: tui muốn ngược đũa con này! Nó dám nói con gái ta xấu!!!!>

Long Thiên Hạo hàn thuyên với Lam Nguyệt, câu chuyện cũng chỉ toàn mấy lời hỏi thăm khách sáo. Một lát sau vì không muốn làm phiền nàng thường yến nữa nên để nàng tự nhiên còn bản thân quay sang đối thoại hai ba câu với các đại thần. Lam Nguyệt ngồi một bên cũng chỉ im lặng dùng bữa ăn của mình. Vì để chiêu đãi khách là nàng đây nên Ngự thiện phòng của Long Thần đặc biệt chuẩn bị toàn những món quốc sản đặc biệt. Lam Nguyệt vốn là người thích ăn, hôm nay vị giác lại được kích thích bởi vị lạ nên ăn càng ngon miệng. Nhưng dù có ngon thì vẫn phải biết giữ chút thể diện làm khách nên hết phần mình nàng liền dừng đũa.

Tốc độ ăn của Lam Nguyệt vô cùng nhanh, mới đó mà bát đĩa của nàng đã trống trơn. Những người khác mới bắt đầu nhấm nháp hoặc vẫn đang uống rượu nên ai nấy đều rất ngạc nhiên. Tuy vậy nhưng phong phạm ăn uống của nàng vẫn vô cùng ưu nhã, quả nhiên là người hoàng thất dù thể nào vẫn toát lên khí chất nên nhanh chóng chẳng còn mấy ai để ý nữa. Lam Nguyệt ăn xong cũng chẳng còn việc gì làm chỉ an tĩnh thăm nhìn mọi người. Liếc qua cả đại diện nàng phát hiện chỗ ngồi bên trái hoàng đế đang trống. Còn ai chưa đến nữa sao? Nghiêng đầu về phía Trần Vũ, hấn thấy động tác của nàng cũng rất tự giác lại gần ghé tai:

-Chỗ ngồi bên kia của ai vậy?_Lam Nguyệt hỏi nhỏ

-Khởi bẩm công chúa hình như là của Khê vương gia, thân đệ ruột của hoàng đế.

-À

-Công chúa điện hạ có chuyện gì sao? Nếu có việc gì cứ nói với trẫm

Long Thiên Hạo đang đối tiếp với quần thần vô tình quay ra với Bát công chúa Huyền Phong quốc đang thì thầm gì đó với thị vệ của mình. Vì để nàng có thể thoải mái nên hầu hạ bên cạnh nàng vẫn là đại thị vệ cùng đại cung nữ thiếp thân. Nhưng chỉ khi nào có việc khó nói còn lại khi công chúa làm khách ở đây thì hầu hạ vẫn là cung nữ hấn an bài. Cái này nói dễ nghe là muốn tận tình đối đãi còn khó nghe chính là giám sát. Nhưng chuyện này ầu cũng là bình thường, đi qua quốc gia nào cũng vậy thôi. Thấy nàng như có chuyện bí mật nói với thị vệ Long Thiên Hạo thăm nghĩ không phải có chuyện gì đấy chứ? Tò mò nên mới lên tiếng cắt ngang

Lam Nguyệt đang nói chuyện đột nhiên có người xen vào cũng chút giật mình nhưng biểu cảm trên mặt vẫn chưa từng thay đổi. Nhìn qua người lên tiếng nàng vẫn vô cùng bình tĩnh nói:

-Chỉ là bốn công chúa thấy hình như người tới vẫn chưa đủ nên có chút tò mò thôi nhưng lại không dám làm phiền nhã hứng uống rượu của hoàng thượng

Lam Nguyệt thành thật trả lời. Chuyện cũng chẳng có gì, với lại nàng đoán người này với phụ hoàng nàng có vài phần giống nhau hấn sẽ đối với nàng càng có giấu giếm sẽ càng bất mãn. Quả nhiên ngay đầu đó có thể thoáng thấy lông mày hấn giãn ra cười rất tự nhiên như nắng xuân nói:

-À! Quả thật hôm nay lễ ra cũng có hoàng đệ của trẫm nhưng có lẽ.....

Long Thiên Hạo nói đến đây thì không còn cách nào nói tiếp. Nói kiểu gì cũng thấy mất mặt, các đại thần nghe đến người này cũng thăm thờ dài một cái. Nói đến cũng thật là, thân là một vương nhưng xuất ngày ham vui cả ngày chỉ biết thưởng lạc. May chưa đến độ trầm mê gây chuyện khắp nơi nhưng vẫn khiến người ta phải đau đầu. Giờ này vẫn chưa thấy người đâu thì chúng tỏ lại trốn nữa rồi, tiểu tử đó chờ đi. Về rồi hấn nhất định sẽ dạy dỗ một trận.

Lam Nguyệt chợt thấy hình như không khí có chút thay đổi cũng hiểu ra

-Hấn vương gia có chuyện gì đó rồi. Là bốn công chúa đã tới làm khách lại làm phiền ngài ấy bận rộn nên hoàng thượng không cần để ý đâu!

-Công chúa điện hạ vô cùng rộng lượng. Ấu đệ quả quá thất lễ rồi!

Long Thiên Hạo cũng khách khí đáp lại. Lam Nguyệt nhìn qua biểu tình hấn cũng biết hình như đây không phải lần đầu như vậy. Người hoàng thất lại chỉ ham mê tự do như vậy ở thời này có chút hiếm. Trong lòng Lam Nguyệt đối với vị vương gia chưa biết mặt nổi lên chút hứng thú.

Sau đó thì cũng đến tiết mục biểu diễn mua vui không thể thiếu cho khách khứa. Cũng tốt tuy Lam Nguyệt đã quen thuộc quá nhiều với mấy thứ này nhưng thà có cái để xem còn hơn cứ ngồi không nhìn người ta ăn uống. Bụng nàng mấy chốc lại sôi lên rồi, nhất định về phải kêu tiểu Mai kiếm thêm điểm tâm mới được.

Rồi một buổi tối cứ thế trôi qua Lam Nguyệt quay về tẩm cung cũng liền tắm rửa qua lần nữa rồi đi ngủ luôn. Sáng ngày hôm sau.....

-AAAAA!!!!!! Có chuyện rồi.....

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Càm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Long Thần quốc (4)

Trần Vũ nghe thấy tiếng vội vàng chạy vào thấy Tiểu Mai đứng cạnh giường công chúa. Khuôn mặt trần đầy sự bối rối xen lẫn hoảng sợ. Thấy thể tâm tình hần bỗng đứng cũng treo lên theo bước chân cũng nhanh hơn, giọng nói vô cùng gấp gáp

- Công chúa có chuyện gì????

Tiểu Mai thấy đại huynh mình có chút mừng rỡ vội chạy qua

- Sáng nay muội tới giường hầu hạ công chúa không thấy người đâu cả!!!! Công chúa mới sáng sớm đi đâu được chứ?

Nghe vậy tâm tình Trần Vũ có chút thả lỏng. Trước kia khi ở Nguyệt Liên cung cũng từng có chuyện như vậy. Tiểu Mai lần đó lo lắng thái quá cũng y như bây giờ. Thình thoảng công chúa muốn dậy sớm đi dạo đâu đấy thôi, tuy nhiên dù sao đây cũng không phải nhà mình hẳn vẫn nên cẩn thận.

- Bình tĩnh lại! Trước tiên cứ tìm kiếm quanh khu vực này đã rồi tính tiếp

- Ừm!

Trái ngược với vẻ nóng ruột của cung nhân Túy Ly cung thì người nào đó vẫn đang nhàn nhã dạo bước. Chỉ là.....nàng ta lạc rồi. Lam Nguyệt thăm thò dài một tiếng. Lam Nguyệt đến cái thế giới này nên tự dung bản thân cái gì cũng hoàn hảo chỉ có mỗi một khuyết điểm đó chính là nàng bị mù đường. Ở hoàng cung Huyền Phong quốc đều là có cung nhân hoặc thị vệ dẫn đường, phải mất một thời gian dài nàng mới nhớ được đường lối. Lẽ ra Lam Nguyệt ra ngoài sẽ phải có người dẫn đường nhưng là nàng trốn đi nên mới phải tự thân vận động. Nghe đúng rồi đó! Mỗi nữ nào đó nhàm chán lại thay y phục cũng nữ trốn bỏ đi một mình. Dù sao mục đích ngoài mặt ở đây cũng là du ngoạn nàng cũng rất muốn xuất cung hít thở không khí trong lành. Nhưng khổ nỗi hoàng thất vẫn luôn gióng mấy cái thủ tục hành chính hiện giờ, làm gì cũng rườm rà. Lam Nguyệt muốn thăm thú hết mọi nơi cũng phải mất ít nhất từ 1 đến 2 tháng vậy nên cần 1 tuần để chuẩn bị. Một đề đảm bảo an toàn cho nàng hai là đề nàng có thể thoải mái tận hưởng mộ cách tốt nhất khi đi lịch lãm. Một tuần ngồi không không có gì làm nên Lam Nguyệt muốn đi dạo quanh ngắm nhìn hoàng cung Long Thần một chút. Nàng vốn ngại phiền phức không muốn có một đám người kèm theo lải nhải, hơn nữa đi một mình có thể tìm được những nơi ít người để ý đến. Đây cũng là chút tặc xấu bất quá của nàng có được từ khi tới đại lục này.

Vốn nghĩ hoàng cung ngày xưa các bậc đế vương đều na ná giống nhau ai ngờ đường đi cứ tưởng quen thuộc một lát sau liền trở nên lạ lẫm. Cuối cùng sau hơn một canh giờ thì nàng triệt để bị lạc. Mệt mỏi, nàng cũng nên tìm chỗ nào đó nghỉ một chút. Xem xem có người nào đi qua tiện hỏi đường về tâm cung luôn vậy. Chân ấn ấn đau nên vừa đi Lam Nguyệt vừa cúi đầu nhìn bên dưới tìm cách tránh những chỗ gập ghềnh đá. Nơi này có lẽ là Ngự hoa viên, đá lát đường tuy có khó coi nhưng kết hợp tổng thể với cả vườn hoa thì vô cùng hoà hợp. Đi như vậy nên không có thấy đường và kết quả là....

"Bộp"

- A!

Lam Nguyệt không để ý đến có một cái bóng màu lục lao về phía mình nên khi va phải liền ngã về phía sau. Ngã ngồi nên bàn toạ có chút nhức nhối khẽ nhăn mày rồi quay ra nhìn lại đã thấy cái bóng đấy biến mất rồi. Là ai mà lại có thể vô pháp vô thiên không nể nang ai chạy trong hoàng cung như vậy? Nhưng mặc kệ đó là ai thì hình như hẳn làm rơi đồ thì phải. Nhìn xuống bên cạnh chân nàng phát hiện một chiếc khăn tú. Nhặt lên đánh giá một chút, trắng thuần, góc phải có thêu một đoá Mã tiên thảo nở rộ rực rỡ bên cạnh còn một tự nhỏ hình như là "Vân". Nhìn dáng vẻ người nọ chạy qua cũng không giống nữ lắm sao lại có khăn tú của thiếu nữ? Nếu vậy đây chắc hẳn là kỉ vật quan trọng đi. Lam Nguyệt nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng cũng giữ lại cái khăn, tìm người trả lại sau vậy. Đẳng nào sau này nàng vẫn còn trốn ra ngoài tiếp (mồ tuì: =_=) Nghĩ rồi cật cần thận vào tay áo tiếp tục tìm đường.

Long Thiên Ân mới sáng sớm tỉnh mơ đã bị nha hoàn trong phủ tới gọi dậy. Hẳn không phải là con người của sáng sớm nên khá khó chịu. Tuy nhiên không muốn cũng phải dậy ai bảo hần đắc tội với hoàng huynh cơ chứ. Buổi tối hôm qua là tiệc tẩy trần đón Thần Vũ công chúa của Huyền Phong quốc tới Long Thần làm khách. Thân là hoàng thất hần vốn cũng phải có mặt để tỏ vẻ thiện chí. Nhưng mà tối hôm qua Long Thiên Ân bận tới hội thơ tở chủ cơ hàng năm bên hồ Trúc Bạch vậy nên liền trốn. Người hần thăm mền mộ cũng tới đó, so với việc tới dạ yến khách sáo nhàm chán ấy hẳn chắc chắn sẽ chọn về đầu. Hơn nữa nói muốn du ngoạn còn không phải vì chuyện cầu thân với hoàng huynh sao? Người đại hôn cũng không phải là hần thì hẳn quản làm gì. Cứ để chi hoàng huynh lo hết đi.

Đương nhiên cái gì cũng có cái giá của nó, hần trốn hoàng đế ca ca cũng chẳng vui về gì. Kết cục hần vừa mới về phủ chưa kịp nghỉ ngơi đã cho người truyền khẩu dụ bắt hần sáng sớm giờ Mão 2 khắc phải vào cung. Haizzzz.....Thế nào cũng lại bị giáo huấn một bữa cho xem

Và như đã nói ở trên Long Thiên Ân không phải là một con người của sáng sớm. Hần năm nay mới có 19 tuổi, tính tình nhiều khi vẫn còn giống hải tử. Mặc dù đã dậy nhưng đầu óc vẫn trong tình trạng mơ mơ màng màng. Từ thức dậy rửa mặt cho đến dùng điểm tâm sáng cũng đều vô cùng từ tốn. Quá từ tốn đến mức khó chịu, tuy nhiên người làm trong phủ vương gia có vẻ quen rồi. Chỉ là mọi ngày không sao nhưng hôm nay thì.....

- Vương gia! Hiện tại đã là giờ Mão một khắc, Không phải ngài có hẹn vào cung gặp hoàng thượng ă?

Nhìn không được nên tổng quản vương phủ phục vụ gần đó mới tiến đến nhắc nhở. Long Thiên Ân đang chậm rãi nhai liền lập tức dừng lại hoảng hốt nhìn người vừa nhắc nhở mình. Chết rồi! Sao hần lại quên mất, đến muộn hoàng huynh nhất định sẽ lột xương hần. Long Thiên Hạo vô cùng quý cù, hần ghét nhất chính là muộn. Vậy nên điểm tâm đang ăn cũng lập tức vứt đấy, ba chân bốn cẳng chạy đi. Vừa chạy còn vừa không quên ra lệnh cho chuẩn bị xe ngựa. May mà tổng quản chăm sóc Long Thiên Ân từ nhỏ đã dự đoán trước được điều này nên đã cho người chuẩn bị xe từ lâu. Hần chỉ việc ra đến

cửa phủ liền có thể lập tức nhảy lên xe đi mất.

Chiếc xe ngựa cuối cùng cũng đến cửa hoàng cung, xác nhận thân phận xong thị vệ cũng liền cung kính mở cổng mời. Vào đến nơi Long Thiên Ân vẫn không ngừng giục phu xe đi nhanh hơn. Cuối cùng tới nơi xe không thể vào được nữa mới nhảy xuống tiếp tục...chạy

Dùng hết tốc lực cuối cùng cũng đến tâm cung của Long Thiên Hạo. Vào tới nơi chính là tình trạng vừa thờ đốc vừa hành lễ.

-Thần đệ học.....học.....xin thỉnh an hoàng huynh...học.....

-Tới muộn!

Long Thiên Ân đến là lúc Long thiên Hạo đang được cung nhân phục vụ thay y phục. Hắn mới vừa thiết triều trở về, nên muốn thay một bộ thường phục cho thoải mái. Ánh nắng qua khe cửa chiếu lên khuôn mặt góc cạnh tinh tế, cũng làm nổi bật lên dáng người rắn chắc, địa long đốt trong lư hương từng làn khói nhẹ bay trong không khí tạo cảm giác kinh diễm khiến ai cũng ngước nhìn. Long Thiên Ân trong lòng có chút ghen tị. Dung mạo hoàng huynh tốt như vậy hèn gì ai cũng muốn hắn. nhưng đây chỉ là thoáng chốc, quay lại đối phó với chuyện trước mắt cái đã

-Ách! Cái này hoàng huynh cũng phải thông cảm. Thần đệ tới qua về muộn nên có chút mệt mỏi. Sáng sớm dậy trễ cũng là chuyện bình thường thôi mà!!!

-Mệt mỏi lại còn muộn đi?

Long Thiên Hạo cũng không tỏ vẻ tức giận, chỉ nhẹ giọng hỏi lại. Tuy nhiên chính những lúc như thế này hắn mới triệt để nguy hiểm nhất

-À...ừm...._Long Thiên Ân bối rối không biết đáp lại ra sao

-Thôi bỏ đi! Nếu đã ham mê văn chương như thế không bằng đệ tới làm bạn với Thần Vũ công chúa đi. Nghe đồn nàng đối với thơ ca cũng có hứng thú.

-Không được! Đệ còn phải...

-Phải gì hử?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Long Thần quốc (5)

Long Thiên Ân còn chưa kịp nói xong đã bị Long Thiên Hạo chặn họng, đôi mắt lạnh liếc qua khiến hắn biết điều mà ngậm miệng. Hoàng huynh bắt nạt người mồ tui: cái này còn không phải do người tự gây ra sao? Không đừng trốn đi làm gì!?!)

-Thần đệ đã biết!

Không cam lòng nhận lệnh Long Thiên Ân rời đi. Long Thiên Hạo lúc này cũng đã chỉnh lý y phục xong, cung nhân rời đi hắn lại gần long án của mình muốn bắt đầu phê duyệt tấu chương. Trước khi rời đi vẫn không quên nhìn bóng dáng dần khuất thở dài lắc đầu. Hoàng đệ và hắn đều một thân mẫu hậu sinh ra, trong thâm cung hiểm ác này, đạt được tới thành tựu như bây giờ cả hai chỉ có thể dựa vào nhau vượt qua. Thiên Ân sinh sau nên được mẫu hậu cưng chiều hơn nhưng xét về nhân phẩm lẫn tài năng chưa từng khiến ai thất vọng. Kinh thư sử sách đều tinh thông không kém hắn, đối với chuyện triều chính cũng biết một hai, thỉnh thoảng vẫn giúp đỡ hắn. Chỉ là tuổi vừa mới qua trường thành tính tình vẫn còn trẻ con ham vui. Không ít lần gây loạn thiệt hại cho hắn đâu. Muốn trừng trị thẳng tay cho chừa nhưng nghĩ lại ở kinh thành hắn chỉ còn mỗi Thiên Ân là thân đệ đệ, những vương khác để cho an toàn đều bị điều đến đất phong hết rồi lại không nỡ. Thôi thì coi như trừng phạt cho chuyện tới qua hắn dám trốn đi chơi kêu hắn đến làm bạn với Bát công chúa Huyền Phong quốc trước khi nàng xuất cung du ngoạn vậy (mồ tui: này! Quá đáng à nha! Bộ con gái ta ghê ghớm lắm hay sao lại thành hình phạt vậy hả?)

Long Thiên Ân rời đi, niệng lẩm bẩm mắng người cũng không cam lòng nhưng vẫn men theo đường đá tới Túy Ly cung bái phỏng. Nghĩ tới người sắp gặp hắn cũng không giấu chút tò mò. Nghe nói vị công chúa này nghiêng nước nghiêng thành, thông minh hơn người, băng thanh ngọc khiết,.... Rất nhiều lời ca ngợi về nàng nhưng hắn tài hoa đến đâu chắc cũng không bằng Thanh Vân. Nhan sắc nàng được tôn xưng đệ nhất nữ nhân Long Thần quốc không ai không biết, tài trí cơ năng không kém gì nam nhân, tính tình lại hiền thực đoan trang ai lại gần cũng cảm thấy dễ chịu. Hắn vẫn thích nhất chính là cái cảm giác vô cùng yên bình khi ở bên cạnh nàng. Mà nhắc tới mới nhớ, đêm qua ở hội thơ hắn vô tình nhặt được khăn tú của nàng. Chiếc khăn mềm mại, sờ vào vô cùng mát mẻ, còn luôn mùi Mã thiên thảo tỏa ra nhàn nhạt. Bồi công chúa một lát xong hắn nhất định phải đi trả lại cho nàng mới được. Hay tranh thủ chưa có trả sờ thêm một chút nữa nhì? Nói là làm Long Thiên Ân lẩn mò trong túi áo mình định lấy cái khăn ra nhưng cái cảm giác trống không này là sao? Vặt đâu rồi?

Long Thiên Ân lúc này hoàng hốt vội vàng lúc khắp trên người mình nhưng vẫn không thấy. Rốt cục hắn đã làm mất ở đâu rồi? Không được! Đây là cái khăn nàng thích nhất nhất định phải tìm ra nó để trả lại. Nhớ lại thì lần cuối nhìn thấy nó là khi lên xe ngựa tiến cung, vậy nên chắc lúc chạy hắn đã làm tới rồi. Nghi ngờ lớn nhất chính là Ngự Hoa Viên, bởi khi đó hắn vô tình và phải một người, một cung nữ đi. Quay lại ngay lúc này chắc sẽ tìm được, Và tất nhiên Long Thiên Ân nhanh chóng quên đi nhiệm vụ mình phải làm, lập tức tới Ngự Hoa viên tìm đồ.

Còn bên kia sau khi đi một hồi lâu Lam Nguyệt mới nhìn thấy một cung nữ đi qua. Nói dối bản thân là cung nữ mới nhập cung chưa thuộc đường nên bị lạc. Người cung nữ ấy nhìn thấy nàng mình mai yếu ớt lại còn nhỏ tuổi nên thương tình dẫn nàng về Túy Ly cung. Lam Nguyệt cảm ơn, cung nữ đó cũng cáo từ rồi đi. Vừa mới bước qua thêm cửa tiểu Mai đã lao đến không ngừng khóc lóc hỏi nàng đã đi đâu, có bị làm sao không? V...v...

Trần Vũ cũng ngay sau đó bước vào nhìn thấy nàng cũng thẳm thờ phào một cái. Dù biết nàng có thể chỉ đi dạo giống mọi khi ở Huyền Phong quốc nhưng dù sao trên đất người ta. Ai biết được có chuyện gì bất chắc hay không.

-Ta đói! _Lam Nguyệt sau một hồi im lặng bị tiểu Mai xoay nắn xem xét cuối cùng cũng chịu lên tiếng.

-A! Công chúa ra ngoài nhất định mệt mỏi. Nô tỳ lập tức chuẩn bị đồ ăn cho người!!

Nói rồi tiểu Mai lập tức đi ra ngoài kêu cung nhân cùng chuẩn bị. Lam Nguyệt ngồi xuống nhấp một chút trà. Đi mãi giờ được ngồi thật thoải mái. Trần Vũ vẫn đứng bên cạnh, nghĩ tới hoàng cảnh nháo nhào lên như lúc này mới định phải lên tiếng nhắc nhở:

-Công chúa điện hạ! Đây dù sao cũng không phải hoàng cung Huyền Phong quốc. Ngại mặc đồ cung nữ đi loạn như vậy rất nguy hiểm.

-Đi nhiều người rất phiền phức.

-Vậy ít nhất hãy để ta đi cùng bảo vệ điện hạ!

-Ám vệ riêng của hoàng huynh vẫn luôn theo ta, không cần lo lắng!

Việc này là sự thật từ khi Huyền Tử Mặc đăng cơ nhận thấy nguy cơ càng nhiều nên cho tăng cường thị vệ khiến nàng vô cùng bức bách. Không chịu thỏa hiệp, nàng đành để ám vệ riêng hẳn tặng cho đi theo mình 24/24 mới chịu thu thị vệ về. Ngoại trừ Trần Vũ với hoàng huynh không ai biết điều này. Có thể nói đối với Lam Nguyệt một mình chỉ là sự tương đối, ngoại trừ lúc riêng tư thì bên người lúc nào cũng lớn vón ám vệ nàng có thể cảm nhận được. Nhưng ít ra vẫn có điều tốt chính là vì đây là ám vệ của nàng, bọn họ cũng chỉ nhận định nàng làm chủ nhân nên nàng làm gì cũng không bị ngăn cản, chỉ khi có nguy hiểm bọn họ mới tự mình xuất hiện. Nên bị theo sát kiểu này cũng không quá khó chịu.

Trần Vũ biết công chúa cứng đầu có nói nữa cũng vô dụng nên thẳm thờ dài trong lòng nói:

-Dù sao cũng không thể lơ là mong công chúa hãy cẩn thận!

-Ta biết rồi!

Một lát sau tiểu Mai đem đồ ăn vào, Lam Nguyệt bắt đầu dùng bữa. Đồ ăn nơi này mới lại rất lại miệng nên nàng có chút quá bát. Bây giờ đi nằm nghỉ không thích hợp cho lắm nhỉ. Vậy thôi đi bộ cho đỡ tức bụng tiện thể tìm người trả lại chiếc khăn. Nghĩ đến đây nàng vô thức sờ chiếc khăn đang ở trong tay áo mình.

Lam Nguyệt dùng bữa xong tiểu Mai liền vào dọn dẹp. Nàng từ lúc trở về vẫn chưa thay bộ đồ cung nữ ra, một công chúa sao có thể mặc thứ tầm thường này được cơ chứ, mãi vẫn không thấy công chúa có ý định thay ra nàng mới không nhịn được lên tiếng:

-Công chúa, ngài nên thay y phục đi. Để người ngoài thấy người mặc như vậy thật không tốt đâu.

-Thay bộ khác ra ngoài rất bất tiện!

-Hả? Ngài định ra ngoài nữa trong bộ dạng này nữa sao? Nếu điện hạ cần gì cứ nói với tiểu Mai một tiếng nô tỳ sẽ đi làm giúp người.

-Không cần. Ta chỉ muốn ra ngoài đi dạo không bị ai làm phiền.

-Nhưng như vậy rất nguy hiểm!

Tiểu Mai vẫn cố nài nỉ Lam Nguyệt không nên ra ngoài như vậy. Người dù sao cũng là công chúa, muốn tản mát cũng nên có cung nhân theo để hầu hạ, nhờ may có chuyện gì thì sao? Thế nhân nói Trần Vũ công chúa ngại ra ngoài nên tự nhốt mình trong phòng, nhưng tất cả đều không biết rằng thật ra công chúa nhiều lúc buồn chán vẫn luôn mặc đồ cung nữ lên ra ngoài một mình. Mỗi lần như vậy tiểu Mai đều lo lắng đến phát bệnh. Hoàng thượng có biết nhưng cũng đành phải bất lực không làm gì được nàng.

-Ta ra ngoài không ít lần sẽ tự biết lo cho bản thân.

-Nhưng đây là ở Huyền Phong quốc. Nơi đây là Long Thần quốc, ai biết sẽ có chuyện gì!

-Trần Vũ!

Đối với tiểu Mai vẫn luôn cứng đầu vẫn nên để đại ca nàng giải quyết là tốt nhất. Trần Vũ đứng một bên im lặng mà cũng trúng đạn, trong lòng có chút vất vả dĩ

-Tiểu Mai! Mọi người cũng biết kể cả mọi người không cho điện hạ đi điện hạ vẫn sẽ trốn. Nhiều lời cũng vô ích, nếu ngài đã đảm bảo có thể tự bảo vệ mình chúng ta cũng nên tin tưởng chủ tử.

Nghĩ cũng đúng nên tiểu Mai sau một lúc đắn đo cũng đành thoả hiệp:

-Nếu vậy xin công chúa hãy cẩn thận một chút!

-Ta biết rồi!

Vậy là cả tiểu Mai cùng Trần Vũ đều không phản đối chuyện nàng làm. Lâm Nguyệt trước gương chỉnh chu lại tóc mình, tay đang chải tóc liền khựng lại. Sao nàng có thể quên mất chuyện này, khuôn mặt thì nàng đã luôn giấu từ khi đến đây, kể cả cung nhân Túy Ly cung cũng chưa từng trực tiếp gặp mặt nàng. Tuy vậy trên người nàng vẫn còn một thứ cô cũng nổi bật đó chính là mái tóc. Thời nay người ta chưa có biết nhuộm tóc là cái gì vậy nên để mái tóc màu hắc lam như vậy ta ngoài là quá lộ liễu. May mắn sáng nay ra ngoài nàng không gặp ai, người cung nữ đưa nàng về đường như cũng không để ý tóc nàng. Lần sau phải cẩn thận hơn mới được. Tiếp tục chải đầu nàng lên tiếng với giọng nói vô cảm:

-Ra đây đi!

Dứt lời một ám vệ dường như xuất hiện từ trong hư không cúi đầu cung kính hành lễ:

-Công chúa đại nhân có gì sai bảo?

-Có thứ gì có thể tạm thời thay đổi màu tóc không?

-Khởi bẩm công chúa là có! Chu Tước đại nhân có bảo chế thuốc nhuộm để dùng cho việc ẩn mình của ám vệ.

-Đem đến cho ta ngay lập tức!

-Tuân lệnh!

Nói rồi ám vệ đó liền biến mất. Lâm Nguyệt tiếp tục ung dung chải tóc

PS: Thực xin lỗi mọi người vì hai tháng lặn mất không tin tức gì. Nhưng là Scor bị bí vẫn không thể viết tiếp đành dành thời gian an tĩnh lấy lại cảm hứng rồi mới viết tiếp được. Scor hứa sẽ cố gắng nhất trong khả năng đăng chap thường xuyên cho mọi người hơn. Chúc mọi người đọc chuyện vui vẻ

LOVE FROM SCOR!!! <3

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Long Thần quốc (6)

-Nó đâu rồi cơ chứ???

Mặt trời đã lên đến đỉnh, trong Ngự hoa viên vẫn có người đang mò mẫm trong từng bụi cây. Long Thiên Ân đã tìm ở đây nhiều canh giờ ở đây rồi nhưng vẫn không thấy. Ban đầu hắn chỉ tìm ở con đường hắn chạy qua những nghĩ lại chiếc khăn đó rất nhẹ nên biết đâu bị gió thổi đi đâu đó. Vậy là Long Thiên Ân mất công tìm hết hết Hoa viên rộng lớn mà quên mất rằng HÔM NAY TRỜI KHÔNG CÓ GIÓ!

Hắn mãi tìm đến nỗi chuyện đến Túy Ly cung bởi Bát công chúa Huyền Phong quốc đã bị vớt ra sau đầu tựa thừa nào. Mặc dù vậy thì trong cái xui cũng có cái may. Long Thiên Ân có tới cũng không gặp được nàng. Như vậy cũng coi như định mệnh đi

-Xin thứ lỗi! Có phải ngài đang tìm một chiếc khăn tay không?

Giọng nói nhẹ nhàng thanh thoát nhưng lại vô cùng lạnh nhạt, chưa nói đến nếu để ý kỹ còn cảm thấy một cổ cao cao tại thượng. Ai lại dám vô lễ với bản vương như vậy?

Long Thiên Ân vừa quay ra đập vào mắt chính là một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần. Đẹp đến nỗi cảm giác người trước mắt không hề có thật. Mái tóc cùng đôi mắt màu đen đặc biệt nổi bật trên làn da trắng nõn như bạch ngọc, đôi môi hồng hào như hoa đào tháng giêng, dáng người nhỏ nhắn nhìn có vẻ vừa mới qua thành niên đi.

Tuy nhiên đẹp thì có đẹp nhưng đối với một người đã đem trái tim mình đi thì nó cũng chỉ là một dạng thường thức. Đứng lên nhìn thẳng người vừa tới, ờm hình như là cung nữ.

-Sao người biết bản vương đang tìm cái gì? Có phải người thấy nó ở đâu không?

Lâm Nguyệt nghe xong biết mình tìm được chủ nhân của chiếc khăn tú mình nhặt được sáng nay liền không nói lời nào lùi từ trong túi áo ra.

Long Thiên Ân vừa nhìn thấy đồ liền lập tức không kiềm nể gì giật lại. Biểu cảm vô cùng mừng rỡ nhưng như vừa nghĩ tới cái gì liền quay sang nghiêm mặt với Lam Nguyệt lạnh lùng:

-Người nhặt được sao lại không tìm được lại cho bản vương. Có phải người nhìn chiếc khăn quý giá liền nổi lòng tham đúng không?

Lam Nguyệt có chút nhú mày trước cái kết luận hùng hồn của Long Thiên Ân. Đôi mắt không một chút sợ hãi nhìn hấn bình thản lên tiếng:

-Lúc ấy ta đang ở ngự hoa viên vô tình va phải đại nhân nhưng ngài chạy đi mất. căn bản ta còn chưa kịp nhìn thấy người đánh rơi là ai. Công việc trên mình nên không thể chờ đại nhân quay lại đánh cảm đi trước. Nếu thực sự có lòng tham ta đã không quay lại đây trả cho đại nhân! Xin ngài hãy biết suy xét trước khi nói

Long Thiên Ân vẫn có chút khí vì phải ngoài trời tìm đồ suốt mấy canh giờ nên chưa kịp nghĩ đã quy tội cho Lam Nguyệt. Giờ nghĩ lại thì thấy người cung nữ này nói cũng đúng. Nhưng mà dám lên lên lớp bản vương như vậy đây là lần đầu tiên Long Thiên Ân thấy có một cung nữ to gan như vậy. Lòng tự tôn có chút bị đụng chạm.

-Vậy người thì sao? Là người ở cung nào mà không lo làm việc lại ra Ngự Hoa Viên một mình làm cái gì?

Và tất nhiên bị đụng chạm nên để cứu vớt chút hình tượng của mình hấn bắt đầu bới lông tìm vết (mổ tui: không biết dùng câu này đúng không nhưng cứ coi như ý nghĩa tương tự đi) tìm có trách mắng Lam Nguyệt. Lam Nguyệt không hề nể nang gì nhìn thẳng mắt Long Thiên Ân, đôi mắt lạnh nhạt không chút cảm xúc nhưng khi nhìn vào lại khiến người ta có cảm giác bị xuyên thấu tới tận xương. Hấn có chút bối rối trước ánh mắt này, cứ như mọi suy nghĩ của mình đang bị vạch trần không còn một mảnh vụn

-Người nhìn cái gì! Còn không mau trả lời bản vương.

-Ta là đại cung nữ bên người Bát công chúa Huyền Phong quốc tới đây làm khách! Sáng nay công chúa nói muốn có chút hoa bày biện trong tâm cung nên mới kêu ta tới Ngự hoa viên.

Huyền Phong quốc? vậy hoá ra là nô tỳ của vị công chúa điện hạ nổi tiếng kia, hèn gì đến cả hấn mà nàng ta cũng không biết, nếu biết đã gọi hấn là vương gia chứ không phải đại nhân. Thêm nữa ở hoàng cung này nếu có cung nữ đẹp như vậy sao lại không nổi danh cơ chứ. Tuy nhiên dám để cung nữ có dung mạo như vậy bên mình chứng tỏ nhan sắc công chúa đúng là không tầm thường. Phải biết mấy nữ nhân cao quý sợ nhất chính là bên mình có nha hoàn quá đẹp đem nổi bật bản thân đoạt đi mất. Long Thiên Ân bắt đầu có chút trông chờ được gặp nàng ta rồi đấy. Tj cho mình là một công tử hào hoa phong nhã, mặc dù đã có người trong lòng nhưng theo bản năng vẫn muốn thưởng thức cái đẹp. Đợi đã! Chẳng phải hoàng huynh giao cho hấn bồi dưỡng ta đối ẩm ngâm thơ sao? Mãi tìm cái khăn hấn quên mất tiêu rồi giờ đồ tìm được rồi hấn phải nhanh lên mới được. Lập tức nhớ tới Lam Nguyệt vẫn đang ssống ở bên cạnh hấn lập tức quay sang ra lệnh:

-Người! Mau dẫn ta tới chỗ chủ tử của người mau!

-Thứ lỗi cho ta không thể! Công chúa điện hạ luôn thích thanh tịch không muốn ai làm phiền!"

-Sao có thể? Bản vương nhất định phải gặp nàng

Lam Nguyệt mặc dù không hiểu vì sao người này nhất định muốn gặp mình đến vậy nhưng nàng quả thật không muốn hấn tới tìm kiếm thêm phiền phức nên mới nghĩ ra một chủ ý nói:

-Ta dù sao cũng là cung nữ thân cận của công chúa nếu ngài muốn ta có thể nói với công chúa rằng ngài tới bái phỏng. Công chúa không muốn gặp đại nhân cũng đâu phải lỗi của ngài!

Long Thiên Ân nghĩ thoáng ra vài giây liền quay ra nhìn Lam Nguyệt như vị cứu tinh của mình. Nếu như vậy thì hấn chủ cần cố tình tới vào buổi chiều như vậy là được rồi, hoàng huynh có biết cũng đâu thể trách tội hấn được, Gật đầu tự tỏ vẻ hài lòng với ý tưởng của mình Long Thiên Ân vui vẻ lên tiếng:

-Rất tốt! Nếu người có thể giúp bản vương, bản vương nhất định thưởng lớn cho người!

Lam Nguyệt nghe vậy im lặng không lên tiếng. Biểu tình vô cảm trên khuôn mặt vẫn chưa từng thay đổi khiến tâm tình gào húng của Long Thiên Ân liền xẹp xuống

-Nếu vậy thì bản vương có việc đi trước, người tiếp tục làm việc của mình đi!

Nói xong long thiên Ân liền quay đầu quốc bộ nhanh như chạy. Chứng tỏ hấn đang rất vội chuyện gì đó. Bóng hấn vừa biến mất Lam Nguyệt đứng một mình giữa Ngự Hoa Viên lên tiếng:

-Người đó là ai?

Ps: Scor thích đăng nửa đêm ai cần được Scor! Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ

LOVE FROM SCOR!!! <3

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 55: Long Thần quốc (7)

-Khởi bẩm công chúa đại nhân, người đó là đệ đệ ruột của hoàng đế Long thần, Khê vương - Long Thiên Ân

Lam Nguyệt vừa lên tiếng lập tức liền có một bóng đen vụt qua, một hắc y nhân không rõ diện mạo xuất hiện quỳ trước mặt nàng cung kính đáp lại. Âm vệ Huyền Từ Mặc cho nàng nàng vẫn luôn để bên người lần lượt thay phiên nhau túc trực. Chỉ cần nàng lên tiếng sẽ có mặt, có thể điều động bất cứ lúc nào. Mặc dù có chút thừa thãi bởi với năng lực của nàng cũng chẳng cần ai bảo vệ cũng đảm bảo được an toàn bản thân. Tuy nhiên có người làm việc hộ mình cũng sẽ nhàn nhã hơn. Thuốc nhuộm tóc cũng là âm vệ đem đến cho nàng. Dung mạo thì còn có người không biết nhưng mái tóc quá nổi bật rồi,màu hắc lam nhìn qua ai cũng biết nàng là công chúa Huyền Phong quốc. Vì thế nàng mới đem tóc mình nhuộm lại, vừa khéo hết một tuần chúng sẽ bay màu.

À thì ra là Vương gia bảo sao chạy trong hoàng cung không kiêng nể ai như vậy, hơn nữa tự xưng là "bổn vương". Thấy Lam Nguyệt cứ nhìn theo hướng Long Thiên Ân vừa đi mất không rời, âm vệ đoán ý chủ nhân lên tiếng:

-Công chúa đại nhân có cần thuộc hạ theo dõi hần không?

-Khỏi đi! Ta biết vậy là được rồi! Mau lui xuống!

-Tuân lệnh!

Nói thoát cái liền biết mất, nếu người nào nhìn thấy cảnh tượng lúc này sẽ cô cùng ngạc nhiên. Một thiếu nữ từ mỹ lệ đứng giữa vườn hoa, tuy trên người chỉ là cung trang bình thường nhưng bên người nàng lại toát lên vẻ ngạo nghễ khiến người ta đầu không cảm lòng được mà quy phục.

Lam Nguyệt không phải kẻ lỗ mãng. Nơi đây là hoàng cung, cho dù là hoàng cung nước nào cũng đều có điểm chung là luôn tàng long ngoạ hổ, hoàng đế để bảo toàn bản thân ai há chẳng có một đội âm vệ. Chuyện nàng có người người theo sau chắc hẳn Long Thần hoàng đế cũng biết, chẳng qua không thấy nguy hại nên hần nhắm mắt làm ngơ. Bây giờ cho người theo dõi đệ đệ của hoàng đế khác gì kêu hần cảnh giác mình. Hơn nữa nàng chỉ có chút tò mò với hần không đến mức phải làm quá lên như vậy.

Chỉ có một việc nữa khiến nàng có chút phân vân. Vị vương gia này tại sao lại cần tới gặp mình. Nhìn dáng vẻ của hần cũng không giống tình nguyện tìm đến đây. Bị hoàng thượng ép tới? Có phải do nàng nhắc tới Khê vương nên Long Thiên Hạo mới cho hần tới đây?

Mà nói chung vì lý do gì thì Lam Nguyệt bỗng cảm thấy có chút may mắn. Vô tình gặp được hần, lại còn đuổi khéo được hần. Khê vương mà tới đây thường xuyên nàng chắc chắn sẽ phiền. Một tuần trước khi cuộc du ngoạn được chính thức bắt đầu nàng muốn có thời gian làm việc riêng của mình.

Ngày hôm sau

Vì đại cung nữ đó đã đảm bảo giúp hần nên Long Thiên Ân vô cùng thoải mái đi ra đường. Hần nhàn nhã dạo quanh kinh thành, lúc này hần chỉ mặc một bộ thường phục đơn giản nhưng với khí chất tươi mát của thiếu niên cùng diện mạo cô cùng tuấn tú đã thu hút không ít người phải ngoảnh đầu nhìn theo. Đưa tay vỗ lên ngực, nói đó đang cất cần thận một chiếc khăn tú hần vui vẻ tới hội thơ, nơi người kia thường đến. Chỉ đáng tiếc chưa bước chân vào cửa đã có người lôi hần đi chạy đến bên hồ gần hội quán. Long Thiên Ân có chút phiền phức nói:

-Người lại nháo cái gì nữa Doanh Doanh?

Người lôi hần đi là một thiếu nữ rất trẻ, nàng mặc trên người bộ váy nàng nhạt tươi tắn, khuôn mặt thanh tú vô cùng đáng yêu. Thiếu nữ này cũng có thể coi là một mỹ nhân. Chủ đáng tiếc hình tượng nàng lúc này có chút thiếu thực nữ cho lắm. Hai tay chống hông, biểu cảm giận dỗi dậm chân.

-Người mau nói cho ta biết cái Bát công chúa kia là người thế nào?????

Vừa kéo được người đi quay ra chưa thềm hỏi han gì đã định trấn vấn người ta. Ai gan loén như vậy? Người khác thì bị lôi đi từ lâu nhưng nàng sẽ không. Thiếu nữ ấy tên đầy đủ là Phiến Doanh Doanh. Tiên hoàng Long Thần trước kia thích cái trang vị hành trên đường kết bằng hữu với thiếu gia Phiến gia cũng trên đường tự lập nghiệp. Thân cô thế cô có bằng hữu bên cạnh luôn tốt hơn nhiều. Nhờ tiên hoàng mà sản nghiệp Phiến gia phát lên nhanh chóng, đến sau này cũng chính nhờ tài sản khổng lồ này giúp đỡ không ít cho tiên hoàng giữ vững ngôi vị. Cha truyền con nối, hai cha là bằng hữu thì các con cũng vậy. Phiến gia coi như là một hoàng thượng được hoàng thất bảo hộ, hai nhà cực kì thân thiết. Vậy nên Phiến Doanh Doanh vì công việc của cha không ít lần vào cung cùng với hai anh em Long Thiên Hạo, Long Thiên Ân vô cùng thân thiết. Chính vì thế nàng trước giờ nàng chẳng kiêng nể ai cả.

-Người muốn nói đến Thần Vũ công chúa của Huyền Phong quốc?

-Chứ còn ai nữa? Mấy ngày nay người không đề ý chút tin đồn nào về nàng sao?

-Tại sao bốn vương phải quan tâm?_Long Thiên Ân tò vò về khó hiểu nói

-Người có thực sự thích Thanh Vân tỷ tỷ không vậy?

Phiên Doanh Doanh vừa nghe câu sao ta phải quan tâm của Long Thiên Ân liền biểu tình rõ ràng tỏ vẻ khinh bỉ nói

Long Thiên Ân nghe vậy tất nhiên nổi giận.

-Tất nhiên bốn vương thích nàng thật lòng rồi!!!! Người nói vậy có ý gì?

-Nếu thật thì sao lại không thể không quan tâm. Mấy ngày nay ai cũng đồn đại về vị công chúa kia. Nào thì mỹ mạo vô song, tài năng xuất chúng, ôn nhu thực duệ,...đến cha ta nghe một số đại thần kể lại không kìm được tán thưởng nàng vài câu. Nhưng cái ta khó chịu nhất chính là bọn họ thế lại so sánh nàng ta với Thanh Vân tỷ tỷ.

-Cái gì?

Long Thiên Ân cũng có chút ngạc nhiên, không ngờ vị công chúa kia mới tới có mấy ngày tin đồn về nàng đã nhiều như vậy. Chỉ là hắn cũng không có tiểu hài tử như Phiên Doanh Doanh để ý tiểu tiết. Thanh Vân tốt như thế nào bản thân hắn vẫn nhận định là được.

Lý Thanh Vân, Lý gia nhiều đời có người làm Ngự y trong cung, rất được hoàng đế coi trọng. Nổi tiếng khắp Long Thành quốc đệ nhất tài nữ, văn chương cùng cầm kì thi họa đều tinh thông. Nhan sắc như hoa vô cùng xinh đẹp. Tài sắc đều có vô số người đều cùng ngưỡng mộ. Nàng từ nhỏ tới lớn luôn theo gia gia vào cung giúp chữa bệnh cho tiên hoàng nên đối với mấy người Long Thiên Ân cũng vô cùng thân thuộc. Hắn từ lần đầu tiên thấy nàng đã ba năm luôn lưu luyến không rời. Còn Phiên Doanh Doanh luôn coi nàng một thần tượng để tôn thờ vậy.

-Còn sao nữa. Mấy người đó chỉ dựa vào mấy lời nói truyền bát quái cho nhau liên tâng bốc nàng như vậy. Ta không phục, ta không tin trên đời này có người xuất sắc hơn Thanh Vân tỷ tỷ.

Phiên Doanh Doanh tỏ vẻ không cam lòng. Vừa nghe đến Thanh Vân tỷ tỷ bị đem ra so sánh nàng liền tức giận. Trên đời này sẽ chẳng có ai có thể hoàn mỹ như tỷ ấy. Chính vì thế mới đáng nàng đã phục ở chỗ này để tóm Long Thiên Ân hỏi cho ra nhẽ

-Người hỏi bốn vương cũng không biết trả lời sao? Bốn vương đã tiếp xúc với nàng bao giờ đâu!

-CÁI GÌ? Chẳng phải hôm qua Hạo ca bắt người bồi chuyện với nàng sao?

-Ngày hôm qua tới nhưng đại cung nữ của nàng nói nàng muốn thanh tịch không muốn bị làm phiền nên bốn vương đành rời đi.

-Nàng cũng dám đuổi người? Người còn có địa vị Vương gia không vậy?

-Cái này thật ra.....

Long Thiên Ân có chút bối rối không biết nên giải thích thế nào với Phiên Doanh Doanh. Nếu để nàng biết hẳn thực ra không có tới gặp Thần Vũ công chúa, chỉ qua đại cung nữ của nàng nói một tiếng nhất định nàng sẽ cáo trạng với Hoàng huynh hắn. Mà hậu quả sau đó hắn càng không nghĩ đến.

-Không được! Ta nhất định phải xem xử Thần Vũ công chúa này là người như thế nào lại để bọn họ dám đem ra so sánh với Thanh Vân tỷ tỷ

Phiên Doanh Doanh căn bản chưa để Long Thiên Ân nghĩ xong liền lôi hắn đi.

-NÀY...NÀY.....CHỜ ĐÃ!!! BỐN VƯƠNG KHÔNG MUỐN!!!! BỐN VƯƠNG CÒN CHƯA CÓ TRẢ KHĂN CHO THANH VÂN MÀ!!!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Vô Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.